

VAMPIRLER

SENİ NASIL KORUYACAGIMI BİLDİĞİMİ SANMIYORDUM

KURTADAMLAR

NE NEREYE APTI OLDUĞUĞU BİLDİĞİMİ SANMIYORDUM

PERİLER

FAKAT DÜNYA DÖNÜYOR, HER ŞEY DEĞİŞİYOR

DOĞAÜSTÜ KIERSTEN WHITE

DOĞAÜSTÜ

KIERSTEN WHITE

Normallik hakikaten bir yere kadar!

www.dexkitap.com

16.00 TL

DE
X

DE
X

© 2014 MobilDepo.com. Tüm hakları saklıdır.

MobilDepo

Bu e-kitap, **mobildepo.com** sitesine özel bir paylaşımındır. İzinsiz başka yerlerde paylaşmayın lütfen.

keyifli okumalar :)

DE
X

DOĞAÜSTÜ
KIERSTEN WHITE

*Öyküleri yaratmama yardımcı olan
Natalie ile Steph'e;
ve kitapları yaratmama yardımcı olan
Michelle ile Erica'ya.*

Normal dedikleri öyle ahım şahım bir şey değil

Hay, biip. Sonum gelmişti.

Korkunç, iğrenç, acı dolu bir ölümle hem de.

Yana sarkıttığım elim kıpır kıpır, orada olmadığını bildiğim pembe renkli, elektrikli bayıltıcıyı arıyordu. Rahat mı batmıştı da istemişim bunu? Aklımdan zorum mu vardı benim? Uluslararası Paranormal Tecrit Ajansı'nda çalışmak gönüllü kölelikten farksızdı. Vampirlerle, cadılarla, tüyler ürpertici perilerle kimi berbat karşılaşmalarım olmuştu olmasına ama şimdi karşıma öyle bir tehlike dikilmişti ki bunun yanında hepsi solda sıfır kalırdı.

Kızların beden eğitimi saati.

Futbol oynuyorduk ama *koruyucu dizlik olmadan*. Markaja almam gereken kız (öyle irikiyim bir yaratıktı ki trol olduğuna kalıbımı basabilirdim) burun deliklerinden basbayağı buhar püskürterek dosdoğru üstüme atıldı. Kendimi çarpışmaya hazırladım.

Birden kendimi berrak, masmavi sonbahar göğüne bakarken buldum. Görünürde tek bulut bile yoktu. İyi de niye gökyüzüne bakıyordum ki ben? Bir anda nefes alamaz hale gelişimle bağlantılıydı belki de. Haydi akciğerler, marş marş. Er ya da geç çalışmaları gerekiyordu, değil mi? Gözlerimin önünde parlak lekeler dans ediyordu, ölüm ilanımı hayal edebiliyordum: *Futbol Maçında Trajedi*. Ne kadar da aşağılayıcı.

Nihayet o kıymetli hava güçbela ulaştı ciğerlerime. Upuzun, koyu renk saçlarla çevrili tamdık bir yüz üstüme eğildi. Tek normal arkadaşım Carlee'ydi bu. "İyi misin?" diye sordu.

"Green!" diye böğürdü bir tenor. Öğretmenimiz Bayan Lynn'in sesinin erkek arkadaşımınkinden daha kalın olduğundan emindim. "Kaldır kıcını da sahaya dön!"

Green ya. Halbuki Lend sahte belgelerim için uydurduğunda ne kadar hoş bir isim gibi gelmişti kulağıma. Ancak Bayan Lynn'in bağırarak söylediğini duydukça isimden de soğuyordum. "GREEN!" Carlee elini uzatıp kalkmama yardım etti.

"Kafana takma. Ben de futbolda çok kötüyüm." Gülümsedi, koşup gitti. Futbolda kesinlikle kötü değildi.

Haksızlıktı bu. Lend uzaklarda üniversiteye gitsin, bense çamur derasına dönmüş sahanın ortasında salak gibi dikileyim. Düpedüz zaman kayıydı. Hem daha ne kadar ömrüm olduğunu kim bilebilirdi? Ya ruhumun kıymetli kalıntılarını futbol oynayarak çarçur ediyorsam?

Belki de doktor raporu getirmeliydim. Raporu kafamda canlandırabiliyordum: "İlgilinin Dikkatine: Evie ender görülen bir rahatsızlıktan mustarip olup, kendi ruhu normal bir hayat sürmeye yetmemektedir. Dolayısıyla, terlemek ve çamurda itilip kakılmak dahil tüm fiziksel etkinliklerden derhal ve kalıcı olarak muaf tutulmalıdır."

Çok aptalcaydı ama denemeye değerdi belki de. Lend'in babasının hastanede bağlantıları vardı...

Top ıslık çalarak geçerken kafamı eğdim. Takım arkadaşlarımdan biri, acımasız bir kızıl, koşarken bir yandan da sövüyordu. "Koş, Green! Koş!"

Carlee durdu. "Kramp girmiş gibi yap." Kopkoyu rimelli gözlerini kırptı.

Ellerimi karnımın altına koydum, kuru çimlerin üstündeki boyalı beyaz çizgide durmuş, oyunu bir general edasıyla izlemekte olan Bayan Lynn'in yanına güçlkle ilerledim. Kadın gözlerini devirdi. "Yine ne var?"

Solgun yüzümün hayatta ilk kez bir işe yaramasını umarak inledim. "Kramp girdi. Çok feci."

Yutmamıştı, yutmadığını ikimiz de bal gibi biliyorduk. Ama ipliğimi pazara çıkarmak yerine gözlerini tekrar devirip başparmağıyla saha kenarını işaret etti. "Tamam ama bir dahaki sefere kaleci olacaksın."

Eksik olma, Carlee. Amma da parlak fikir vermişsin. Aramıza biraz mesafe koyup yere çöktüm, sararmaya yüz tutmuş seyrek çimenleri yola koyuldum.

Lisenin böyle olmaması gerekiyordu.

Sakin yanlış anlamayın, burada olduğum için çok mutluyum. Hep normal olmanın, normal bir okula gidip normal şeyler yapmanın özlemini çektim. Ne var ki tüm bunlar o kadar...

Normal ki.

Okul başlayalı bir ay oldu ama daha hiç birbirinin saçını başını yolan olmadı. Polislerin bastığı çılgın partiler de. Maskeli balolara, mehtap altında randevulara, koridorlarda ateşli öpücüklerle gelince, tek diyebileceğim şey, bir zamanlar en gözde dizim olan *Easton Heights*'in saygınlığının ciddi darbe aldığı.

Ama hâlâ dolapların muhteşem olduğunu düşünüyorum.

Foyam ortaya çıkmasın diye, elimi karnımdan çekmedim. Yerde yatmak, insan kendi rızasıyla yapıyorsa çok daha güzeldi. Ufacık, tüy gibi bir tutam bulutun gökyüzü boyunca uzanışını seyrettim.

Kaşlarımı çattım. Acayip bir buluttu bu. Normalde bomboş olan gökyüzünde bir başınaydı. Bulutta başka bir şey daha vardı...farklı bir şey. Bir şimşeğin parıltısı mıydı şu gördüğüm?

“Bir sonraki dersine girecek misin, diye sordum sana.”

İrkildim, doğrulup yüzümü buruşturarak Bayan Lynn'e baktım. “Evet, kesinlikle. Teşekkürler.” Alelacele içeri girdim. Heyecanı bulutlarda aramaya başladığıma göre, gidişat kötüydü.

Bir sonraki dersi, hafta sonuna, Lend'i görmeme tam olarak kaç dakika kaldığını hesaplayarak geçirdim. Sonuç, çok fazla dakika olduğuydu ama hesap kitap yapmak edebiyat hocasının *Drakula*'daki cinsiyet rolleri üzerine konuşmasını dinlemekten daha ilginçti. Bana o kitapla hiç gelmeyin. Bram Stoker isabetli bir araştırmacı değildi.

Kafam kaçınılmaz bir çakışma rotası izleyerek sıraya doğru ilerliyordu ki sınıfın kapısı güm diye açıldı, bir memur elinde bir notla içeri girdi. “Evelyn Green?” diye sordu. Elimi kaldırdım, o da başını öne eğdi. “Ders-ten izin kâğıdı,” dedi.

Birden dirildim. Daha önce hiç okuldan böyle alınmamıştım. Belki de Arianna takılmak istiyordu. Biraz acayıptı ve böyle bir numara çekecek kadar da sağı solu belirsizdi.

Ama tekrar düşününce, o olamazdı. Vampir olmanın gereği, böyle pı-

rıl pırıl bir günde dışarı adımını atmazdı. Birden başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Ya kötü bir şey olduysa? Ya kampusta Lend'in başına bir kaza geldiyse, bilincini yitirip görünmez hale geçtiyse? Ya hükümet onu ele geçirdiyse ve UPTA tesislerinden birine, bir daha çıkmamak üzere kapattıysa?

Koşmamak için kendimi zor tutarak memurun peşinden gittim. Kısa boylu, saçları doğal olamayacak kadar açık sarı renkte bir kadındı. "Beni almaya kimin geldiğini biliyor musunuz?"

"Galiba teyzenmiş."

Eh, bu bir şeyleri açıklardı işte. Ya da en azından, teyzem olsa açıklardı. Akrabam diye yutturabilecek tanıdığım tüm kadınların, tüm paranormallerin listesine göz gezdirdim. Liste uzun değildi ve içlerinden bir tekinin bile burada olmasını gerektirecek bir şey yoktu. Büroya daldım. Alçak topuklu ve rahat (yani çirkin) ayakkabılar giymiş, siyah saçlarını ciddi bir edayla topuz yapmış bir kadın, sırtı bana dönük oturuyordu. Olacak şey değildi.

Raquel dönüp gülümsedi.

Kalbim ağzımdan çıkacak gibi oldu. Bir yandan, karşımdaki Raquel'di; yani benim için anneye en yakın olan kişiydi. Bir yandan da karşımdaki Raquel, öldüğümü sanan UPTA örgütünün omzu kalabalıklarından biriydi. UPTA, beni bulmasını hiç ama hiç istemediğim, Raquel'in beni koruduğunu sandığım örgüttü.

"Geldin demek." Çantasını omzuna astı, dışarıya açılan çift kanatlı kapıyı işaret etti. "Hadi, gidelim."

Onu izledim ama kafam allak bullak olmuştu. Normal lisemde, güneşli bir günde, arkamda bıraktığım her şeyi temsil eden kadının yanında olmak tuhaf geliyordu bana. Ona yaklaşıp sarılmak istiyordum her nedense. Bu da acayipti çünkü hiç sarılmalı falan olmamıştı ilişkimiz. Elbette bir yandan da kaçıp uzaklaşmak istiyordum. Çünkü Raquel demek, UPTA demekti.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Şaşkınlığına bakılırsa, David'in mesajlarımı sana iletmediği sonucuna varıyorum."

"Lend'in babası mı? Ne mesajı?"

İç çekti. Yorumlama becerim azıcık paslanmıştı ama sanırım *Çok yorunum ve anlatması uzun sürer* iç çekişi gibi geliyordu kulağa.

Güneş bulutların arkasında kaldı. Başımı kaldırıp benim o tüy gibi olan buluta baktım. Altında bir şey olduğundan yüzde yüz emindim, ama şimşek değildi. Parlak bir şeydi. Paranormal bir şey. Arkasını sadece benim görebileceğim büyülu kılığa bürünmüş bir şey.

“Bu da ne...” Sözlerim kendi çılgınlımla kesildi çünkü bulut gökten aşağı pike yapmış, beni sarmalamış ve tekrar mavi göğe uçmuştu.

Ciğerlerimdeki hava tükendiğinde hâlâ haykırıyordum. Zorla yutkunup bir nefes alarak aşağıya baktım. Bulutsu dokunaçlar etrafımda oynuyor, ancak ağaçlarla dolu doğa manzarasının çok yüksekte olduğu gerçeğini gizlemede başarılı olamıyordu.

Tekrar bağırmamak için kendime söz geçirip belime baktım. Maddesellikten korkutucu derecede uzak görünen ve öyle bir his bırakan iki kol sarmalamıştı beni. Meltem kadar hafif bir şeyin beni nasıl havada tuttuğuna dair hiçbir fikrim yoktu fakat bunu düşünmekle vakit kaybedemedim. Daha acil sorunlarım vardı. Mesela, bulutun beni neden ve nereye götürdüğü. Daha da beteri, etrafımızda küçücük kıvılcıklar uçuşuyordu ve elektrikli sandalyeyle idamdan kurtulma şansımı pek yüksek bulmuyordum. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuş, etrafımda çatırdayan enerjiyle karıncalanıyordu.

Hapı yuttuğumun resmiydi.

Küçük kasabamın aşağıda kaldığını görünce, yeryüzüyle vedalaşmaya hazırlandım; ama birden bir şey dank etti. Burası benim kasabamdı. Paranormallerin elinde oyuncak olmak şurama kadar gelmişti artık. Eğer bu şey bana dokunabiliyorsa, Hades'e kadar yolu var, ben de ona dokunabilirdim! Eğer dokunabilirsem, o zaman...

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Yapmaya mecburdum. Kendi seçimim değildi; hayat memat meselesiydi bu. Zaten hiçbir işe yaramama ihtimali de vardı. Paranormallerin ruhlarını emebilen bir Boş Olan'dım, ancak bunu şimdiye kadar sadece bir kez yapmıştım. O da bambaşka bir durumdu, çünkü ruhlar sıkışıp kalmışlardı ve bana gelmeyi onlar istemişti. Bu yaratıksa muhtemelen yaşam enerjisini bana vermeye razı olmayacaktı.

Yine de denemeye değerdi. Omzumu geriye attım, kolumu uzatıp elimi,

karşıma çıkan ilk katı şeye dayadım. Bu bulutsu yaratık her neyse, bir göğsü olması için dua ediyordum.

Kendimi serbest bırakıp elimle Çatlak Bulut'un ruhu arasındaki kanalin açılması için irademi kullandım. *Bunu istiyorum*, diye düşündüm. Zihnim çaresizlik içinde çığlıklar atıyordu. İhtiyacım var buna.

Gözlerim şokla büyüdü, kupkuru, elektrikli bir ısıyla çatırdayan ruh kolumdan akıp özüme ulaştı, vücudumun karıncalanmadık tek bir noktası kalmayınca kadar süzüldü.

Yaratık hayret ve ıstırap dolu tiz bir çığlık kopardı. İrkilerek geri çekildi, bağlantıyı kopardı. Bu yeni ve tuhaf enerjiyle çakırkeyif olmuştum, başım dönüyordu.

Sonra düştük.

Çok cin fikirlisin, Evie, hadi durma, *seni yüzlerce metre havada tutan varlığın enerjisini em*. Buna karşılık yaratık her nasılsa dayanıyordu. Kontrolsüzce, döne döne düşüyorduk düşmesine, ancak olması gerektiği kadar hızlı değildi. Bu hızla yere çarpsak, bana bir zarar gelmezdi.

Yaratık beni bıraktı. Çığlık çığığa debelenerek ayağına yapıştım. Öfkeyle bağırıp tekmeler savurduysa da pes edecek değildim. Anca beraber, kanca beraber. Ağaçlardan oluşmuş turuncu-yeşil bir haliya benzeyen yeryüzü bize doğru hızla geliyordu.

Daha kendimi hazırlayamadan ağaçların örtüsüne hızla çarptım. Etrafımda yapraklar uçuşurken bir daldan sektim, bulutun ayağını bıraktım. Bir başka dal kalçama bir şaplak indirip hızımı öyle bir kesti ki yeryüzüyle nihayet birbirimize kavuştuğumuzda sadece kamyon çarpmış gibi oldum.

Vücudumda kırılmadık kemik kalmamıştı herhalde. Bir insanın bu denli acı duyup da sağlam uzvunun kalmış olmasına olanak yoktu. Hayatımın geri kalanını tüm vücudum alçıda geçirecektim. Lend'le oynamayı güçleştirecekti bu. Ama hiç değilse bir süre okuldan kurtulacaktım. Beden eğitimi derslerinden yırttığım ise kesindi.

Elektrikli karıncalanmalar bedenimde boydan boya geziniyor, acının yerini alarak kendimi capcanlı hissetmeme yol açıyordu. Kol ve bacaklarım uyuşmuş, bağlantılarını yitirmişti sanki.

Hay biip. Felç olmuştum.

O panikle ayağa fırladığım gibi ellerimi sağımda solumda gezdirdim. Bak şu işe. Bunu yapabildiğime göre, demek ki felçli falan değildim. İyi de o zaman niye böyle tuhaf hissediyordum kendimi? Hem o Çatlak Bulut nereye kaybolmuştu?

“Korkunç yaratık!” dedi, kurumuş ağaçların arasından esen rüzgâr gibi bir ses. “Ne yaptı bana?”

Hâlâ buluttan dokunaçlarla çevrelenmiş olan küçük yaratık, tozun toprağın içinden bana doğru emekliyordu. İnsan biçimli olmasına rağmen çok ince görünüyordu, çocuk gibiydi neredeyse. Gözleri şimşek gibi parlaktı ama yüz hatlarının geri kalanı bulanık ve belirsizdi; teninin rengi bile bulutla aynı soluk tondaydı. Dışarıdan bakan biri hareket etmekte olan kesif bir sis görürdü, ancak sihirli kılıkları delip geçen gözlerim karşısında hiçbir şey saklanamazdı.

Bir adım geriledim, düşüşümü yavaşlatma kibarlığını gösteren ağacın toprak üstüne çıkmış köklerine takılıp düşmemek için gayret ettim. “Sen baksana buraya, sana ben mi söyledim kap beni uçur diye?”

“Benden bir şey aldı... Bir parçamı aldı. Ver onu geri.”

Sırtımı ağaca dayadım. Yaratık havada yükseldi, dik konuma geçip tam önümde durdu. İncecik şimşekler ağ gibi sarmalıyordu onu. Uzuvarı kimi zaman bulutun içinde kayboluyor, kimi zaman görünüyordu. Bir oradaydı, bir yoktu. Ancak gücünü ve kuvvetini inkâr etmek olanaksızdı.

Boyumu aşan bir şeyle karşı karşıyaydım. Bir elimi kaldırdım, öyle hissetmediğim halde cesur görünmeye çalıştım. “Çek git, yoksa geri kalanı da alırım.” Sesim titriyordu. Kısmen korkudan, kısmen de arzudan. Parmaklarım karıncalanıyor, vücudum açlıkla kasılıp kavruluyordu. Tadına bakmak yetmemişti. Gerisini de istiyordum.

Hayır, istemiyordum. Alamazdım. İstemiyordum. Ben öyle biri değildim. Elimde olsa, aldığımı da geri verirdim ama nasıl yapıldığını bilmiyordum.

Çatlak Bulut, o kocaman, şimşek saçan gözlerini kısıp bana baktı. İkimizin arasında kalan hava kuru ve sıcaktı, çatırdayan elektrikle yüklüydü. Beni öldürecekti. Canımın ne kadar acıyacağını merak ederek derin bir nefes aldım, yaratık o anda havada ıslık çalarak tekrar göğe fırladı.

Yukarı doğru yol almasını, ara sıra sağa sola kaymasını, tekrar tırmanışa geçmeden önce alçalmasını izledim. Gitmişti.

Titreyerek rahat bir nefes aldım, ağaca sırtımı yasladım. Hayatımı tekrar renklendirecek bir şeylerin hayalini kurarken aklımdaki bu değildi. Paranormallerle -gerçek, dizginlenemez paranormallerle- mücadelenin beraberinde getirdiği şeyi unutmuştum.

Korku.

Hem de çok ama çok büyük bir korku.

Üstüne üstlük, beni rahatlatacak Çarpıcı da yoktu yanımda. İleri doğru kararlı bir adım atıp durumumu gözden geçirdim. Çatlak Bulut beni kapıp götürdüğünde çantamı düşürmüştüm, yani cep telefonum yoktu. Gökten düştüğümüzde eve yakın olduğumuzdan bir hayli emindim; bununla birlikte, düşüş sırasında yoldan ne kadar uzaklaştığımızı kim bilebilirdi? Peki, Virginia'nın tam göbeğindeki bir orman ne kadar büyük olabilirdi?

İçimden bir ses, bunu öğreneceğimi söylüyordu.

Bir saat sonra bir yola denk geldiğimde terden sıırılsıklam olmuştum, moralim yerlerde sürünüyordu. Raquel'in ortaya çıkışıyla bir paranormalin beni kaçırma girişiminin aynı ana denk gelme olasılığı neydi? Neydi amacı, UPTA'nın beni gözden çıkardığını düşünmemi sağlayıp tekrar peşime düşmek mi? Beni, sırf Çatlak Bulut'a teslim etmek için dersten çıkardığına inanasım gelmiyordu; ama akla en yatkın açıklama da buydu. Merkez'de geçirdiğim onca yıl boyunca benim için anneden farksız olan Raquel'in böyle bir şey yapması kalbimi kırmıştı.

Öyle olsun. Eğer UPTA oyunu böyle oynamak istiyorsa, kendisi bilir. Elimi uzatıp güldüm. Kendinden memnun, acımasız bir gülümsemeydi bu. Artık kendi başımın çaresine bakabiliyordum.

Titredim, karıncalanmayı gidermek için elimi salladım. Hayır, bir daha böyle bir şey yapmayacaktım. Asla. Çünkü haddinden fazla hoşuma gitmişti.

İşsel pusulam sandığımdan da iyi işliyor olmalıydı ki doğru yönde ilerlemeyi başarmıştım. Lend'in evine giden sapağı görünce sevinçten resmen ağladım. Burası benim eski evimdi, ama o üniversiteye gidince, erkek arkadaşımın babasıyla oturmak gibi tuhaf bir duruma düşmemek

için Arianna'nın yanına taşınmışım. Uzun, dolambaçlı yoldan koşup salona açılan kapıdan içeri paldır küldür girdim.

Raquel kanepede oturuyordu.

“Yok artık!” diye bağırdım.

Daha gardımı alamadan fırlayıp yakaladı beni. Gerildim. Beni bağına bastığını ancak o zaman anladım.

“Seni aylardır görmedim, görür görmez de birisi kaçırıp götürdü! Normal olmaya çalıştığını sanıyordum!” Geri çekildi, yaşlı gözlerle bana baktı.

“Yani o şeyi üstüme sen yollamadın mı?”

“Tanrı aşkına, hayır!”

“Neyin nesiydi o?”

Elinde bir telefon, yüzünde ferahlamış bir ifadeyle David odaya daldı. “Bir şeyin yok!”

“Canlı bir bulut tarafından kaçırılıp yüzlerce metreden yere atılmak dışında mı? Evet, bomba gibiyim.”

“Yani *gerçekten* bir silfti!” David zafer kazanmış gibi eliyle Raquel'i işaret etti. “Sana onların var olduğunu söylemiştim!”

Raquel'in dudakları gerildi. İç çekmemek için elinden geleni yapıyordu. “Görünen o ki sen haklıymışsın.”

“Vay be.” David ellerini koyu renkli, gür saçlarının arasında gezdirdi. Heyecandan gözleri parlıyordu. “Vay canına, bir silf. Sanırım bu, onlarla teyit edilmiş ilk temas!”

Elimi kaldırdım. “Şeyy, merhaba? Hani silfin kaçırdığı bir kız vardı, hatırladınız mı? Birisi bana o varlığın ne olduğunu, güzel eyaletimizi neden bana havadan gezdirdiğini açıklayabilir mi?”

“Silfler canlı hava elementleridir.” Raquel, David'e gergin bir bakış fırlattı. Silflere inanmak istemese de David'den daha çok şey bildiğini kanıtlamak istiyordu sanki. “Perilerle uzaktan akraba oldukları düşünülür. Genelde ya hiç var olmadıklarına ya da artık yaşamadıklarına inanılır fakat bunun nedeni, bir silfin asla kendi isteğiyle toprağa dokunmamasıdır. O yüzden onları bulmak imkânsız, aramak ise muazzam bir zaman

kaybıdır.” David’e yine o bakışlardan birini fırlattı.

“Öff, sırf benim uzmanlık alanım elementaller olduğu; sense tekboy-nuzlar ya da leprikonlar gibi sıradan paranormaller üzerine eğildiğin için yapıyorsun bunu.” David, ben de bu esprinin bir parçasıymışım gibi göz kırptı. “En havalı paranormalleri tanıdığım için, kendimi bildim bileli kıskanmıştır beni.”

Şimdi öfkeyle iç çekmemek için kendini dizginleme sırası bendeydi. “Hava elementali, tamam. Harika. İyi ama *nedenini* bilen var mı? Perilerle bağlantılı olabileceğini söyledin, değil mi?” Tüm kızgınlığım ufalmış, küçülmüş, yerini yoğun bir korkuya bırakmıştı. Peri tayfasını tekrar hayatımda istemiyordum.

İkisi de bir şey söylemedi. Sonra Raquel öksürdü, tedirgin bir ses tonuyla, “*Cressida*’ya bir şey bilip bilmediğini her an sorabiliriz,” dedi. “*Cressida*” sözcüğünü –Lend’in annesi ve mahallenin yerel su elementali– tuhaf bir vurguyla söylemişti.

“Aslına bakarsan, bunu yapamayız.” David ayakkabısının burnunu haliya bastırıyordu. “Birkaç aydır onu su yüzeyine çıkmaya ikna edemiyorum. Lend taşındığından beri.” Sesi yumuşaktı ancak sözlerinin altında yatan ıstırap barıktı. Ona sımsıkı sarılmak istiyordum. David’in ölümsüz bir su perisine vurulması zaten yeteri kadar kötü değilmiş gibi, Cressida onunla insan biçiminde yalnızca bir yıl geçirmişti. Şimdi, sırf Lend gitti diye Cressida’nın ona tamamen sırt çevirmesinin ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyordum.

Ne yalan söyleyeyim, aslında edebiliyordum. Hatta sık sık ediyordum da. Bunu hayal *etmeden* bir günüm bile geçmiyordu. Bir ölümlü-ölümsüz ilişkisinde ölümlü taraf olmanın nasıl bir şey olduğunu fazlasıyla iyi biliyordum.

Ama Lend’e hiç ölmeyeceğini hâlâ söylememiştim. Ölümsüzlüğün nasıl bir şey olduğunu keşfetmek uğruna bu hayatından, burada benimle olan yaşantısından vazgeçebileceği düşüncesi ödümü koparıyordu. Yine de bunu ona söyleyecektim. Pek yakında. Hem de çok.

Önünde sonunda.

Raquel doğruldu, keyfi yerinde görünüyordu. “İyi o zaman, bu konuda yardımım dokunabilir. Tüm araştırmacılarımdan hava elementalleri

üzerinde çalışmalarını isteyeceğim. Şu anda ortaya çıkması çok tuhaf, özellikle de elemental nüfusunda son zamanlarda gerçekleşen büyük ve ani değişimlerin ardından. Nedenini bulacağız. Ama buraya geliş ama-
cım bu değil.”

Kaşlarını çattım. “Tam olarak *neden* buradasın?”

“UPTA yardımına muhtaç.”

İŞ GÖRÜŞMELERİ

Raquel.” David’in sesi öfkeli ve kısıktı. “Evie tekrar UPTA çar-
kının bir dişlisi olmayacak. Madem gelip altı ay sonra geri gö-
türecektin, onun öldüğünü söylemen ne işe yaradı?”

“Sana söyledim, durum artık değişti.”

Tekrar elimi kaldırdım, etrafımda konuşup durmalarından gına gel-
mişti artık. “Buna ben yanıt verebilirim, teşekkürler. Seni elbette özlüyo-
rum Raquel, ama UPTA’ya dönmek istemiyorum. Kurtadamları kısırlaş-
tırıyorsunuz siz!” Bu, Uluslararası Paranormal Tecrit Ajansı’nın dünyayı
daha güvenli kılmak adına işlediğini keşfettiğim suçlardan sadece bir
tanesiydi.

Raquel gözlerini kısarak baktı. “Bu uygulama yürürlükten kaldırıldı.
David’e anlattığım gibi, senin yokluğunda işler temelden değişti. Saldır-
gan olmayan paranormallere yönelik politikamız ciddi şekilde gözden ge-
çirildi; bunlara, kurtadamlara daha geniş hak ve özgürlükler tanınması
dahil. Bütün ırk ıslah çalışmalarına son verildi. UPTA’nın bir sürü yanlışı
vardı, hâlâ da var. Ama ne kadar iyilik yaptığımı ben de biliyorum, sen de
biliyorsun. Dahası, artık Süpervizör konumuna getirildim. Bu da demek
oluyor ki çoğu uygulamada son sözü söyleme hakkına sahibim.”

Kollarımı kavuşturup yüzümü astım. “Perilerle çalışmam ben.” Reth’i
en son ruhları salıverdikten sonra, hastanede yattığım sırada görmüştüm
ve bir daha görmek de istemiyordum. Ne onu ne de o ürkütücü, çıkarıcı,
ahlak yoksunu, psikozlu (buraya aklınıza gelen her türden olumsuz sıfatı
ekleyebilirsiniz) perilerden herhangi birini. Özellikle de bugünden sonra;
hele ki o silf de onlardan biriye. Peri Patikaları’nda el ele gezerek dikkat-
leri üstüme çekmeye hiç niyetim yoktu.

Gülümsedi. “Seni anlıyorum. Ashını istersen ilk girişimlerimden biri
UPTA’nın peri sihrine bağımlılığını ortadan kaldırmaktı. Onlardan ya-

rarlanma oranımızın eskisinin ancak yüzde kırkı olduğunu öğrenmek seni mutlu eder herhalde.”

“Yüzde kırk, ha? Bu hâlâ beni mutlu edecek orandan yüzde yüz daha fazla.”

“Senin perilerle hiçbir etkileşime girmeden de verimli olmanı sağlayacak bir yol bulduk.”

“Verimli olmak derken?”

Kaşlarını çatan David’e bir bakış fırlattı. David, “Ben bu işe karışmıyorum,” dedi.

“Hazır öyle demişken,” dedi Raquel kendini beğenmiş bir edayla kaşlarını kaldırarak, “odadan çıkarsan sevinirim. Gizli bilgileri iki ölüyle birden paylaşamam.”

Kafam karışmıştı ama birden, David’in on sekiz yıl kadar öncesine kadar, artık ortadan kalkmış olan Amerikan Paranormal Ajansı adına çalıştığını anımsadım. O tarihte sahte bir ölüm numarasıyla ajanstan çıkmıştı. Elbette benim kendi başıma ölü taklidi yapmam gerekmemişti; Raquel benim adıma ayarlamıştı bunu. O yüzden kayboluşumun ardından beni aramaya gelmemişlerdi.

David oflayıp pufladı. “Evie’nin yasal koruyucusu olduğumu unutmuş gibisin.”

“Sen de bütün belgeler sahte olduğundan koruyuculuğunun yasal hiçbir yanı olmadığını unutmuşa benziyorsun.”

“Bana yasallıktan söz etme! Amerikan topraklarında mutlak dokunulmazlık hakkıyla faaliyet gösteren bir uluslararası örgüt. Hem de...”

Ön kapı ardına kadar açıldı ve Lend koşarak içeri daldı. Beni her şırıltısında olduğu gibi, kalbim göğüs kafesimde sevinçten takla attı. Her zamanki kara kaşlı kara gözlü yakışıklı görünümü, insan biçimli bir su kütlesini andıran asıl görüntüsünün üstünde dalgalanıyordu.

Kesinlikle muhteşemdi.

“Evie!” Beni kucaklayıp ayaklarımı yerden kesti. Öyle sıkı kavradı ki vücudumun birkaç yerinde ciddi çürükler olduğunu birden fark ettim.

Acıyla kahkaha attım, bu kargaşamın tek getirisi Lend’le ekstra zaman

geçirmek olacaktı. Beni yere indirdi, bir kol boyu mesafede durup tepeden tırnağa inceledi. "İyi misin?"

"Sağım solum morardı, o kadar. Ama iyiyim, gerçekten."

"Nasıl oldu da kurtuldun?"

Eyvahlar olsun.

Raquel'le David'in yüzünde bir örnek, meraklı bakışlar vardı. "Nasıl kurtuldun sahiden?" diye sordu Raquel. Birbirleriyle didişme telaşına düşünce, sormayı unutmuşlardı. Aslında öylesi daha çok işime geliyordu.

Dudağımı ısırdım. "Ben, şey, biz yüksekteydik, tamam mı? Hem de çok, çok yükseklerde. Çatlak bir bulut, şimşekler ve peri şeyi vardı. Beni neden, nereye götürdüğünü bile bilmiyordum. Öyle korkmuştum ki aklıma gelen tek şeyi yaptım."

"O neydi peki?" diye üstüme geldi Lend, yüzü endişeliydi.

Suçluluktan süklüm püklüm omuz silktim. "Azıcık alıverdim." Gözlerindeki kaygıyı görünce alelacele açıklama yaptım. "Sadece birazcık. Canını yakacak kadar değil, sadece şaşırtacak kadarını. Sonra düştük, beni aşağı atmaya çalıştı ama bacağına yapıştım. Ağaçlar düşüşümü yavaşlattı. Çatlak Bulut'a hiç zarar gelmedi, gerçekten. Sadece öfkesinden köpürdü, o kadar. Sonra da uçup gitti." Yaratığın saçma sapan uçtuğundan hiç söz etmemiştim. Muhtemelen sersemlemişti.

Öyküm bir ölüm sessizliğiyle karşılandı. Birden suçluluk duygusu kaybolup yerini öfkeye bıraktı. Kim oluyor da beni yargılıyorlardı yahu? Vivian'a dönüşüp önüme gelenin hayatını emecek değildim ya. "Başka çarem yoktu! Kendimi savunabildiğim için sevinmelisiniz."

Lend elimi tutarak başını hızlıca iki yana salladı. "Seviniyorum, gerçekten. Sadece bunun sana daha önce ne yaptığını hatırlıyorum ve o yüzden endişeleniyorum..."

"Endişelenmene hiç gerek yok ki! Bu sayılmaz bile. Yemin ederim." Vivian kafayı yemiş, onları bu dünyadan "salıverme" bahanesiyle bulabildiği her paranormalin ruhunu emmeye başlamıştı. Ama bunu aslında kendisine hissettirdiklerinden ötürü yapıyordu. O kadar kudretli olmak, ölümlü yaşantımdan bu denli soyutlanmış olmak tuhaf, harika ve baş döndürücü bir deneyimdi. Korkunç bir an için, ölümlülüğü tümüyle ge-

ride bırakmayı...Lend'in ruhunu elinden almayı bile düşünmüştüm. Bu konuya fazla kafa yormak hoşuma gitmiyordu.

"Hâlâ içinde mi?" diye sordu Lend.

Bakmak aklıma bile gelmemişti. Stresten midem büzülmüş halde kollarımı uzatıp, tenimin altında bir şey var mı diye baktım. Hiçbir şey yoktu. Hah işte, orada, avcumun içinde küçücük bir kıvılcım. Sonra o da kayboldu. Muhtemelen hiçbir şey değildi. Kesinlikle hiçbir şey değildi.

"Hayır," dedim kesin bir dille. "Etki bırakacak kadarını almamışım demek ki. Bizim sıradan Evie'den başka bir şey göremiyorum."

Ağzı kulaklarına varan Lend beni kendine çekti. "Sen hiç sıradan olmadın ki."

David öksürdü. "İyi o zaman. Önemli olan senin iyiliğin. Siz ikiniz neden gidip bir şeyler yemiyorsunuz?"

Raquel öfkeyle dudaklarını büzdü. Belli ki onu delirtmek baba ve oğlun eğlencesiydi. Lend de aynı tutum içindeydi. "Daha onunla konuşmayı bitirmedim," dedi Raquel.

David bu konuda tartışmaya dünden razı görünüyordu, o yüzden araya girdim. "Sakin olun, bir şey yok. Bana ne diyecekse desin, ne çıkar bundan?"

Lend'le David'in kaş çatışları birbirinin tıpkısıydı. Raquel'le gerçekten konuşmamıza imkân yoktu. Dahası, Lend'le babasının aksine, ben Raquel'i seviyordum. Hem de çok. Neler yaptığını, ben gittikten sonra neler olduğunu falan öğrenmek istiyordum. Ansızın eski hayatım karşıma çıkmış benimle oturuyordu ve kimi yanlarımı özlediğimi fark etmiştim.

En çok da Lish'i; ama o sonsuza dek gitmişti artık.

Lend'e döndüm. "Sen neden gidip anneni ziyaret etmiyorsun? Ona silf konusunda bir şeyler bilip bilmediğini sorsana?"

"Silf mi? Gerçekten mi?" Babasına baktı, bu konunun David için ne kadar heyecan verici olduğunu anlamış gibiydi. Lend'in ilgisi, belki de kendisinin yarı elemental olmasından kaynaklanıyordu. O dünyanın onun için neler ifade ettiğini, bu konuda ve dolayısıyla kendisi hakkında ne kadar şey bilmek istediğini merak ediyordum.

En iyisi onun bu konuya kafa yormasına izin vermemekti. Onun aya-

ğını bu dünyaya sımsıkı basmasını istiyordum. “Evet, annene soracak mısın?” Daha sonra onunla birlikte gitmeyi önerebilirdim ama ne yalan söyleyeyim, Cressida beni korkutuyordu biraz. Elemental ölümsüzler bizden o denli farklı bir boyutta hareket ederler ki onları bu dünyaya bağlayan pek az şey vardır. Onlarla konuşmak, daha çarpım tablosunu ezberlemeden kuramsal matematiği anlamaya benzer. Her seferinde başa döner, sayıların sırasını bildiğinizden bile şüphe edersiniz.

Lend’in Cressida’dan doğmuş olmasını düşünmek bile tuhaftı. Lend öylesine insandı, bu dünyaya öylesine bağlıydı ki anlatamam. Ama er ya da geç solup gidecekti bu. Acaba sevmeyi ağır ağır bırakacak, yavaş yavaş annesi gibi mi olacaktı? Güzel, tuhaf ve sonsuza dek *öteki*. Yoksa bir gün canıma tak etti deyip ölümsüz yaşamı bu dünyaya tercih mi edecekti? Diğer ölümsüz elementaller gibi olmasına daha ne kadar vardı?

“Sana görünme ihtimali daha büyük,” dedi David, Lend’e. Ona bir baktım. İstirabını oğlundan gizlemekte üstüne yoktu, ancak omuzlarının çökmüşlüğünden anlayabiliyordum.

Ne olur bir gün onun yerinde ben olmayayım.

Lend beni Raquel’le baş başa bırakmak konusunda kararsız kalmış gibiydi ama kafasını salladı. “Hemen dönerim,” dedi. Hızla kapıya gitti.

“Konuşmamız tekrar bölünmeden sana hemen şartları söyleyeyim.” Raquel beni kanepeye doğru götürüp oturdu. “UPTA için sözleşmeli geçici personel olarak çalışacaksın.”

“Ne demek oluyor bu?”

“Yani bizimle kendi rızanla ve sadece kendi istediğin projelerde çalışacaksın. Durmak istediğin noktada durursun. Merkez’e dönmek gerekmiyor. İhtiyacımız olduğunda seni çağıracağız. Herhangi bir zorunluluk yok, benden başka kimseden de emir almayacaksın. Aslını istersen yaptığın şey UPTA’ya dönmek değil, sadece becerilerine uygun birtakım konularda bana yardım etmek.”

Kaşlarımı çattım. Aslında ölmediğimi kabullenmeye razı görünüyordu ve onlar *adına* çalışmadan *onlarla* çalışmamın bir yolunu bulmuştu. UPTA demek, kontrol demekti. Eğer benim sihirli kılıkları delip geçen gözlerimi geri almak uğruna dizginleri bana teslim etmeye niyetliyseler, gerçekten değişiyorlar demekti.

“Nasıl? Onlara nasıl açıkladın? Başın belaya girmedi mi?” diye sordum.

“Ölü paranormallerin geri dönüşünden daha acayip şeyler de olmuştur. Öldüğüne ilişkin ‘kanıtımız’ olmadığından, diğer Süpervizörler seni sağ bulduğumu söylediğimde sorgulamadılar. Benden başka hiç kimseyle iletişim kurmak istemediğini, tümüyle bağımsız hareket edeceğini, bundan böyle UPTA tarafından sınıflandırılmayıp kısıtlanmayacağını herkesin kabul etmesi şartıyla bağlantıya geçebileceğimizi onlara açık seçik söyledim.”

“Buna rağmen başın derde girmedi mi?”

“Geçen nisan ayında nice kişinin ölmesine ve kaybolmasına yol açan o ciddi yönetim hatasının ardından başımı ‘derde sokacak’ hiç kimse kalmadı da ondan.”

“Hepsine de yeşil ışık mı yaktılar? Harbiden mi?”

Raquel iç çekti. *Tatile ihtiyacım var* iç çekişiydi bu. “Açık sözlü davranacağım: Ayakta durmaya çalışıyoruz. Viv’den, yani o talihsiz olaylardan beri ciddi şekilde personel sıkıntısı çekiyoruz. Vampir ya da kurtadam ihbarlarına yeteri kadar hızlı ve etkili karşılık veremiyoruz. İzleme önlemlerimiz belirli bir alanda faaliyet gösteren paranormaller konusunda bizi tümüyle yanıltıyor. İsveç’te bir trol kolonisinin bir mahalleyi ele geçirdiği yolunda doğrulanmamış söylentiler var. Bunlar yetmezmiş gibi –yüzünü buruşturdu– Merkez’e bir de poltergeist¹ musallat oldu ve yerini tam olarak belirleyemediğimizden kökünü kazıyamıyoruz.

“Uzun lafın kısası, ben olmadan her şeyi yüzünüze gözünüze bulaştırmışsınız.” Yüzümdeki şımarık gülümsemeye engel olamıyordum. Benim gözlerim olmadan UPTA’nın darmadağın olduğunu görmek gururumu okşamıştı.

Raquel bakışlarını tavana dikip bir kez daha derin derin iç çekti. “Öyle de denebilir.”

“Bu Evie’nin sorunu değil ki,” diye lafa karıştı David. “Eğer UPTA dağlıyorsa, bence iyi olmuş.” Gözlerimi elimde olmadan kıstım, eski işverenimi koruma isteğim kabarmıştı bir anda. Tamam, buradaki vampirler

¹ Poltern (gürültü) ve geist (ruh, hayalet) kelimelerinin birleşmesinden meydana gelmiş Almanca bir kelimedir. Aniden ortaya çıkan gürültülü olaylara (devrilen eşyalar, sebepsiz gürültüler, yangın, sel gibi felaketler, vs.) yol açtığına inanılan hayaletler için kullanılır. (yay.n.)

kendi asayişlerini kendileri sağlıyor olabilir ama sekiz yaşındayken bir vampir tarafından öldürülmeme ramak kalmıştı. Dünyanın geri kalanı bu kasaba gibi bir paranormal sığınağı değildi. Korkunç yaratıklar vardı. Ölümcül yaratıklar vardı. Dahası, çoğu insan onlardan habersizdi, yani kendilerini savunmaları mümkün değildi.

Raquel ona kulak asmadı. "Görevlerin basit ve güvenli olacak. Az önce dediğim gibi, tümüyle senin isteğine bağlı."

"Ama nasıl olacak ki? Ben okuyorum." Çok can sıkıcı da olsa, notlarımı yüksek tutmalıydım. Lend gibi ben de Georgetown Üniversitesi'ne girmeliydim.

"Senin programına uyarız."

"Bunun için Peri Patikaları'na bağımlı olacaktıysanız gibi geliyor."

Lend, endişe içinde ön kapıyı çarpıp girdi. "Görünmedi," dedi.

David başını iki yana salladı. "Her zaman görünmez. Üstüne alınma." İlginçti. Lend, Cressida'nın David'e artık kendini göstermediğini bilmiyor muydu yoksa? Raquel, hızla başını çevirip önce Lend'e, sonra David'e baktı. Kafasında bin bir tilkinin birbirini kovaladığından adım gibi emindim ama bunun nedenini kestiremiyordum.

Lend eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra Raquel'e baktı. "Hem senin burada ne işin var?"

"Bazı projelerde Evie'nin yardımını talep etmek için buradayım. Eğer istersen, senin yardımını da..."

David baston yutmuş gibi oldu, Lend ise dişlerini sıktı. Güçbela söz geçirebildiği öfkesi yüzünden, sihirli kılığı bile dalgalanıyordu. "İstemiyoruz."

Benim yerime de mi yanıt veriyordu? Onu ne kadar sevsem de buna karar vermek bana düşerdi, başkasına değil. "Lend, seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Kaşlarını kaldırdı, peşimden mutfağa geldi. Neşeli sarı duvarlar bugün yüzümü güldürmüyordu. Elimi tutup beni kendine çekti. Kaşları daha da çatılmıştı. "Bunu ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi? Kilit altında tuttukları bendim ama senin de orada bir mahkûmdan farkın yoktu. Gördüğün onca şeyin ardından bunu aklından bile geçirmene şaşıyorum.

Hem Raquel ortaya çıkana kadar hiçbir sorun yaşamamış olmamız sana da biraz şüpheli gelmiyor mu?"

Birden küplere bindim. Tamam, bir an benim de aklımdan aynısı geçmişti ama söz konusu olan *Raquel*'di. "O asla böyle bir şey yapmaz. O da senin kadar telaşlandı. Hem buradayım da ne oluyor? Okula git, restoranda çalış, hafta sonuna kadar gün say. Hiç değilse UPTA'da insanlara faydam dokunuyordu!"

"Evet ya, *insanlara* faydan dokunuyordu! O arada kaç paranormalin canını yakıyordun peki?"

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Bir türlü anlamıyordu. UPTA'ya baktığında kötülükten başka bir şey görmeyecekti. Fakat beni yanına alan, besleyip büyüten de UPTA'ydı. Onlar olmasa şimdi nerede olurdu, hayal etmek bile istemiyordum.

"Ya şimdi kaç paranormale yardım ediyorum, ha? UPTA'da işler değişmiş. Paranormallere de yardım edebilirim. Ne yapacağını bilemeyen kurtadamlara ya da şu trol kolonisine. Onları bulabilir, başlarına bir şey gelmeden önce taşınmalarını sağlayabilirim!"

Lend başını iki yana salladı. "Bunu babamla da yapabiliriz."

"Yapamayız! İmkânlarımız yetersiz!"

"Periler gibi mi?"

Geçmişimi başıma kakıp durmasından nefret ediyordum. Raquel için çalışmak istediğimden emin değildim ama Lend ısrarıyla beni, bu teklifi kabul etmeye itiyordu. Onun tuzu kuruydu; uzaklarda, üniversitede okuyor, kendi geleceği için önemli adımlar atıyordu. Kendisi farkında olmasa bile sonsuza dek sürecektir bir gelecekti bu. Oysa ben, çakılıp kalmıştım buraya. Sıkılıyordum, yalnızdım. Ağır ağır yanıp tükeniyordum ama görecektir kimse yoktu.

Esaslı bir yanıt oturtmaya hazırlanıyordum ki duvarda bir peri kapısının parlak çizgileri belirdi.

AÇIL SUSAM AÇIL

Işığ görünce gözlerimi kırptırdım, şaşkınlıktan donakalmıştım. Vivian ve Reth'le geçirdiğim o geceden bu yana hiç peri kapısı görmemiştim. Bir daha da görmemeyi umuyordum.

Fakat Lend donup kalmamıştı. Mutfağın öbür ucuna koştuğu gibi, babasının el altından eksik etmediği döküm demir tavalardan birini kaptı. Peri kapısının karanlığından birisi adımını attı, başını çevirir çevirmez de Lend'in var gücüyle tavayı savurduğunu gördü.

Peri kendini yere fırlattı, yuvarlandı ve birkaç adım ötede fırlayıp ayaklarının üstüne dikildi. Lend döndü, onun üstüne yürüdü.

"Hey, neler oluyor yahu?" dedi peri, bir kahkaha atarak.

Bu işte bir acayiplik vardı. Periye bakıp gözlerimi kıstım. Benim boy-larımda, açık kumral saçlar, boncuk gibi masmavi gözler, gamzeler ve de...

"Lend, *sakin!*" Çığlığımı duyunca durdu, ama darbenin hızıyla dengesi-yitirip granit mutfak tezgâhına tosladı. Şaşalamış bir vaziyette bana baktı. Başımı iki yana salladım. Ben de hayretler içindeydim. Bunun nasıl olabileceğini aklım almıyordu, ancak kapıdan çıkan erkek çocuğunun te-ninin altında gördüğüm şeyi inkâr etmem olanaksızdı.

Hiçbir şey yoktu.

"O peri değil," dedim. Tekrar kapıya baktım ama kaybolmuştu. Başın-dan sonuna kadar izlemiştim, kapıdan sadece o çıkmıştı. Peri falan yoktu.

İşte bu mümkün değildi.

Tavayı indirmeye hazır bekleyen Lend, gözlerini çocuktan ayırmadan, "Emin misin?" diye sordu. Çocuk değil de delikanlı demek daha doğrudu. Bizim yaşımızda görünüyordu; taş çatlasa bir-iki yaş küçüktü.

Peri olmayan çocuk bana gülümseyip göz kırptı, sonra bir sıçrayışta

tezgâha oturdu. "Böyle bir karşılama ummamıştım ama doğruya doğru, senin şu oğlan çok ilginçmiş." Raquel odaya dalıverdi, ardından ters ters Sarışın'a baktı. "Geciktin."

Oğlan omuz silkti, sonra yanındaki meyve kâsesinden sanki babasının malıymış gibi bir elma aldı. "Kayboldum." Gürültüyle kocaman bir ısırık aldı ama birden bembeyaz kesildi, ağzındakileri lavaboya tükürdü. Esefle göğüs geçirerek elmayı Lend'e fırlattı, o da içgüdüsel olarak yakalayayım derken elinden tavayı düşürdü.

Metal hâlâ çınliyordu ki Raquel'in arkasından David çıkageldi. "Bu da kim?"

"Peri değil, orası kesin," diye yanıtladım. Sarışın, mutfak tezgâhının üstünde ayağa kalktı. Kafası neredeyse tavana değiyordu. Sonra, gösterişli bir selam verdi, havada bir salto atıp ayaklarının üstüne indi.

Gözlerimi dikmiş bakıyor, teninin altında bir şeyler arıyordum. Sihirli kılığı yoktu. Elbiseleri de normaldi. Üzeri baskılı açık mavi bir tişört, şık bir kot pantolon. "Bunun nasıl yaptın?" diye sordum.

"Çok çalışarak. Sen bir de beni amuda kalkarken gör."

"Kapıyı kastettim! Peri kapısından nasıl tek başına çıktın?"

"Ha, onu mu diyorsun?" Elini sarı buklelerinin arasında dolaştırdı, sonra bir zamanlar kapının olduğu yere baktı. "Çocuk oynucağı. Önce bir duvara gidiyorsun, sonra" -duvara yaklaştı, onu nefesini tutmuş izleyen bizler de öyle yaptık- "şöyle diyorsun: Açıl susam açıl!" Abartılı bir hareketle kollarını kaldırdı.

Hiçbir şey olmamıştı. "Şu işe bak." Dönüp omuz silkti. "Galiba burada kaldım."

Raquel çok iyi tanıdığım bir biçimde iç çekti. Bu onun *Evie, Evie, Evie* iç çekişiydi. Fakat bu sefer iç çekişini, bezgin bir, "Jack. Maskaralığı kes lütfen. İş için buradayız," cümlesi takip etti.

"Peki, efendim," dedi Jack kocaman ve içten gözlerle. Raquel dönüp oturma odasına gitti, Jack de atkuyruğunu çekti, sonra onun peşinden salına salına yürüdü.

Kimin nesiydi bu yahu?

Lend elimi tuttu. “Neler olduğuna ilişkin hiçbir fikrin var mı?”

Başımı iki yana salladım. Daha önce, yanında peri olmadan bir peri kapısından geçebilen ya da Peri Patikaları’nda yolunu bulabilen bir insan görmemiştim. Patikalar’da yanındaki perinin elini bile bırakamazdın, yoksa sonsuz karanlıkta sonsuza dek yiter giderdin. Hâlâ ara sıra kâbuslarımda orada tek başıma olduğumu görüyordum.

David, Lend ve ben kendimizi bir saldırıya hazırlayarak, pür dikkat odaya girdik. Ama Jack olabildiğince rahat bir şekilde divanın arkasına tünemişti.

Bize kendini beğenmiş bir tavırla gülen Raquel, “Sana Jack’ten söz etmeye çalışıyordum, Evie,” dedi. “Onun sayesinde seni olay mahalline, perilerle olduğu kadar hızlı getirip götürebiliriz. Asla perilerle çalışman gerekmeyecek.”

“Nasıl?” Kendi gözlerimle gördüğüm halde, inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Derken kafamda bir ışık yandı. “Çıkar tişörtünü!”

“Ben senin bildiğin erkeklerden değilim!” dedi Jack. Düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı. “Gerçi, tekrar düşününce, neden olmasın?” Tişörtünü çıkarttı ve başka şartlar altında çok takdir toplayabilecek ama bugün sadece kafamı daha da karıştıran fit vücudunu gözler önüne serdi. Yine teninin altında en ufak bir parıltı yoktu. Kıyafetlerinin altında paranormal bir şey gizlediği teorim de tuzla buz olmuştu.

Kızgınlıktan kızarıp bozarak Raquel’e baktım. “Neyin nesi o? Hiçbir şey göremiyorum!”

“O herhangi bir ‘şey’ değil. Sadece yetenekli bir çocuk.”

“O zaman nasıl bir kapı açabildi? Patikalar’dan nasıl geçebildi?”

“Dur bir saniye, tişörtümü tekrar giymeme izin var mı? Yoksa pantolonumu da çıkarayım mı?”

Lend’le ona dövecekmiş gibi baktık. “Kusmamı istemiyorsan çıkar- ma,” diye azarladım oğlanı.

Raquel’in iletişim aygıtı kısacık biyledi, o da aleti çıkarıp mesajı üstünkörü okudu. “Gitmemiz gerekiyor, Jack. Evie, teklifimi iyice düşün taşın, birkaç gün sonra tekrar konuşacağız.” Bana bakıp gülümsedi. Gülmseyişine gözleri de katılmış, bu da onu şaşılacak derecede güzel gös-

termiştı. "Seni tekrar görmek güzeldi."

Boynuna sarıldım. "Seni görmek de öyle."

"David," dedi ve ona dönerken sesi sertleşti. David başını şöyle bir öne eğdi, gözleri Raquel'in üstünde haddinden uzun süre kaldı. "Lend."

Lend başını iki yana salladı, hüsrarla gözünü kaçırdı.

Jack tişörtünü giydi, kanepeden sıçrayıp indi. "Eğer hoşuna gittiyse bir dahaki sefere üstüm çıplak gelirim," dedi bana sırtarak. Raquel'in elini tuttu, oturma odasının duvarına yaklaşıp bir elini koydu. Yüzündeki o alaycı, oyuncu ifade ilk defa kaybolmaya yüz tutmuştu. Konsantre olmak için güç harcıyor gibiydi. Bir perininkine kıyasla çok yavaş da olsa, karanlığa açılan bir kapının parlak dış hatları belirdi duvarda. Raquel'le Jack kapıdan geçtiler, kapı arkalarından kapandı ve bir zamanlar var olduğuna dair hiçbir iz kalmadı.

Lend bana doğru döndü. "Harbiden ilginçti. Ama zaman kaybıydı. Eh, ben hazır buradayken bu berbat günü telafi etmeye ne dersin?"

Keşke Lend'in, Raquel'in sırf eski patronum ya da Lend'in UPTA çalışanlarının tümüne baktığı gözle, beni esir eden biri olmadığını anlamasını sağlayabilseydim. Jack ise merakımı feci şekilde kabartmıştı. Yine de Lend'le ekstra zaman geçirmek, bu sorunları bir anda kafamdan siliverdi. "Aklından ne geçiyor?"

"Mall'a ne dersin?"

"Dur bir saniye, Mall derken, Washington'da gezebileceğimiz bir sürü müzenin olduğu, benim de modern sanattan anlarımış ayağına yatacağım ama içimden, 'Hadi canım, bunu bir gremlin bile yapabilir,' diye geçireceğim semti mi kastediyorsun? Yoksa yeni bir çift ayakkabı alabileceğim, çok zararlı yemekler yiyebileceğim ve önümüzden geçen insanlara bakıp hayat hikâyesi uydurabileceğimiz bir alışveriş merkezini mi?"

"Anlaşılan ikincisini kastetmişim."

"Akıllı çocuk seni." Gülümseyip onu kendime çektim.

"Bana sorarsan o herif CIA'dendi. Yüzünden casusluk akıyordu yahu."

Lend arabayı lokantanın önüne park ederken ona dönüp bir kahkaha

attım. "Yapma Lend, adamın boyu taş çatlasa bir buçuk metreydi."

"Aynen! O yüzden hiç şüphe uyandırmıyor. Sessiz, göze batmayan bir tip. Tehdit olarak görülüyor, derken, BAM! Ülkenin tüm sırlarına elveda!"

"Tamam tamam, öyle olsun. Casustu."

"Bence sinemadaki o filme gitmeliydik. Böyle zorlu bir günün ardından biraz patlama izlemek seni rahatlatırdı."

"Yanımda yetişkin biri olmadan salona almamaları, senin de kimliğini evde unutmuş olman benim suçum mu?"

Lend gözlerini devirdi. Neredeyse kuzgun karası saçları bir anda gümüş rengine dönünce gülüp ona bir dirsek attım.

"Kes şunu. Ödümü patlattın. Hem beni içeri sokmak için yaşlı numarası yapsaydın da içeride öpüşürken yakalansak rezalet çıkardı. Saçınızdaki beyazlara son."

"Peki." Saçı kıvrır kıvrır lülelerle doldu, bakır kızılı bir renk aldı.

Güldüm. "Yapma şunu! Birisi görecekt!"

Gözleri ciddileşti, saçı tekrar eski görünümüne kavuştu. "Kalmamı istemediğinden emin misin? Kendini iyi hissetmiyorsan yarınki dersleri ekebilirim."

"Buna hiç gerek yok." Lend asla ders kaçırmazdı. Benim için buna razı olması gururumu okşamıştı ve bir yanım bu teklif karşısında baştan çıkmıştı ama...hayır, sonra kendimi çok suçlu hissederdim.

Göğüs geçirdi. "Yarın biyoloji laboratuvarım var. Gerçekten iyisin, değil mi? Düşükten sonra bir yerin ağrıyor mu? Silfin yol açtığı herhangi bir yan etki var mı?"

"İyiyim."

"Peki o zaman. Cumartesi görüşürüz."

"Cuma akşamı değil miydi?" Sesime sızan serzenişten nefret etmişim. Erkek arkadaşı haricinde kendine ait bir hayatı olamayan, sulugöz, yapışkan kız arkadaş olmayacaktım ben. İsteddiği şey, çok da haklı bir şekilde, hayatının her saniyesini sevgilisiyle geçirmek olsa bile. Hayır. O kız değildim ben.

“Omurgalıların anatomisi üzerine bir grup projem var. Herkese sadece cuma akşamı uyuyordu. İşimin buraya mantıklı bir saatte gelebileceğim kadar çabuk biteceğini sanmıyorum. Hem yurttaki odamda dikkatimi dağıtacak güzel ve eğlenceli bir şeyler olmadan ödevimi bitirebilir ve tüm hafta sonu tamamen senin olabilirim. O yüzden, cumartesi sabahı ilk iş görüşüyoruz.”

Uzanıp öptü beni. Keşke sihirli kılığını bırakıp beni asıl haliyle öpebilseydi, asıl haliyle konuşabilseydi diye hayıflandım ama civardan geçen birileri beni neredeyse görünmeyen bir silüetle aşna fişne yaparken yakalarsa hiç hoş olmazdı. Yarı insan, yarı su elementali olmanın kötü yanı da buydu sanırım.

Hiç istemediğim kadar çabuk benden uzaklaştı (ne yalan söyleyeyim, bana kalsa saatlerce öpüşürdük), sonra arabadan çıkıp kapımı açtı. Arabadan dışarı adımımı attığım anda tuhaf, serin bir esinti sarmaladı beni. Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. Ürperdim, çürüklerime hiç aldırmadan Lend'e sıkı sıkı sarıldım.

“Yapma, tamam mı?” diye fısıldadı.

“Neyi?”

“UPTA için tekrar çalışma. Yapma bunu.”

Yüzüne baktım. “Ya bir faydam olursa?”

“Kendin gibi olmakla zaten faydan dokunuyor. Başına gelebilecek şeylerden korkuyorum.”

Surat astım, her anlama gelebilecek bir şeyler mırıldandım. Gülümsemişliğine bakılırsa kabul ettiğimi düşünmüştü. Beni bir daha öptü, basamakları çıkmamı bekledi, sonra arabasına binip uzaklaştı.

Uzun mesafe ilişkileri mi? Feci. Hem de çok.

İç çektim, ıslıl ıslıl aydınlatılmış restorana girdim. David, “Toynaklı” adlı restoranı on yıl önce, paranormallere yardım ve yataklık operasyonlarını örtbas etmek için, paravan olarak satın almıştı. Burası müşkül durumdaki paranormallere iş sağlamış, herkesin birbiriyle buluşup haberleşmesi için de iyi bir mekân olmuştu. Dekor neşeli, biraz da bezgin bir ellili yıllar temasıydı. Lokantanın müdürü olan Lola bana el salladı. Yosunu andıran yeşilimsi saçlarının ve meşe kabuğu gibi kahverengi

teninin üstündeki büyü, sarışın kılığı nefes kesici güzellikteydi. Sözde lokantanın üst katındaki dairede Arianna ve benimle birlikte yaşıyordu ama aslında geceleri ormana dönüyor, sabah güneş doğana kadar köklerini toprağa salıyordu. Ağaç ruhları, UPTA'daki paketle-etiketle görevleri sırasında hiç denk gelmediğim paranormallerdendi. O günlerde sadece şiddet ve kargaşayla uğraşıyordum çünkü.

Lokantanın gedikli müşterilerinden bazılarını -çoğunlukla kurtadam ya da vampir- başımla dalgınca selamladım. Daha önce karşılaşmadığım bir paranormali görünce içim sızladı. Lish'le bir insanın melezi gibi duruyordu. Boynundaki solungaçlardan tutun da sihirli kılığının altındaki çıplak bacakları boyunca inen yüzgeçlerine varıncaya kadar. Son günlerde David'in de benim de hiç görmediğimiz türlerle karşılaşmıştık.

Şöyle bir düşününce, kurtadam ve vampir dışında bir sürü yeni paranormal Nona'yı ziyarete geliyor, onunla lokantada takılıyor ya da arkada sohbet ediyorlardı. Silf de kesinlikle yeniydi. Belki de Nona onu...

Bir çığlık attım; türünün çok dırdırcı bir örneği olan Grnlllll adlı mutfak gnomunun üstüne basmama ramak kalmıştı. En azından ben onun adının böyle olduğunu sanıyordum. Söz konusu gnomlarsa emin olamıyordu insan. Dişi gnom (yoksa erkek miydi?) belki de bu yüzden benden nefret ediyordu. Gerçi o ters bakışları pek kadınsı bir şeydi.

Grnlllll'in şeytanca bakışlarından uzaklaşma isteği, Nona'yla konuşma isteğime galip geldi, ben de mutfak kapısından içeri girdim. Nihayet üst kattaki daireme çıktım, rengi atmış çiçekli kanepeye çöktüm.

"Evie?"

"Benim."

Arianna elinde bir kadehle içeri girdi. Kadehte ne olduğuna kasten bakmadım. Arianna'ya bakmaktan asla sakınmıyordum; normal kılığının (tabii peynir beyazı bir teni, kızıl siyah boyalı çivi şekli verilmiş saçları normalden sayarsanız) altındaki büzüşmüş ceset bedeni, diğer tüm vampirlerin yaptığı gibi beni korkutsa da. Gözümü kaçırmak onun duygularını incitiyordu ve geçen bahar tanışmamız sürtüşmeli olsa da artık dostum olduğunu düşünüyordum. Bu hale gelmeyi kendi istememişti ve asla insan kanı içmemişti. Dahası, bana öfkeli olmadığı zamanlar çok eğlenceli biriydi.

“Yorucu bir akşam mıydı?” Arianna iki kişilik kanepeye oturdu, uzak-
tan kumandayı alıp dizimizin olduğu kanalı açtı.

“Öyle denilebilir.” Sızlayan kalçamı ovuşturdum, sabahleyin her yanı-
mın mosmor olacağını düşündüm.

“Pekâlâ. Kaybeden, bir hafta bulaşık yıkar. İddiaya girerim Landon’la
Cheyenne bir araya gelecek, fakat daha bölüm bitmeden kavga edip ayrı-
lacaklar.”

Olduğumdan daha hevesli görünmeye çalışarak itiraz ettim. “Hayır.
Cheyenne bir yanlış anlamadan ötürü onu reddedecek, Landon da önüne
gelene sarkmaya devam edecek.”

“Hadi bakalım.” Arianna öne eğildi, ekrandaki diziyi adeta özümse-
meye koyuldu.

Kendimi yalnız ve mutsuz hissederek tavana baktım, parmak uçla-
rımdaki hafif karıncalanmayı hissetmemeye çabaladım. Lend’in sözüne
kulak vermem, UPTA’dan uzak durmam ve normal, sıkıcı yaşıyorum için
şükran duymam gerektiğini biliyordum. Lend’i görebileceğim hafta son-
larını iple çekerek yaşamalı ve zihnimi her daim çekiştiren o acıyı gör-
mezden gelmeliydim. Onunla ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, onu
ne kadar seversem seveyim, Lend asla benim olamayacaktı. Çünkü ben
geçiciydim, o ise kalıcı.

İtirazım yoktu. Bu da yetiyordu bana. Lend, UPTA’ya yardım etmemi
de istemiyordu.

Ama burada değildi, değil mi?

SİMLER HER ŞEYİ GÜZELLEŞTİRİR

Kalk,” diye fısıldadı kulağıma, kayaların üzerinden dökülen suyunkine benzer bir ses. Gülümsedim, kollarımı uzatıp Lend’in boynunu buldum. Gözlerimi açtığım zaman ne göreceğimi çok iyi biliyordum: neredeyse hiçbir şey. Lend’im kendi biçimindeydi. Sabahın aydınlığı karşısında gözlerimi kısarak, onun sudan oluşmuş gözlerine baktım.

“Günaydın,” dedi, içimin eridiğini hissettim.

“Günaydın.” Onu yanıma çekmeye çalıştıysam da gülüp kollarımın arasından kaçtı.

“Kalk hadi, tembel. Tabii benimle zaman geçirmektense uyumayı yeğliyorsan orası başka.”

“Bilmem ki.” Tekrar gözlerimi kapattım. “O kadar yorgunum ki.”

Suratıma bir yastık fırlatarak yanıt verdi. Gülümseyip yataktan çıktım, o Arianna’yla oturma odasında sohbet ederken ben de dişimi fırçalayıp giyindim. Odam ufacıktı, aslında büyükçe bir dolaptan farksızdı, ama duvarları Arianna’nın deyişiyle “iğrenç” bir pembeye boyamıştım. Merkez’de kalan posterlerimi özlüyordum ama burayı da yavaş yavaş kendime ait bir yere dönüştürüyordum. Boşlukların birçoğunu Lend’in eskizleri dolduruyor, o burada değilken bile etraftaymış gibi hissetmemi sağlıyordu.

“Elbette ölü dirilticiyi oynuyorum,” diye açıklıyordu Arianna, Lend’e. İncecik dizüstü bilgisayarının karşısına kurulmuştu, en gözde oyunu açıktı. “Çok ironik. Gerçek hayatta şu yaşayan ölü ordusunun neferlerinden biriyim, çevrimiçi hayatımda ise onları ben yönetiyorum.”

Arianna gündüzlerinin tamamına yakını bilgisayar başında, mor tenli, yarı çıplak dijital işbirlikçileriyle bir serüvenden diğerine koşarak geçiriyordu. Birkaç hafta önce e-postalarımın bile bakamadığımdan ya-

kınmış, o öfkeyle, zamanını işe yarar bir şeylerle geçirmesini kırıcı bir dille söylemişim. O da bana bir vampirin yerinden hiç kıpırdamadan ne kadar oturabileceğini göstermişti.

Çok ama çok uzun bir zaman.

Daha da kötüsü, oturma eylemi başladıktan birkaç gün sonra, onun hıçkıra hıçkıra ağladığına kulak misafiri olmuşum. O gün bugündür zamanını nasıl harcadığına karışmıyordum. Ölümsüz olmak kulağa güzel geliyor olabilir ama ya buna mecbur bırakılmak? Hiç öyle değil. Nona gibi ölümsüzler arada bir sırf keyiflenmek için insan gibi olmayı bir deniyorlardı, ama sonsuza dek yaşamak üzere yaratılmışlardı. İnsanlar ise öyle değillerdi ve Adrianna'nın sihirli kılığının altındaki ceset, bana sürekli hatırlatıyordu bunu.

"Ben de bu yüzden o pislik herifi öldürmek zorunda kaldım. Zaten O'rlenthaal Bıçağı en başından beri benim olmalıydı. Şimdi bağlı olduğu loncayla savaşmak zorundayız. Ölülerini diriltme becerim de bu noktada işe yarıyor işte."

"Yani epey bir meşgulsün." Lend ona sırtıttı, Arianna da gülerek karşılık verdi. Arianna, Lend'e küçük erkek kardeşi gibi davranıyor, Lend ise karşısında tümüyle normal biri varmış gibi karşılık veriyordu. Lend'in bu yanına bayılıyordum; tüm paranormalleri oldukları gibi kabul ediyordu. Arianna ve kurtadamlar gibi kendileriyle barışık olmayanlar için bu dünyalara bedeldi. Paranormal ile normalin dengesini kurmada, herkese kendini evinde hissettirmede Lend'in üstüne yoktu.

"Hem de çok. Birkaç tane de elbise tasarladım. Şu televizyon programlarında boy gösteren salaklar bir görseler, dudakları uçuklar."

"Sana söylemekten dilimde tüy bitti, bir internet sitesi açsana! Sanal kıyafetler tasarlayıp internetten satabilirsin. Sen bana elbise eskizlerini göster, ben sana siteyi hazırlarım, Evie'yle modellik yaparsınız."

Arianna omuz silkti, koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Moda tasarımı bölümünde okurken vampire dönüşmüştü. Lend onu eğitimine devam etmesi için teşvik etse de Arianna her nedense bir türlü yanaşmıyordu.

Lend holde beni görünce başını kaldırıp gülümsedi. "Hazır mısın?"

"Daima. Bizimle takılmak istemediğinden emin misin, Ari?" diye sordum. İçimden de ne olur bizimle takılma, diye geçirdim. Öğleden sonra

Arianna'yı da alıp sinemaya gideriz diye konuşmuştuk ama şimdi Lend'le birkaç saat baş başa kalmak istiyordum.

Arianna elini havada sallayıp dikkatini bilgisayara verdi. "Şu akını bitirmem lazım."

İçimde o salak oyuna karşı birden bir sempati doğdu. Yaşasın rol yapma oyunları ve yalnız kalmamı sağlamaktaki başarısı!

Serin ekim sabahında dışarı çıkarken Lend elimi tuttu, kaldırıma adımımı atar atmaz bir esinti bizi karşıladı. Bu yıl yaz mevsimi bitmek bilmemiş, bitmemek için ayak diremişti. Ancak geçen hafta geceler soğumaya başlamıştı. Yapraklar da değişimin sinyalini veriyorlardı, araya altın ve kırmızı renkler karışmıştı. Klimalı Merkez'de o kadar zaman geçirdikten sonra, bu mevsim olayının hastası olmuştum.

Erkek arkadaşımın da hastasıydım. Güneş ışığı onun o su gözlerine fazladan bir parlaklık katıyordu, sihirli kılığının neredeyse kapkara saçları pırıl pırıl ve ah, o kadar muhteşemdi ki. Daha mükemmel bir gün hayal edemiyordum.

"Sana bir hediye aldım," dedi Lend. Demin bundan mükemmel bir gün hayal edemediğimi mi söylemiştim? Günüm daha da mükemmel bir hal almıştı.

"Niye?" diye çığlık attım, heyecanımı gizlemeye çalışmadan. Merkez'de hediye almak ender olan bir şeydi ve genelde Raquel tarafından verildiğinden, insanın canını yakacak kadar pratik şeyler olurdu. Mesela on ikinci doğum günümde portatif bir ilkyardım çantası ve o kötü şöhretli yılbaşı ansiklopedisinden (bunları alan mı kaldı yahu? İnternet diye bir şey var) almıştı. Ebette, uyduruk hediyelerin şahı *çorapları* es geçmemeli. Hem de her yıl.

Fakat Lend'in cebinden çıkardığı kutuda çorap olmadığı kesindi. "Parlak bir şey mi?" diye sordum. O kutuyu açarken, sabırsızca zıp zıp zıplıyordum.

Güldü, kutudan kalp şekilli bir kolye ucuna geçirilmiş kibar görünüm-lü, gümüş bir zincir çıkardı. Koyu renk bir metalden yapılmış olan kalbin bir kenarını süsleyen üç pembe taş kontrast oluşturuyordu. Ensemdeki saçları kaldırdım, kolyeyi boynuma taktı. Tenime değen parmakları yüzünden tüm tüylerim diken diken olmuştu.

Soğuk metali elledim. "Bu bir harika!"

"Beğenmene sevindim. Daha önce hiç kimseye takı almamıştım."

"Eh, kendi çitanı öyle bir yükselttin ki şaşar kalırsın. Dandik bir hediyeye başlamalıydın." Boynuna sarıldım, onu kendime bastırdım, serin kokusunu içime çektim.

"Sadece güzel olmakla da kalmıyor."

"Öyle mi?"

"Çok da kullanışlı. Kalp demirden."

Birden yüreğim sımsıcak oldu, bu duygulara artık alışmam gerekirdi ama her seferinde beni şaşırtmayı başarıyordu. Lend elbette beni perileri kovan demirle korumanın bir yolunu bulacaktı. Bu bir yandan onun Raquel kadar pratik olduğu anlamına geliyordu ama Lend'in pratik hediyesi hem parlak hem de güzeldi. Elimi saçlarının arasında dolaştırdım. "Kusursuz," dedim.

"Öyle mi?"

"Seni kastettim. Ama kolye de öyle."

Köpeğini gezdiren yaşlı bir teyze bize doğru öksürüp de nerede olduğumuzu hatırlatana kadar öpüştük. Kendi küçük dünyamızda değil de kaldırımdaydık. Kadına mahcup mahcup gülümsedim ve onun aslında sihirli kılığa bürünmüş bir paranormal olduğunu o anda fark ettim. Yeşil benekli kurbağamsı suratı çiçekli elbisesine, terliklerine pek uymamıştı. Bu kasabanın harbiden çivisi çıkmıştı.

Kadın gözünü bizden alamıyordu. Ben de ne olduğunu kestirememiş, bir anda işkillenmişim. Gökyüzünde başıboş gezen bulut var mı diye göğe baktıysam da bir şey göremedim. Yürümeye devam etsin diye Lend'in elini çektişirdim, sonra huzursuzluğumu üstümden attım. "Bu sabah planlarımızda başka ne var?" diye sordum.

"Kolye beni plan yapma angaryasından kurtarmıyor mu?"

"Öyle olsun. Sadece bugünlük ama. Yarına yapacak bir şeyler bulmak yine sana kalıyor. Sanırım şimdi sırada yemek var. Hem de bir sürü. Kahvaltı etmeyi unuttum da."

"Peki, söyle ya..." Lend'in cep telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkardı,

numaraya bakıp yüzünü ekşitti. "Bir saniye," dedi. O görüşmesini yaparken ben de hafta sonunun geri kalanını nasıl geçireceğimizi düşündüm. Öğleden sonra Arianna'yla sinemaya gidecektik, sonra da onu karaoke bara götürmek için gizli bir planım vardı. Arianna her ne kadar inkâr etse de onu duşta Duran Duran şarkıları söylerken yakalamıştım. Eğer bu plan suya düşerse aklımda bowlinge gitmek vardı. Hiç bowling oynamamıştım, rezil oynayacağım kesindi ama bunu Lend'le yapmak çok eğlenceli olacaktı. Hatta Carlee ve şu an çıktığı oğlan her kimse onlarla eşli bile oynayabilirdik.

Konuşmaya kulak verince başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

"Hepsi mi?" diye soruyordu Lend, endişeli bir sesle. "Peki, acaba... hayır hayır, sakinleş. Senin suçun değil. Neyse ki sana bir şey olmamış. Ben yardıma gelebilirim. Herkesin yaptıklarının gittiğinden emin misin?" Gözlerini yumdu, iç çekmemek için kendini zor tuttu. "Peki, birkaç saate kalmaz orada olurum." Telefonu kapattı, sanki bu konuşmayı silebilecekmiş gibi alete gözünü dikti.

İşte, hafta sonum buhar olup uçuvermişti. "Ne oldu?"

"Grubumdan Natalie diye bir kız ödevleri birleştirmekle sorumluydu. Metro durağında birisi çantasını çalmış. Dizüstü bilgisayar, tüm notlar, hepsi gitmiş. Hapı yuttuk. Gidip hepsini toparlamasına yardım etmeliyim. Üç haftalık emek boşa gitti." Stresten dişlerini sıkıyordu.

Bir an için kendimi tutamayıp, biyoloji ve zooloji alanında çift lisans derecesi almanın hiç de önemli bir şey olmadığını söyleyecek oldum. Hem de hiç. Ölümsüz yaşamın büyüklüğü yanında aptalca bir üniversite ödevinin lafı mı olurdu? Okyanusta bir damla bile sayılmazdı. Fakat...insandan çok bir elemental olduğunu bilse okulu bırakır mıydı? Ya normal hayatı?

Ya beni?

Bu yüzden söylemiyordum ona. O anda söyleyemezdim zaten. Demek istediğim şuydu: Madem sonsuza dek yaşayacaktı, ha bugün söylemişim ha on yıl sonra, ne değişirdi? Ölümsüzlüğünden bir şey kaybedecek değildi ya. Elbette, ona söylesem belki birlikteyken vicdanım sızlamazdı. Fakat halihazırda bunca zaman bekledikten sonra, bugünü daha da berbat etmeyecektim.

“Evie?”

“Efendim?”

“Biliyorum. Bu çok kötü ama...”

“Evet, öyle. Yani, biliyorum, çok kötü ama elin mecbur, değil mi?” Bir numaralı benden daha hoşgörülü kız arkadaş var mı? gülücüğümü takındım.

Alelacele lokantaya döndük. Ayaklarım geri geri gidiyordu. Ağaçlar renk değiştiriyorsa ne olmuş? Çok da biiüpti sanki. Lend sağa sola telefon ettiyse de durumu kurtarmak için oraya gitmesi gerektiği kesindi. Beni upuzun, pişmanlık dolu bir öpücük ve ödevden başka yapacak hiçbir şey olmayan koca iki günle bırakıp gitti.

“Amma çabuk döndün?” Kafasına kulaklıklarını takmış olan Arianna aşırı yüksek bir sesle bağırdı.

“Lend okula dönmek zorunda kaldı.”

“Berbat.” Başını kaldırdı, halimi görünce yüzü asıldı. “Hafta sonun mahvoldu, değil mi? Acaba benimle çıkıp...güneş batana kadar karanlık sokaklarda gezinmek ister misin?”

Zoraki gülümsedim. “Sorun değil. Sen sanal intikamını almaya devam et. Sinema planımız hâlâ geçerli.”

“Film izlerken elini tutmam, ona göre.”

“Çok şükür.”

Kulaklıklarını tekrar taktı. Ayaklarımı sürüyerek odama gittim, kendimi yatağa bıraktım.

Kapım güm diye kapanınca avazım çıktığına bağırdım. Kapının ardından birisi çıktı. “İçerisi de amma pembeymiş yahu.”

BEŞ PARA ETMEZ HAYAT

Kalbim duracak gibi oldu. O korkuyla odamdakinin Reth olduğunu sandım bir an. Sonra elime geçirdiğim ilk şeyi –bir ayakkabıydı– Jack’in kafasına fırlattım.

“Burada ne işin var, seni sinsi şey!”

Arkasındaki kapıya çarptıktan sonra yere düşen ayakkabımı yerden kaldırdı. “Bu topuklarla nasıl yürüyorsun?” Oturdu, ayakkabısını çıkardı, arkası açık mor ayakkabımı ayağına geçirmeye çalıştı.

Yanına gittim, hızla çekip aldım ayakkabımı. “Sen kaç yaşındasın yahu? Beş falan mı? Bir soru sordum, cevap ver.”

Akıl almaz büyüklükteki mavi gözlerinden masumiyet akarak bana baktı. “Beni soyduktan sonra dost olduk sanıyordum.”

“Raquel’i arıyorum şimdi.”

“Tamam tamam. Biraz istihbarat topluyordum.”

“İstihbarat mı?”

“Şey, pardon. Biraz karmaşık bir sözcük, değil mi? Yani civarı inceliyor ve...”

“Ne anlama geldiğini biliyorum! Hayrola, UPTA şimdi de benim peşime mi düştü? Canları cehenneme. Benden gelecek yardımdan umutlarını kessinler...”

“Sen kimsenin cümlesini bitirmesine izin vermez misin?” Sert bakışım karşısında gamzelerini göstere göstere güldü. “Böylesi daha iyi. Konuşmadığın zaman çok daha güzel oluyorsun. Farkına vardım ki bir sürü insan böyle. Neyse, tekrar bulabilmek için Raquel’in verdiği adresi görmem lazımdı.”

“Niyeymiş o?”

“Geçen gün senin de gayet güzel belirttiğin gibi, ben peri değilim. Kapı açmadan önce, kapıyı açacağım yeri görmem gerekiyor. Ya da en azından kapıyı isabetli açabilmem için. Yoksa iş şansa kalıyor.”

Yatağımın kenarına oturdum. Mademki bu acayip çocuk buradaydı, hiç değilse birkaç soruya yanıt alabilirdim. Bunu nasıl becerdiği kafamı kurcalayıp duruyordu. Bunun mümkün olmaması gerekiyordu. “Nasıl öğrendin? Peri Patikaları’nı kullanmayı yani.”

Yüzünde şeytanca bir gülümseme belirdi. “Sakın cazibeme kapılıp aldanmayasın. Çok zekiyimdir.”

Gözlerimi devirdim. “Ona ne şüphe. Ama yine de Patikalar’ı kullanamaman gerekiyordu.”

Ayağa kalkıp omuz silkti. “Yeteri kadar uzun süre seyreder ve beklersen, bir şeyin olmasını çok istersen onu gerçekleştirebilirsin. Ben birçok şeyi gerçekleştiririm.” Esrarengiz bir biçimde gülerek elini duvarıma uzattı. “Seni daha sonra alayım mı?”

“Daha hiçbir şeyi kabul etmedim,” deyip gözlerimi kıstım.

“Elbette,” dedi, tüm dikkatini ağır ağır ilerleyip bir kapı oluşturmaya başlayan beyaz çizgilere verdiği için dalgınca. “O zaman daha sonra görüşürüz.”

“Hayır! Söylediklerim bir kulağından girip diğerinden çıkıyor. Raquel’e söyle, hiçbir şey...”

Daha sözüm bitmeden, “Kızlar amma da sinir bozucu,” gibi bir şeyler mırıldanarak peri kapısından içeri girdi.

Arkasından duvar tekrar şekillendi ve öfkeli bakışlarımın masum kurbanı oldu. Jack yaşıttım olabilirdi ama fazla şeker yemekten coşmuş ve iyi bir dayaağı hak eden küçük bir çocuk gibi davranıyordu.

Tanrı aşkına, bu gerçekten ürperticiydi. Yatağıma uzandım, gözlerimi yumdum. Şu rezalete bak. Odaklandım, stresin vücudumdan akıp gitmesine, benliğimin dingin ve ağırlıksız bir hale gelmesine izin verdim. Sanki huzur bulursam, her şeyi iyice düşünür taşınırsam hayatımla, Lend ve benimle ilgili her şey yoluna girecekmiş gibi geliyordu. Ona doğruları uygun bir dille anlatabilirdim ve böylece ölümlü yaşam tarzından vazgeç-

mesi de gerekmezdi. İlişkimizi yürütmenin, önem verdiğim herkesi istediğim sürece *hayatımda* tutmamın bir yolunu bulabilirdim.

Kapıya güm güm vurulunca irkildim, ulaşmak üzere olduğum o aydınlanma da tuzla buz olup gitti.

“EVELYN, O TEMBEL, SİSKA KIÇINI YATAKTAN ŞU DAKİKA KALDIRIYORSUN.”

Gözlerimi devirerek açtım, sonra kendimi haklı bir şekilde huysuz hissederek hole çıktım. “Senin o ağzının ses ayar düğmesi yok mu?” diye sordum.

Arianna omuz silkti. “Kütük gibi uyuyorsun. Nona’nın alt katta yardımına ihtiyacı var.”

“Aman ne güzel. Hafta sonumu tam da böyle geçirmeyi planlamıştım. Lend’siz ve vıcık vıcık yağ içinde.”

“Ne komik. Bana sorsan geç saate kadar yatmayı ve alışverişe çıkmayı isterdim. Ama herkesin istediği kendine tabii. Hemen in aşağı.”

“Sinemaya ne oldu?” diye sızlandım, bu sayede Arianna’nın beni işten kayırmasını sağlamayı umuyordum.

“Gecelerin yaratıgız, falan sonuçta. Bana gece gösterimleri de uyar.”

“İyi.” Ayaklarım geri gide gide basamakları indim, duvardaki askıdan önlüğümü alıp bağladım. Artık UPTA banka hesabım olmadığı için bir gelirim olması iyiydi (inanın bana, o hesabı deliler gibi özlüyordum) ama restoranda çalışmak pakette-etikette görevlerinden bile daha az ilginçti.

Az derken, aslında çok demek istiyorum. Lokantanın çekici inek temasına uygun şekilde biz de etek giymek zorundaydık. İnek desenli etekler. *İnek desenli*. Bir sürü hayvan deseni vardır ki her tarza yakışır. Ama inekler onlardan değildi. Aslında hakaret gibi bir şeydi. O yüzden de dar kot pantolonumu değiştirmemiştım. Hesapta olmayan bir mesai için büyükbaş gibi giyinecek değildim.

Şansıma, Grnlllll mutfaktaydı (yoksa dört l ile mi yazılıyordu? Yoksa çift r, üç l harfiyle mi? Galceye tuhaf diyorsanız siz bir de Gnomea okumaya kalkışın). Gnomlar toprak elementalleridirler ve genelde madencilik yapıp toprağı kazarak yeraltında yaşarlar. Hatta tüylü kafaları, ufacak kısık gözleri ve hayvanlarınkini andıran uzun burunlarıyla köstebeğe

benzerler. Karanlık ve rutubetli yerleri eşelerken değmeyin keyiflerine. Grnlıllı'ın bu ışıllı mutfakta ne işi olduğunu daha öğrenememiştim ama sebebi her neyse, onun yüzünü güldürmediği kesindi.

Peki ya kızarttığı patatesler? Hiçbir şeye benzemiyordu.

Grnlıllı bana homur homur bir şeyler söyledi ama ne dediğini tercüme etmeye zahmet bile etmeden sipariş almaya çıktım. Akşam işler her zamanki gibiydi, çoğunlukla civarda yaşayan paranormaller vardı. Bu da çok az pişirildiği için bakmaya bile cesaret edemediğim biftekler ve içeriğini aklıma bile getirmek istemediğim içecekler demekti.

Akşam soğuk ısrarcılığıyla pencerelere yaslanmaya başlarken zaman akıp gitti. Sırtım ve ayaklarım sızlıyordu. Ne zaman önünden geçsem dudaklarını yalayan vampiri fark etmemiş gibi yaptım; bir kez daha gülümsemek zorunda kalırsam çılgılığı basacağımdan eminim. Sanki yerel vampirlerin yarısının, beni bahşış istemediğime ikna etmek için zihin kontrol yöntemlerini üstümde denemesi yetmezmiş gibi.

Bahşışimi almadan gider miyim *hiç*, sizi pis hortlaklar.

Yine de beni ikna edemedikçe vampirlerin aklının karışmasını izlemek çok eğlenceliydi. David ve Arianna sihirli kılıkların ardını görebilme becerimi bir sır olarak saklamışlardı ve bunu takdir ediyordum. İşleri kolaylaştırıyordu.

Adisyonu alıp Dudak Yalayıcı'nın masasının üstüne güm diye vurdum. "Yüzde on beş. Her zamanki gibi."

Önce kaşlarını çattı, sonra yüzü yumuşadı, harikulade bir tebessüm belirdi. Tabii ki sihirli kılığının arkasını ve çürümüş yanaklarından bana teker teker sırtan dişlerini göremiyorsanız harikuladeydi. Uzanıp elimi tutmaya çalıştıysa da elimi hızla çektim.

"Ciddiyim. Ya yüzde on beşi sökülürsün ya da bir dahaki Bloody Mary kokteyline sarmısak tozu karıştırırım."

Bana öyle bir bakış attı ki bunun üstüne bin tane korku romanı yazılırdı. Güldüm. Bıyık altından canice şeyler mırıldandı, cüzdanını çıkarıp parayı verdi.

"Yine bekleriz," dedim neşeyle ve gülümseyerek kasaya gittim. Çarpıcı her an yanımda olmasa da vampirlerin hakkından gelebilirdim.

Nona ok gibi geçti yanımdan. Yürüyüşü bile bir ağacın rüzgârda sallanmasını andırıyordu. Buranın paranormal olmayan yerlileri sırf onu izlemeye geliyorlardı lokantaya. Onun, içi oyuk bir ağaç gövdesini andıran sırtını ve kuyruğunu da görebilseler muhtemelen hisleri değişirdi.

Gerçi erkeklerin sağı solu belli olmaz. Hem Nona da çok seksi ağaçtı doğrusu.

Önümde durup güldü. “Bu akşam çalıştığın için sağ ol.”

“Lafı mı olur. Ah, bir saniye,” dedim önceki sorumu anımsayarak. “Tanımadığım yeni paranormaller görüyorum. David’in onlardan haberi var mı?” Arianna ve David’le sıkça buluşup küçük operasyonun evrak işlerini ve ayrıntılarını gözden geçiriyorduk ama her şeyi bilmiyordum.

Nona elini zarif bir şekilde havada salladı. “Tehlike yok. Mutfakta Grnlllll’a biraz yardım eder misin? Çöpü tek başına çıkaramıyor da.”

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Çöp işi. Harika. Gnomun boyu çöp poşetinininkinden kısaydı ama tabii küçük çöp torbası alsak olmazdı. Yoksa çöp atma sırası nasıl hep bana düşerdi? Çöpü dışarı çıkarmak, çöp konteyneriyle boğuşmak demekti. Açmak için ona gerçekten *dokunmak* zorundaydım ve yapış yapıştı.

YAPIŞ YAPIŞ.

Aslında tembel biri sayılmam ama son sekiz yıldır kendi odamı toparlamaktan başka şeye elimi sürdüğüm yoktu. Merkez’in çöpünü kaldırma çıkaramazdım, çünkü orası yeraltında, mühürlü bir tesisti. Restoranın çöpleri sayesinde o steril beyaz koridorlar gözümde tütüyordu. Steril olmak, yapış yapış ve pis kokulu olmaktan iyiydi.

Mutfakta, Grnlllll çöpü eliyle işaret etti. Çöpü ağzına kadar doldurup taşırmış, suyunu yerlere akıtmıştı. Midemin ağzıma kadar gelmesini göz ardı ederek asıldım, çöp torbasını kutudan çıkardım. Bacağıma çarptı, kotumda iğrenç, berbat, kapkara bir leke bıraktı. Harika.

Grnlllll çöpü yerde sürüklerken arkamda bıraktığım ıslak izi öfkeyle gösterip bir şeyler gevelediyse de şu noktada zerre kadar umurumda değildi. Koca hafta sonu benim *olacaktı* oysaki. Şimdi Lend’in koynuna sokulmuş, o ve Arianna’yla izlediğimiz kötü filmle kafa buluyor olmalıydım. Bunu ben istememiştım.

Dahası, Grnlıllıll'ın boyu konteynere yetişmiyor olabilirdi ama bu durum yerleri paspaslamasına da engel değildi ya.

Karanlık arka sokağa açılan metal kapıyı tekmeyle açtım, bozuk yiyecek kokusu burun deliklerime hücum ederken gecenin içinde yutkundum. Kokunun sinüslerime yerleştiğini hissedebiliyor ve bir daha koku alıp alamayacağımı merak ediyordum.

Kapının üstündeki ışık titreşiyordu. Muhtemelen ampulü değiştirmek de üstüme kalacaktı. Geri zekâlı Gnom. Derin bir nefes aldım, bitişik binayla bizim tuğla duvar arasındaki konteynere yürüdüm. Kapağını açtım, çöp torbasını içine sallamamla birlikte kocaman, ıslak bir şey ayakkabımın üstüne düştü.

"Biiip!" diye haykırdım önümdeki duvara. "Biip, biip, biiip!" Konteynere bir tekme savurdum, sonra da ayağımı tuttum. Üstüm başım batmıştı, ayak parmaklarım feci acıyordu ve kendimi salak gibi hissediyordum. Gözlerimi yumdum, burnumun kemerini tuttum. Geçmişti. Her şey yolundaydı. Yukarı çıkıp bir duş alacak, kendimi yatağa atacak ve hafta sonu boyunca çıkmayacaktım.

Işık titreşti, sonra tekrar yandı. Aşırı parlaktı. Hem de çok aşırı. Gözlerimi açtığımda, konteynerin yanındaki duvarda bir kapı belirlediğini gördüm.

"Çek git şuradan," diye tersledim. "Hiç havamda değilim." Eğer Raquel şu kuş beyinli Jack'i ikide bir arkamdan yollamanın kendine fayda sağlayacağını düşünüyorsa yanılıyordu.

Jack'ten daha uzun ve hayatımda tanıdığım hiç kimseyle kıyaslanmayacak kadar yakışıklı birisi çıktı kapıdan. "Yapma yahu," dedi sıvı altından sesiyle, "bu hiç de beklediğim karşılama değil, aşkım."

HAZİNE X İLE İŞARETLİ

Reth. Burnumun dibinde. Restoranın arka sokağında. Karnımda kelebekler uçuşmasının nedeni korku muydu, coşku mu, bilemiyordum. Onun ne kadar güzel olduğunu nasıl unutabilmiştim? Soğuk karanlığın içinde sıcaktan hafifçe parıldayışına bakınca, ona karşı duyduğum tüm hisler bir anda üzerime çullanmıştı.

Yol açtığı tüm dehşet ve acı dahil. Evet, o yüzden, boynuna sarılacak falan değildim. Yine de bakması göz okşuyordu. Bir yandan da şu anda görmek istediğim son şeydi. Hatta hayatta görmek istediğim son şey. Elimi, avcum ona dönük şekilde kaldırdım. "Seninle hiçbir yere gelmem ben!"

Reth tek kaşını kaldırdı. "İncelikten yoksun tehditlerin hiç lüzumu yok. Seni hiçbir yere götürmek istemiyorum. Belki şu iğrenç kokudan biraz olsun kurtulmak için bu sokaktan başka bir yere gidebiliriz." Lekeli önlüğüme manalı manalı baktı.

"Şey." Elimi indirdim, süngüm düşmüş, aklım karışmıştı. Gizlice üzerimi kokladım. Kötü mü korkuyordum gerçekten? Ne zamandan beri Reth beni istemiyordu? Oldum olası hep istemişti. Ama mademki beni istemesini istemiyordum, o zaman niye hayal kırıklığına uğramıştım? Beni beş saniyede öfkeli den şaşkına dönüştürmekte üzerine yoktu.

"Benimle yürür müsün? Gerçek bir centilmen gibi koluma girmeni teklif edebilirdim ama ellerin yapış yapış görünüyor."

Yüzümü ekşittim. "Seninle bir yere gideceğimi de nereden çıkardım?"

Kusursuz, zarif elini lokantanın mutfak kapısına doğru kaldırdı. "Kusura bakma. Hadi, durma, gir içeri. Eminim seni bekleyen daha bir sürü pislik vardır."

Kendimle mücadele ederek kapıya baktım. Bir yandan, Reth'in bana

söylediği herhangi bir şeyi yapmaktan nefret ediyordum. Diğer yandan, içeride üstünde adım yazılı bir paspas vardı...

“Tamam ama bir dolap çevirmeye kalkışırsan...”

“O büyüleyici dostluğunu nasıl da özlemişim, Evelyn.”

Bir gözümü üstünden eksik etmeden periyi ara sokakta takip ettim. Lambaların dizili olduğu sokak boyunca yürüdük. Adımları öylesine hafifti ki danstan farksızdı neredeyse. Onun yanında kendimi biblo dükkânına girmiş fil gibi hantal hissediyordum. Bir de onun uhrevi, neredeyse meleksi güzelliğini benim...şey, kendime olan saygımı yitirmemek adına, belki de kıyaslamamak en iyisiydi.

Soğuktan büzüşerek kollarımı kendime sardım. Nefesim önümde yelpaze gibi buharlaşırken, soğuk ve gıcıklayan meltem yüzünden titredim. Adım gibi biliyordum ki onunla gittiğime pişman olacaktım, ama bir yanımda bu tuhaf yeni olaylardan hoşlanıyordu. Futbolu beceremeyen bir genç kızdan ibaret olmadığımı hatırlatıyordu olanlar. Artık gerçek adını bilmediğim ve ona söz geçiremeyeceğim halde, ilk kez Reth'in neredeyse dengi gibi görüyordum kendimi. Eğer gerekirse -ya da istersem- canını yakabileceğimi bilmek başımı döndüren bir güç duygusu veriyordu.

Muhtemelen sağlıklı bir şey değildi.

Bununla birlikte, aptalca bir şeye yeltenir de beni, onu emmeye mecbur ederse de eh, yasını tutmazdım. “Ee, öylesine mi yürüyoruz? Üşüdüm de.”

Reth güldü, o gümüşü, çın çın çınlayan kahkahasını attı ve bilinçsizce ona yaklaştım. Başımı iki yana sallayıp kararlı bir şekilde sokağa doğru attım adımımı. Küçük kasabanın kenarlarını çevreleyen gür ağaçlara yaklaşıyorduk. Ona baktım ve sihirli kılığını kuşanmış olduğunu ilk kez fark ettim. Gerçek yüzünden daha az muhteşem değildi hani, ancak şaşırtmıştı beni. UPTA personeli olduğu ve sihirli kılıkla gezmesinin zorunlu tutulduğu günlerde bunu hiç yapmazdı; artık özgür olduğuna göre neden yaptığını anlayamamıştım bir türlü. (Özgür kalması da büyük oranda benim suçumdu. Ama söyleyin bana, canını kurtarma telaşına düşmüş bir kızın bir periyi alt etmesi beklenemezdi, değil mi?)

“Hâlâ üşüyor musun, aşkım? Bunun icabına bakabilirim.”

“Tabii tabii. Hatırlamaz mıyım hiç. Yok, ben almayayım.” Bileğimi ovuşturdum, Reth'in elinin soluk pembe izi sonsuza dek oraya kazınmıştı.

Onun sıcaklığını bir ömür boyu yetecek kadar almıştım zaten.

Reth durdu, ben de durdum ve gönülsüzce de olsa ona baktım. Gözümü öfke bürümüştü. Ona haykırmak, üstüne atılmak istiyordum. Lish onun yüzünden ölmüştü, Viv'i Merkez'e getiren oydu. Ama Reth bunu yapmamış olsa UPTA'dan ayrılmama imkân yoktu. Lend'i de kurtarmazdım. Merkez'de bir hücrede hapis olurdu ve Vivian ağır ağır ama kati bir şekilde etraftaki her paranormali öldürürdü. Düşünmek bile içimi fena ediyordu.

Reth söz konusu olduğunda hiçbir şey basit değildi.

"Ne işin var burada?" dedim, biriken öfkem yerini bezginliğe bırakırken.

Bir parmağını uzattı, yüzüme dokunmasına ramak kala havayı okşadı. "Sırf seni görmeye geldiğime inanır mısın?"

"Hayır."

Güldü. "Hayır, inanmazsın. İlk başta seni almayı istemiştin. Yapabilirdim, sen de biliyorsun. Sana hep çok şefkatli davranmışımdır."

"Şefkatli mi?" Duyduklarıma inanamayarak baktım ona.

"Evet, ben bile akıl sır erdiremiyorum. Diğer yöntemler çok daha kolay olurdu. Ama her nedense senden çok etkilendim ve çıkarlarını düşünmeye başladım."

"Delilikte kendi rekorlarını kırıyorsun, haberin olsun. Çıkarlarımı düşünüyormuş. Beni kaçırdın yahu! Beni yaktın! Hiç olmak istemediğim bir şeye dönüşmeye zorladın beni!"

"Evelyn, tatlı çocuk, sen neyin kendi çıkarına olduğunu anlamıyor olabilirsin ama ben öyle değilim. Senin için iyi olan şey aynı zamanda canını da yakıyorsa, eh, olman gereken şeye dönüşmenin zorunluluğunu ortadan kaldırmaz bu."

"Sen...sen...AAHH! Ne kadar kaçık olduğunu kendin bile bilmiyorsun. Beni şu kadarcık önemsiyor olsan canımı yakmazdın. Ama umurunda değilim, çünkü beni önemseyemezsin! Sen kendinden başka hiçbir şeye değer veremezsin."

Gözleri parladı, altın rengi koyulaştı. "Seni bu fırl fırl dönen perişan dünyadaki herkesten çok umursuyorum. Bu doğru olmasaydı kendi ruhu-

mu sana veremezdim.”

İyi ki Reth'in ruhunun bana verdiği kısmını da diğerleriyle birlikte salıvermişim. Onun ruhunun bir parçasını içimde taşıdığımı bilmek bana kendimi iğrenç hissettirirdi. Meydan okurcasına başımı kaldırdım. “Lend beni seviyor. Canımı asla yakmaz.”

“Şüphesiz senin için her şeyi göze alır.”

“Evet!”

“Seni korumak için ne gerekirse yapar.”

“Aynen!”

“Peki, ya seni korumanın, hayatını kurtarmanın tek yolu canını yakmak olsaydı?”

Ağzımdan çıkacak evet sözcüğüne engel olmak için dudaklarımı sıktım. Reth'e vurabilir miydim? Lütfen, ne olurdu ona bir tane vurabilseydim.

Beni zayıf noktamdan yakaladığımı anlayıp güldü. “Lend seni sevemez, çünkü seni aslında tanımıyor. Ne kadar istesen de sana ait değil bu yaşam. Hiç de olmadı. Burası senin yuvan değil, Evelyn.”

Öfke dolu yaşlar gözlerimi yakıyordu. “Defol git.”

“Benimle gel.”

“Asla! Beni buna zorlayamazsın. Eğer beni götürebilecek olsan şimdiye kadar çoktan götürürdün zaten.”

Sabırsızca dilini şaklattı. “Önceki yöntemlerim...kraliçem tarafından hoşnutsuzlukla karşılandı. Bazen taraf tutarken doğru seçim mi yaptım diye düşünüyorum.”

“Ne demek istiyorsun? Ya Seelie'sindir ya da Unseelie.” Periler hakkında bilmem gerekenden azını biliyordum, ama iki saraydan birinin tarafındaydılar: Seelie iyi olanıydı -ya da iyi gibi olanı, çünkü hiçbir peri gerçekten iyi değildi- Unseelie ise kesinlikle, *mutlak bir şekilde* kötüydü.

Gülümsemesi değişti ve zarif hatlarının altında ilkel, hayvansı bir şey gördüm. “Hiç kimse tümüyle iyi değildir, aşkım. Hepimizin iyi ve kötü yanları vardır ve hangisi ağır basarsa o tarafı tutarız. Benim bu işe karışma kararında eriyen karları andıran gözlere sahip, çok hüznü, boş bir

kız etkili oldu.”

Yani Reth, sırf benim yüzümden mi iyi saraya üye olduğunu söylüyordu? Yoksa apayrı bir şeyi mi kastediyordu? Bana bunu yapabilen, hem kafamı karıştırıp hem de kendimi kötü hissettirebilen tek kişiydi Reth. Reth'in yanındayken içimde hüsrana uğramış, yapayalnız kalmış ne varsa yüzeye çıkıyor ve alıp götürmesi için ona yakarıyordu. “Senden nefret ediyorum,” dedim sesim çatlayarak.

Gözlerini gözlerime dikti, beni yakınına çekti; sesi altın bir ağ gibi sarmaladı beni. “Saçmalama. Kraliçem seni tekrar zorla getirmemi yasakladı, ama neden seni zorlamam gereksin ki? Böyle olması gerekmiyor. Kolay, güvenli ve sıcak bir biçimde de olabilir. Yuvana döndüğünde bunların hepsi önemsiz olacak. Tüm bu soğuk ve karanlık akıp gidecek, bir rüya kadar bile değeri kalmayacak. Bir daha kaygılanman ya da meraklanman gerekmeyecek. Tek yapman gereken bunu seçmek, Evelyn. Kayıplarla dolu bu dünyaya tutunmayı bırak, gel benimle. İçindeki tüm boşluğu doldurabilirim. Olman gereken şey ol ve ait olduğumuz yere dönmemize yardım et. *Benimle gel, bırak burayı.*”

İç çektim, derin derin nefes aldım. Yanağım göğsüne yaslıydı. Duyduğum kalp atışı tuhaftı; çok yavaştı, ama Reth sıcacıktı ve beni saran kolları harikaydı ve...nasıl bu hale gelebilmişim tekrar? Bana sarılmasını istemiyordum. İstiyor muydum yoksa? İstemememin bir nedeni vardı... birisi...bir şey. Önemi var mıydı?

Reth birden irkildi, mükemmel burnunu kırıştırdı. “Öff, iğrenç bir kolye bu. Böyle rezil bir şeyi nereden buldun?” Şaşalamıştım; gözlerimi kırıştırdım, parmaklarımı kolyeye götürdüm. Soğuk demire dokununca birden gerçekliğe döndüm.

“Sen beni mi kandırıyorsun? Buraya geliyorsun, o aptal peri sihirlerini kullanıyorsun, sonra da kaçıyor musun *benden*? Senin o altın kafan hiç mi çalışmıyor? Yoksa, Evie muhtemelen kötü bir gün geçiriyor, gidip bir tekme de ben vurayım diye mi düşündün? Hazır elin değmişken, gidip birkaç tane de yavru köpek tekmele!”

Topuklarımın üstünde dönüverip restorana yürüdüm. Bunun kötü bir fikir olduğunu bilmeliydim – biliyordum da. Aptal Evie.

Köşeyi döndüğümde birden kalakaldım. Reth kayıtsızca bir sokak lambasına yaslanmıştı, etrafı ışıkla çevriliydi ve inanılmaz kusursuzluk-

ta bir gerçekliğin reklamından fırlamış gibi duruyordu.

“Benimle gelmen gerekiyor. Ok yaydan çıktı artık, tüm değişkenleri kontrol edemem. Seni sonsuza dek gizleyemem. Ama güvende tutabilirim, mutlu edebilirim seni. Bana elini ver.” Kendi elini uzattı. Elinden dalga dalga yayılan sıcaklığı neredeyse görebiliyordum.

Silf aklıma gelince yüzümü buruşturdum. *Bir şeylerin yerimi öğrendiği su götürmezdi.* Gerçi şöyle bir düşününce, kendimi tehlikede sanayım diye silfi üzerime onun salmadığı ne malumdu? Bu tam Reth’lik bir şeydi. Peri haylazlığı kokuyordu tüm bunlar.

“Canın cehenneme. Sen olmadan da ben ve sihirli ellerim gayet iyiyiz. Eksik olma. Ben hiçbir yere gitmiyorum.”

Gülümsedi, doğrulup önümde dikildi. “Pekâlâ. Belli ki bu kadar yana yakıla arzuladığın hayat senin bütün beklentilerini karşılıyor. Seni hayalleri bu kadar gerçekleşmiş ve” -öne eğilip dosdoğru kulağıma fısıldadı- “mutlu görmek yüreğimi ısıtıyor.”

Gözlerimi yumup dişlerimi sıktım. Eğer yine hayatımın orta yerine dalıp her istediğini yapabileceğini sanıyorsa avcunu yalayacaktı. “Bak, sırf...”

Gözlerimi açtığımda kendimi yapayalnız buldum. Az önce yumuşak bir ışık saçan sokak lambası şimdi çiğ bir ışık yayıyor, gölgeler ve keskin çizgiler yaratıyor ancak hiçbir şeyi aydınlatmıyordu. Gece karanlığı dört bir yandan üstüme çökmüş, dişlerim birbirine vurmaya başlamıştı.

“Ne işim var benim burada?” diye fısıldadım. Sonra hemen düzelttim. “Yani dışarıda. Restoranın dışında.”

Restorana geri döndüm. Grnlllll’ı görmezden gelerek soluğu üst katta aldım, kir pas içindeki kıyafetlerimi çıkardım, sıcak suyu bitirene kadar duşta kaldım. Perişan ve açıklayamayacağım kadar da üzgündüm. Lend’i aramak istiyordum. O yanımdayken içimin boşluğunu hissetmiyordum. Fakat o zaman bu geceyi anlatmam gerekecekti, o da Reth’in tekrar ortaya çıkmasına kafayı takacaktı. Bunun Lend’i strese sokmasını istemi-yordum. Onun yerine, Arianna’ya kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip yatağa girdim, tüm irademi kullanarak uyumaya çalıştım.

Sabahleyin her şey daha iyi olacaktı. Öyle olmak zorundaydı.

Nihayet beynimle bedenim birbirlerinden ayrıldılar da o kıymetli uykuya dalabildim.

"N'aber, salak," dedi Vivian.

"Ah, Viv." Gözyaşlarına boğuldum. "İyi ki geldin."

“Hayrola?” diye sordu Vivian. Okyanusa bakan bir tepenin üstünde idik, kapkara gökyüzündeki yıldızların yansıması suya vuruyordu. Beceriksizce bana sarıldı, ben de başımı omzuna koydum.

Geçen nisan ayından sonra rüyalarımı ziyaret etmeye başladığında ödümü koparmıştı. Ama öylesine yalnızdı ki elimde olmadan onunla konuşmuştum. Lish'i öldürdüğü için onu hâlâ affetmemiştim –hiç de edeceğimi sanmıyordum– ama ikimiz de bu konudan kasten uzak duruyor, birbirimizi daha yakından tanımaya çalışıyorduk. Geldiği yeri artık daha iyi anlıyordum ve hayatı boyunca ne denli büyük bir yalnızlık yaşadığını kavrayabiliyordum. Dahası, periler tarafından büyütüldüğü için, kötü tercihler yapmaya mahkûmdu. Hassas konuların üzerine gitmiyorduk ve giderek onun hep istediği gibi, birer kız kardeşe dönüşmüştük.

Tek farkı, eşyalarımı el koymamasıydı ki bu da güzel bir şeydi.

Gözümün yaşını sildim. “Ne yaptığımı bilmiyorum. Üzgünüm, nede-nini bilmiyorum, aslında üzülmemem lazım. Ama burada karşına dikilmiş ağlıyorum, oysa sen...” Durdum, sözün gerisini getiremedim. Vivian bir daha asla uyanamayacaktı. Ruhları ondan aldığımda, kendi ruhundan geriye normal bir yaşam sürecektik kadarı kalmamıştı. Benim suçumdu bu.

“Şışş, yapma. Beni bırak sen. Ben iyiyim.”

“Epeydir gelmiyordun.”

“Değil mi?” Düşünceli bir edayla suya baktı. “Buradayım, hiçbir yerde değilim ya da tümüyle başka bir yerdeyim. Düşünecek çok zamanım oluyor ama bir sonuca varamıyorum.”

“Üzgünüm.”

“Biliyorum. Ben de üzgünüm. Zihnimde, hayatımı farklı kılmaya, ruh-

ları özgür bırakacak kadar güçlü olmaya çalışıyorum.”

“Öyleydin zaten.” Onu dirseğimle dürttüm. “Benim ruhumu almadın.”

“O da bir şey sayılır ama aldıklarımı telafi etmez, değil mi?”

Hayır. Hayır, etmiyordu.

“Bazen...keşke beni de onlarla birlikte gönderseydin, diyorum.” Elimi ellerinin arasına almış, yıldızların arasında, ruhları salıverdiğim kapının hatlarını çiziyordu. O gece neler olduğunu ikimiz de tam olarak anlamamıştık. İkimiz de dünyalar arasına kapı açabilen Boş Olan'lardık ama bu işin nasıl yürüdüğünü anladığımız anlamına gelmiyordu. “Periler beni seni yakalamaya göndermeselerdi, kendi başıma bir kapı açacak kadar enerji topladığımı bilselerdi neler olurdu, merak ediyorum. Neyse ki benim perilerim salak sürüsüydü. Ama hayal etmemek elimde değil, orada ne olduğunu görmek isterdim.”

Derin derin iç çektim. “Bir gün ikimiz de göreceğiz.”

Yine güldü. “Yapma be salak. Kötü bir şey değil ki bu.”

“İnsanları kaybetmenin bir başka yolu,” diye fısıldadım. “Herkesi kaybetmeye mahkûm olduğumu hissediyorum. Sevdiklerimi elimde tutamıyorum.”

Elimi sıktı. “Biliyorum. Bardağın bir de dolu kısmına bak. Ben bir yere gitmiyorum.” Sesinde o çok iyi hatırladığım ironi vardı. Beni zamanında o kadar korkutan özelliğinin şimdi rahatlatıcı ve tanıdık gelmesi ne kadar garipti. Onunla birlikte olmak, yuvada olmak gibiydi; ikimiz için de yabancı bir kavramdı. Elime baktı. Küçücük bir pırıltı gördüğümü sandım, beraberinde bir karıncalanma oldu. “O da neydi?”

Aptal silfi unutmuştum. Konuyu açmanın ne yeri ne de zamanıydı. Canımı sıkacak bir şey daha. “Ben bir şey görmedim,” dedim.

“Eğer yalan söyleyeceksen bunu daha iyi yapmalısın.” Çimenlere uzanıp bakışlarını göğe dikti. “Demek üzgünsün. Sorun nedir?”

Yine göğüs geçirerek yanına uzandım. “Bilmiyorum. Bunca zamandır istediğim hayata kavuştum. Ashında çok güzel ve Lend...”

“Ondan söz etmen hoşuma gidiyor.”

“Ondan söz etmek hoşuma gidiyor. O harika. Ama ben ona...hâlâ söyleyemedim.”

"Tahmin etmiştim. Dürüstlük olayını pek beceremiyorsun doğrusu."

"Diyene bak!"

"Bak, yaptıklarım konusunda neredeyse hep açık sözlü davrandım." Pis pis sırtarak, kendimi aksine inandırmaya çalışsam da o kadar masum olmadığını hatırlattı bana. "Ama bu ağlama nöbetinin nedeni bu değil, çünkü Lend'in ruhunun ölümsüz olduğunu zaten bir süredir biliyordun."

Huzursuzca kıpırdandım. "Bu gece Reth beni ziyaret etti."

"Ciddi misin? Keşke beni de ziyaret etse..."

"Vivian!"

"Ne olmuş? Komadayken insan yalnızlık çekiyor. Hem peri olsun ya da olmasın, çok *yakışıklı*." Vivian onu emmek mi istiyordu, yoksa gönül eğlendirmek mi, bilemiyordum. Hangi ihtimalin beni daha çok ürperttiğinden de emin değildim. "Hadi, devam et."

"Bilmiyorum. Bana, seçtiğim hayatta aslında mutlu olmadığımı ima etti." Reth'in her seferinde ta içimi görmesinden nefret ediyordum. Önceden kestirilemeyen, iğrenç, ölümlü duygularla mademki uğraşmayacaktı, o zaman bu duyguları okumakta bu kadar maharetli olmanın yararı neydi?

"Peki, mutlu musun?"

"Evet! Mutluyum! Elbette mutluyum. Hep istediğim şeydi bu."

"Ama..."

"Bu kadar işte. Salakça bir şey."

"Eh. Birçok konuda salaklık ediyorsun, sevgili kız kardeşim."

Ona ters ters baktım. "Vay be, amma da şefkatlisin."

Omuz silkti. "Açık sözlü olduğumu söylemedim mi? Hadi, devam et. Hep istediğin şeydi bu, sonra?"

"Ama artık değil, anlıyor musun? Lend gideli çok oldu ve o buradayken bile, elimde değil, annesi gibi olduğunu öğrenince bu hayatı tercih etmeyeceğinden korkuyorum. Üstüne üstlük bu hafta bir de Raquel ortaya çıkıp bana eskileri anımsattı. O kadar harika değildiler ama biraz özlüyorum sanırım..." UPTA'daki yaşantımın nasıl olduğunu, nasıl normal olma

hayalleri kurduğumu, şu anki yaşantımı hayal ettiğimi düşündüm. Neydi eksik olan? Görevler, yasaklar ve yaşam tarzı değildi.

Önemli olmaktı.

“Özel olmayı özledim. UPTA’dayken özeldim. Bana ihtiyaçları vardı. Gerçek dünyada ise...öyle değil.” Gözyaşlarım yine sicim gibi akmaya başlamıştı, mahcup olup yüzümü sildim. “Kusura bakma. Ne kadar da acınacak haldeyim. Tüm hayatımı farklı olmaktan yakınlıkla geçirdim, şimdi de başkaları gibiyim diye sızlanıp duruyorum.”

Viv dirseklerinin üzerinde doğruldu, bana bakıp kaşlarını çatı. “Ama öyle değilsin ki. Hiç başkalarıyla aynı olmadın. Değişmedin de. Sorun nerede peki?”

“Bilmiyorum.”

“O zaman sıyrıl bundan. Bir şeyler yap.”

“Ne?”

Elini gelişigüzel salladı. “Kafana ne eserse. Sen olmanın güzel yanı da bu, Evie. Seçim hakkın var. Ama büyük çaplı bir paranormal katliamına girişmeni şahsen önermem. Benim için pek hayırlı olmadı.”

Boğuk bir kahkaha attım. “Korkunçsun.”

“Bir de bana sor.”

Sonra sustuk, ikimiz de kendi dertlerimize gömülmüştük. Nihayet Vivian elimi, hep daha soğuk olan kendi eline aldı, beni kaldırıp yanına oturttu. “Bu kadar kendine acımak yeter. Uzun süredir ortalıkta olmadığımıza göre, konuşacağımız önemli şeyler var.”

“Neymiş o?”

“Ne? Unuttun mu yoksa? Bana *Easton Heights* dizisinde neler olup bittiğini anlatmalısın. İlk üç sezonu senden boşuna mı dinledim yani?”

Güldüm. “Çok önemli, değil mi? Tamam.” Vivian’la buluştuğumuz karanlık düş dünyamda, dış dünyayla ilgili paylaşabileceğim azıcık şeyi anlattım.

Bazen bana her şeyden daha gerçek geliyordu.

Sabahleyin uyandığımda elim, hâlâ Vivan'ın elini tutuyormuş gibi kıvrılmıştı. Viv'li gecelerin ardından hep pişmanlığın ve mutluluğun tuhaf birleşimiyle kalıyordum. Elbette bir de Lish'imın canına kıyan kızla arkadaş olmanın suçluluğu vardı, ama Lish olsa anlayış gösterirdi. Öyle olmasını umuyordum.

Vivian'ı büyüten periler, onun seçim şansı olduğunu düşünmesine izin vermemişlerdi. Hep hayatının onun yerine belirlendiğini hissetmişti. Samırım öyle olmadığını anladığında da artık çok geçti. Onunla daha önce bağ kursam her şeyi durdurabilir miydim diye merak ediyordum.

Bunu düşünmek bile insanı delirtmeye yeterliydi.

Sonuçta Vivian kendi seçimlerini yapmış, bedelini ödemişti. Periler sayesinde başka hiçbir seçeneği kalmamıştı. Ama ben öyle değildim. Bu hayatı, istediğim şeye dönüştürecektim. Reth'in canı cehenneme - mutlu olacaktım. Kendi işimi kendim görecektim.

Ya da hem normal hem paranormal olabilirdim. Özeldim; neden aksini iddia edecektim ki? Raquel'e e-posta yollamalıydım. Ona günün müjdesini verecektim.

“Kapa çeneni,” deyip güldüm dolabımı kapatırken.
“Harbiden,” diye devam etti Lend. “Çok ciddiym. Herif lep-
rikonun teki.”

“Teknik yazı hocan leprikon *olamaz*.”

“Nereden biliyorsun? Bu yüzden önümüzdeki hafta okulunu ekip benimle derse gelmelisin. Böylece doğrulayabiliriz. Şimdilik tek bildiğim kızıl saçlı, pembe tenli, yaklaşık bir buçuk metre boyunda olduğu ve yeşilden başka renk giymediği.”

Parlak, pembe cep telefonumdan göremeyeceğini bilerek gözlerimi devirdim. “Peki, bir leprikon neden doktora yapmış olsun ki?”

“Ne bileyim. Belki gökkuşaklarının dibinde aylıklık etmekten ve dört yapraklı yoncalardan sıkılmıştır, altın dolu çömlekler onun gözünde çecikiliğini yitirmiştir. Sen seç. Ama ben haklıyım. Bu arada, laboratuvar asistanımın bir dryad² olabileceğini söylemiş miydin?”

“Dur bir saniye – onlar şehvetli olmalarıyla nam salmamış mıdır?”

Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu.

“Hayır, o laboratuvar dersine bir daha *gitmiyorsun*.”

Lend güldü, ben de gözlerimi kapattım, onun karşımda durduğunu hayal ettim. “İnan bana, bana karşı şehvetiyle nam salmış olmasını istediğim tek bir paranormal var.”

İç çektim. “Tamam ama keşke önceden söyleseydin. Ha deyince cadı bulunmaz ki.”

² Yunan mitolojisinde, ormanda yaşayan ağaç perilerine bu isim verilir. Her ağacın bir dryad'ı olduğuna inanılır, ağaçları koruma görevleri vardır. (yay.n.)

Tekrar güldü, kahkahası zilin sesini neredeyse bastırıyordu. Panikle etrafıma bakındım. Artık boşalmış koridorlarda başıboş bir kâğıt parçası uçuşuyordu.

"Tüh, geç kaldım! Sonra konuşuruz, tamam mı?" Telefonumun kapağını kapatıp soyunma odasına koştum. Neyse ki ders beden eğitimiydi ve küçük bir gecikme payı vardı.

Ya da ben öyle düşünmüştüm. Bayan Lynn, o iğrenç yaratık, kapının önüne dikilmiş, içeri giren kızların isimlerini işaretliyordu. Başını kaldırdı, beni belli ki kuralları çiğnerken yakalamanın hoşnutluğuyla gülümsedi. "Bugünkü dersin yarısına girmiş sayılacaksın, Green. Bir daha da derse geç kalırsan, dersten uzaklaştırma cezasına hak kazanıyorsun."

Ah, tam ihtiyacım olduğunda niye Çarpıcı yanımda değildi ki? Tüm irademi kullanarak gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum ve usulca soyunma odasının yolunu tuttum. Beni ter ve küfün belli belirsiz kokusu karşıladı ve dolabıma giderken çeşitli derecelerde soyunmuş kızların yanından geçtim. Bundan pek hoşlandığım söylenemezdi.

Carlee tenis ayakkabılarını giydi, şimdiden hazırды. Dürüst olmak gerekirse bir sporcu sutyeninin içinde göğüslerinin nasıl böyle dimdik durduğunu hiç anlayamayacaktım. Kiskanmaktan da vazgeçmeyecektim.

Başını iki yana salladı. "Daha dikkatli olmalısın. Bayan Lynn seni hiç sevmiyor."

İç çektim, eşofmanlarımı çıkardım. Hangi okul kendine renk diye sarı kahverengiyi seçer ki? İğrençti, düpedüz rezalet. "Duygularımız karşılıklı."

"Hafta sonun nasıl geçti?"

"Rezalet. Lend okula erken dönmek zorunda kaldı."

"Çok kötüymüş. Üzüldüm."

"Seninki nasıldı?"

Carlee'nin yüzü aydınlandı. "Muhteşem! John'la tekrar başladık. İlk başta bu süper bir şey diye düşündüm! Sonra, cuma akşamı araması gerektiği halde aramadı, ben de..." Söylediklerini takip etmeye çalışırken bakışlarım donuklaştı. Carlee'yi seviyordum; hortlak olmayan bir arkadaşına sahip olmak hoşuma gidiyordu ama kimi zaman kız kıza muhabbeti sürdürmek için gereken çaba ağır geliyordu.

“Ondan sonra bana dedi ki, ‘Eğer istemiyorsan...’”

İçeriden bir çığlık koptu. Bu kesintiye şükredeyim mi, yoksa olabileceklerden korkayım mı bilemedim. Carlee’yle birlikte köşeyi döndük, kızların üstlerini başlarını örtüp avaz avaz bağırdıklarını gördük. Çarpıcı’yı bir daha evde bırakmamaya yemin ederek, “Neler oluyor?” diye bağırdım.

Kızlardan biri karşı sırayı işaret etti, ben de ağır ağır yaklaştım. Bütün adalelerim gerilmişti, sırtımı duvara verdim. Koridora çıktım, bağırap üstüne atlamaya hazırlandım...

Jack.

O geri zekâlı, yarım akıllı Jack koridorun ortasına dizilmiş tahta sıralardan birinin üstüne tırmanmış, ellerini beline dayamış, zafer kazanmış acayip bir fatih edasıyla boş koridoru süzüyordu.

“Senin burada ne işin var yahu?” diye sordum dehşet içinde.

Eğilip bana baktı. “Hah, buradasın demek. Sana bir şey vermem lazım.”

“Verecek başka yer bulamadın mı?” Öfke ve kaygıyla sağa sola bakındım. İlk şoku üzerlerinden atan kızlar şimdi merakla teker teker gelmeye başlamışlardı.

“Buranın nesi varmış? Bana gayet güzel görünüyor.” Eliyle ceplerini yokladı, sonra “Aha!” diye mırıldandı. Bana çok tanıdık gelen, beyaz renkli, cep telefonuna benzer bir aygıt çıkardı. UPTA iletişim aygıtıydı bu. Süper şirin cep telefonumun yanında ne kadar sıkıcı kaldığını unuttum. Gülümsedi, telefonu elinden bıraktı. Nefesimi tutup ileri atıldım ama cihazı ayağıyla sektirip havaya fırlattı, sonra kaptı. Sırıttı, abartılı bir hareketle bana uzattı.

“Raquel müsait zamanında senin aramanı istiyor, çünkü hayatına müdahale etmek istemiyormuş.”

“Peki, sen şimdi ne biip ettiğini sanıyorsun?”

Yanımda birisi hafifçe öksürdü, döndüğümde Carlee’nin orada durduğunu gördüm. Omuzlarını geriye atmıştı, Jack’e tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Aslında tuhaf falan değil de...bir n’aber yakışıklı, burada ne işin var bakışı. “Arkadaşın da kim?” diye sordu, sorusunu bir kıkırdama takip etti.

“Arkadaşım falan değil! Hem de hiç değil!”

“Sen içeri nasıl girdin ki?” diye sordu Kızıl Saçlı Acımasız Futbolcu Kız. Jack’i şüphenin ve ilginin karışımı bir bakışla tepeden tırnağa süzüyordu. “Burada mı okuyorsun?”

Nesi vardı bu kızların? Soyunma odasının orta yerinde psikopat öğrencinin teki belirliyordu, onlarsa flört etmeye dünden razıydılar! Hiç mi lise komedisi izlememişti bunlar? Şu anda kızların soyunma odasının kutsallığını korumak için gözümüzü kan bürümüş bir halde, Jack’i ıslak havlularla marizliyor olmamız lazımdı. Öyle yapacaklarına, göğüs dekoltelerini öne çıkarmak için stratejik pozlar takınıyorlardı.

Ne yalan söyleyeyim, o kadar hoş değildi. Kıvrır kıvrır sarı saçları, aşırı büyük mavi gözleri sinirime dokunuyordu. Ah, bakın bana, öyle tatlı ve masumum ki canım nereyi çekerse oraya gidip Evie’nin hayatının altını üstüne getirebilirim, der gibiydi!

“Peki,” diye tısladım, toplanan kalabalık beni tedirgin etmişti. Bayan Lynn hiç kimse dışarı çıkıp esneme hareketlerine başlamayınca işkille-necekti. En şevkli olanlar ısınmak için sahaya herkesten önce çıkarlardı. “Teslimat için sağ ol, şimdi git! Hadi, hemen!”

“Ama daha yeni geldim.” Yapmacık bir tavrıyla dudak büzdü.

“Çabuk, Bayan Lynn...”

“Ne yapmadan önce?” diye sordu arkamdan tanıdık bir tenor ses. Dehşetten damarlarım buz kesti. Benim suçum değildi ki! Bundan beni sorumlu tutamazdı herhalde. Koca elini omzuma koydu, o ağırlığın altında ezilmemek için elimden geleni yaptım.

Jack ise telaşsızca Bayan Lynn’i tepeden tırnağa süzüyor, onun defans oyuncusu bedenini uzun uzadıya inceliyordu.

Bayan Lynn, “Arkadaşın kim, Green?” diye homurdandı.

Ölmüştüm. Hapı yuttuğumun resmiydi bu. Okuldan tekmeyle kovulacak, asla Georgetown’a gidemeyecek, hayatımın geri kalanını restoranda çalışarak geçirecektim. Lend o dryad laboratuvar asistanıyla evlenecek, yarısı ağaç çeyreği sudan oluşan bebekleri doğacaktı, hiç kimse ne olduklarını anlamasa da çok güzel çocuklar olacaktı bunlar. Burayı ziyarete geldiklerinde onlara patates kızartması servis edecektim.

Jack bana baktı, yüzünde abartılı bir hayret ifadesi vardı. "Onu tanı-
mıyorum ki."

"Ya, gerçekten mi?" Bayan Lynn keyiflendiğini belli etmemeye çalışsa
da sesindeki şen şakrak tınıyı duyabiliyordum. Derse geç kaldığımı yaz-
maktan çok daha eğlenceliydi bu.

"Hayır, ben buraya seni görmeye geldim. Söylentilere itibar etmemiş-
tim ancak o kadar çok kıtada bunları işittim ki gelip kendim göreyim is-
tedim."

"Neyi?"

Jack'in gözleri hayranlıkla büyüdü, sesi saygılı bir ifadeye büründü.
"Truvalı Helen'in, hayır, Afrodite'in beden eğitimi hocası biçiminde yeni-
den dünyaya gelmiş halini."

Odada çıt çıkmıyordu. Duyulan tek ses Acımasız Kızılkafe'nin çene-
sinin ufacık bir çıt sesiyle yere vurmasıydı. Belki de ben hayal etmiştim
bunu. Sonra sınıftakiler akla gelebilecek en kötü şeyi yaptılar. Kıkırdar-
maya başladılar. Bayan Lynn beni katledecekti.

Jack sıranın üstünde diz çöktü, iki elini kalbine bastırırken gözlerini
kendinden geçmiş gibi geriye devirdi. "Ey, yukarıdaki gökler, böylesi bir
güzelliğe kendi gözlerimle şahit olmak! Hayallerimden bile ötesi. Ama
bana ait olmadığını bilerek nasıl yaşayabilirim artık? Lütfen." Sıranın
kenarına doğru emekledi. "Evlen benimle. Hayır, evlilik kıymetli vakti-
mizi boşa harcamak demek. Hemen şuracıkta tutkuyla sevişelim. Çocuk-
larını dünyaya getirmeme izin ver."

İlkel bir hırıltı Bayan Lynn'in bu hitabın etkisinden kurtulduğunun
göstergesiydi. Kadın ileri atıldı, Jack atik bir şekilde sıradan takla attı,
sıçrayarak onun elinden kaçtı.

"Tanrı aşkına, kur yapmamı böyle hevesle karşılamamı beklememiştin.
Eğer sert oynamazsam bana saygı gösterip göstermeyeceğini nereden bi-
lecektim?"

Tekrar kükredi, bu seferki "hah!" gibi geliyordu kulağa. Belki de "aah!"
çünkü tüm bu konuşmalar karşısında hissettiğim duyguları en iyi bu yan-
sıtıyordu. Herkes gülmeyi bırakmış, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış
vaziyette izliyordu. Kalsınlar mı, yoksa kendilerini, muhtemelen Jack'in
uzuvlarının koparılmasını da kapsayan o kaçınılmaz sonuçtan uzaklaş-

tırsınlar mı, bilemiyorlardı.

Ben de kime tezahürat yapacağımı bilemiyordum.

Bir hamleden daha kaçan Jack, sırayı atlama tahtası olarak kullanıp fırladı, dolapların üstüne kondu. İnsan olduğunu kesinlikle bilmesem, akrobasi hareketlerinin arkasında paranormal bir şeyler arardım. Olimpiyatlar'da şansı vardı, tabii önce Bayan Lynn onu öldürmezse.

“Ne dersin, seni arayayım mı? Beraber bir öğle yemeği yedik.” Bayan Lynn’in giderek moraran yüzüne bir öpücük üfleyip diğer dolaplara sıçradı. Hafif bir parlama gördüm. Göğsüm dehşetten sıkıştı ama tüm sınıf burada toplanmıştı. Benden başka hiç kimse görmemişti bunu.

Bayan Lynn beni iterek geçti, kapıyı kapatmak üzere koştu. “Salonun kapısını tutun!” diye bağırdı. Pozisyonunu alıp beklerken gözlerinden alev saçıyordu.

Bekledi.

Bekledi.

Fakat Jack çoktan gitmişti. Hem Bayan Lynn'den hem de yaptığı bu dalaca hareketlerin bedelini ödemekten kurtulmuştu. Kadın o kapkara boncuk gözlerini bana dikmişti ve şansımın böyle yaver gitmeyeceğini bildiğimden karnıma ağırlar giriyordu.

Sağ ol be Raquel.

“Okuduz maymunu okuluma yollarken aklın neredeydi?” diye bağırdım iletişim aygıtıma.
“Pardon?” dedi Raquel.

“Jack. Okulum. Kızların soyunma odası. Bir yerden tanıdık geldi mi? Carlee, ogre kılıklı beden öğretmenime Jack’in ne kardeşim ne de erkek arkadaşım olduğuna dair yeminler etmeseydi uzaklaştırma cezası almış olacaktım!”

“Beden öğretmenin ogre mi?”

“Dikkatini bana ver! Eğer ceza alırsam notlarım düşer. Notlarım düşerse Georgetown Üniversitesi’ne giremem. Oraya mutlaka gireceğim.”

“Nihayet eğitimin konusunda dizginleri eline almana sevindim. Jack adına özür dilerim. Sana gizlice ulaşmasını söylemiştim.”

“O sarı kafalı oğlan gizliliği görse tanımaz be.”

“Her gören tanısa zaten adı gizlilik olmazdı, değil mi?”

Gülmek için kendimi zor tutarak, “Kes şunu,” dedim. Çok kızmıştım. “Sen ne zamandan beri espri yapıyorsun?”

“Jack’le konuşup seninle okulda bağlantı kurmamasını tembihleyeceğim.”

“Neyin nesi bu çocuk? Hayatımda ondan tuhaf birini görmedim ve bu laf benim ağzımdan çıkıyorsa doğruluk payı var demektir.”

“Jack...çok sıra dışı bir şekilde yetiştirilmiş. İkinizin sandığınızdan daha çok ortak yanınız var. Onun yaşamı da periler tarafından kesintiye uğratılmış. Bununla beraber çok yetenekli bir çocuk ve bizim için çok kıymetli bir kazanç. Bizi bulduğu için şanslıyız.”

Kaşlarımı çattım. Jack’in yeteneklerinin perilerle bağlantılı olması

akla yatkındı. "İyi o zaman. Ama bir daha okuluma gelmesin. Odama da paldır küldür dalmasın."

"Bize yardım etmek istediğinden eminsin yani?"

Kararsız kaldım, dudağımı ısırđım. Sanki bir duvarın üstünde denge-
de durmaya çalışır gibiydim. Bir tarafa -mesela hayır tarafına- kayacak
olsam, düştüğümde ne bulacağımı çok iyi biliyordum.

Aynı şeylerin devamını.

Evet deyip de diğer tarafa kaysam...karşıma ne çıkacağını bilmiyor-
dum. Fakat o duvar orada olduğu sürece her zaman yolumu bulup üstün-
den atlayabilirdim, değil mi?

"İki şartla," dedim, Raquel'in ferahlamasını ve heyecanını resmen te-
lefonun diğer ucundan hissederek. "Bir: Hiçbir sistemde Yedinci Düzey
falan olarak geçmeyeceğim. UPTA personeli değilim. Hoşuma gitmeyen
görevi yapmam. Son sözü söyleme yetkisi tümüyle bende olacak."

"Oldu bil. Ya ikincisi?"

"Kredi kartımı geri istiyorum." Şurası belli ki gözümü karartıp içine
dalmaya hazırlandığım bu bilinmeyen, yeni bir gardırop gerektiriyordu.

"Pekâlâ. Acil durumlar için kullandığın sürece."

"Gerçekten merak ediyorum, Raquel. Ne zamandan beri bu kadar ko-
mik oldun sen?"

Durakladı. "Evie, ben - bize tekrar yardım ettiğin için çok mutluyum."

"Ben de seni özledim." Bunu şaka yollu söylemiştim ama birden boğa-
zımda rahatsız edici bir gıdıklanma, gözlerimde batma hissi oldu. Tanrı
aşkına, Raquel'le telefonda konuşurken ağlayacak değildim. Hem artık on
yedinci doğum günüm yaklaşıyordu, kendi başıma yaşıyordum, bağımsız
ve güçlüydüm. Raquel'i özlediğim için *değil*, istediğim için yapıyordum
bunu. Öbür türlü çok aptalca olurdu.

Çok şüpheli bir öksürük sesinin ardından, Raquel yine o canlı, iş ko-
nuşma tonuna döndü. "Mükemmel. Jack'i bu akşam saat sekiz gibi sana
gönderirim."

"Ne, bu gece mi? Bu kadar mı çabuk?"

“Yardıma ihtiyacımız var derken dalga geçmiyordum. Son zamanlarda, sanki çıkma ihtimali olan her aksaklık karşımıza çıkıyor. Paranormal dünyada da tuhaf değişimler oluyor. Nisan ayıyla kıyaslandığında önemsiz sayılır ama ne olduğunu öğrenip izlemek için gereken işgücüne sahip değiliz.”

“Sanırım o zaman bir şeyler ayarlayabilirim.” İnek deseni, kızartma yağı olmadan geçen bir gece mi? Biiip, ayarlamaz mıyım. “Peki, nereye gidiyorum? İtalya mı? İzlanda mı? Ah, keşke Japonya olsa.”

“Aslımı istersen o kadar egzotik bir yer değil. Merkez.”

İşte o anda hevesimin yerini buz gibi bir korku aldı.

Oraya dönemezdim. Merkez bir mezardı. Zihnimde, o son geceden bu yana değişmemiştir. Hayatta her şeyden çok sevdiğim denizkızını kurtarmayı başaramayan ikaz lambalarının tuhaf bir ışıkla aydınlatıldığı koridorlara cansız vampirler serilmişti. Bir zamanlar yuvamız olan yeri tekrar ziyaret etme düşüncesine katlanamıyordum.

“Raquel, ben...”

“Sekizde görüşürüz!” Hat kapandı, aval aval iletişim aygıtına bakıp kaldım.

İki saat sonra hâlâ yatağımdaydım, tavana bakıyordum. Elimdeki Çarpıcı'nın aşına hatları bile rahatlatmıyordu beni.

Anlaşmanın yattığını Raquel'e söylemeliydim. Oraya dönmemin imkânı yoktu. Raquel'in iletişim numarasını tuşlar tuşlamaz bunu yapacaktım. Ancak sesindeki hayal kırıklığını duymaya dayanamazdım. Heyecanlanmıştı, içtenlikle sevinmişti tekrar birlikte çalışacağımız için. Mutlu olmak onun çok sık yaşadığı bir şey değildi. Şimdiyse ödüm patladığı için gelmeyeceğimi söylemem gerekiyordu ona.

Çok adice.

Yan döndüm. Lend'in bana verdiği kolye komodinin üstünde parlıyordu. Uzandım, parmağımı kalbin yanında gezdirdim.

Niye hiçbir şey iyiye gitmiyordu? Bazen tek bir hatırayı -mükemmel bir hatırayı- alıp onun içinde kıvrılıp yatmak ve uyumak istiyordum. Mesela Lend'le ilk öpüşmem. Sonsuza dek o anının içinde yaşayabilirdim.

Sadece biz, dudaklarımız ve birbirlerine ne kadar uyumlu olduklarını keşfedişimiz... Her şey hep böyle olsa, hayat daha iyi bir yer olurdu.

“Yapma, Evie,” diye oflayıp pufladım, yatağın ortasına kendimi bırakıp tekrar gözümü tavana çevirdim. “Bir şeyler yapmak yerine neden biraz daha ağlayıp sızlanmıyorsun?”

“Kendi kendine konuşmak deliliğin ilk belirtisidir,” dedi Arianna, açık kapımın ağzından başını uzatıp.

“Başka kimsenin göremediği şeyler görmek de öyle. Ama insanlar en çok bu özelliğime bayılıyor.”

“İyi noktaya parmak bastın. Muhtemelen yıllardır hastasın. Ben de senin hayal gücünün bir ürününden ibaretim.”

“Eğer bu dediğin doğru olsa, seni daha az pasaklı biri olarak hayal ederdim.”

İç çekti. “Ne kadar üzücü, değil mi? Kendinden o kadar nefret ediyorsun ki kendine doğru dürüst bir oda arkadaşı bile hayal edemiyorsun.”

“Senin ne kadar kötü bir oda arkadaşı olduğunu itiraf etmen kadar korkunç değil ama.”

Şeytani bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. “Yerinde olsam ‘kötü’ sözcüğünü ben ortalarında çok kullanmazdım. Güzel ve ölü kafama kötü fikirler sokma.”

Kafasına yastık attım.

“Neyse,” dedi diken diken siyah-kırmızı saçlarını düzelterek (sihirli kılığının altındaki büzüşmüş kafasından sarkan seyrek tutamlardan çok daha iyiydi – *sakın bakma*, diye kendime tekrar uyarıda bulundum). “Karanlık bastırdı. Hadi, sinemaya gidelim. Sıkıntıdan öleceğim yoksa.”

“Çok geç.”

Yastığı geri fırlatıp salona gitti. Yatağın kenarına oturup iç çektim. İletişim aygıtı yastığının yanından resmen dalga dalga suçluluk duygusu yayıyordu ama Raquel'i arayamazdım. Gelmeyeceğimi –saate baktım– aşağı yukarı on dakika sonra anlayacaktı.

Belki de en iyisi buydu.

Ah, biip, sanki artık neyin iyi neyin kötü olduğunu anlayabiliyordum gibi. Başımı iki yana sallayıp Çarpıcı'yı aldım, dolaba yürüdüm, çorap çekmeceğini açtım.

"Kusura bakma, dostum," diye fısıldadım. "Belki bir dahaki sefere."

Ön kapının açıldığını duydum, sonra Arianna seslendi. "Ben şimdi çıkıyorum. Gelmek istersen orada buluşuruz."

"Tamam, dur da şunu..."

Bir ışık çaktı, duvardan bir el uzandı, kolumu kaptığı gibi beni sonsuz karanlığa çekiverdi.

O damın kapısına -hayatıma- açılan küçük dörtgen kapanıp da beni, tenimde hissedebileceğim kadar kesif ve mutlak bir karanlıkta bırakınca çılgılık attım.

"Dur yahu..."

Şimşek gibi dönüp avcumu şak diye -Jack'in- göğsüne indirdim. Tekrar. Cidden. Er ya da geç onu kazara ya da kasten öldürecek, pişmanlık da duymayacaktım. "Senin neyin var be? Bıraksana beni!"

Kaşlarını kaldırdı, bileğimi gevşetti. "Gerçekten mi? İyi o zaman, madem ısrar ettin."

Beni bir bıraksa bu karanlıkta kaybolurdum. Tek başıma. Sonsuza dek. Patikalar'da tek görebildiğiniz yanınızdaki kişiydi, başka hiçbir şey yoktu. Peri Patikaları'nı bir daha kullanmak istememiştim, oysa şimdi aynı tanıdık korku tüm bedenimi sarmıştı. Boştaki elimle koluna yapıştım. "Kes şunu! Niye beni öyle tutup çektin? Okulda rezil ettiğin yetmedi mi?"

Omuz silkti. "Raquel seni saat sekizde almamı istedi."

"Kapı çalmak diye bir şey var, mankafa!"

"Ben yapınca öyle görüldüğünü biliyorum ama diyarlar arasında kapı açmak hiç de kolay bir şey değil. Seni içeri çekmek, odana girip kibarcı hoşbeş etmekten, çay içmekten daha kolaydı. Yoksa bir kapı daha açmam gerekirdi. Küçük bir kız gibi bağırdığımı bilmiyordum."

"Öyle bağırmadım."

Gamzeleri göründü, sonra ciğerlerini doldurup kulakları sağır eden ve kesinlikle küçük bir kızını andıran- bir çılgılık attı. "Tıpkı bunun gibiydi. Ama gözlerin daha pörtlekti ve kollarını sallıyordun."

"Kapa çeneni."

“Memnuniyetle. Geç kalacağız.” Elini bileğimden avcuma kaydırды, yürümeye başladı. “Cennet ve cehennem aşkına, ellerin buz gibi.”

Patikalar'ın ölü sessizliğini arayacağımı hiç düşünmezdim ama bu salağı dinlemekten daha iyiydi. Ellerimin soğuk olduğunun hatırlatılmasına da hiç ihtiyacım yoktu. Soğuk, ölümlü, ölen eller. “Konuşmasak olmaz mı?”

“Ama muhabbetine bayılıyorum. Yine de susup yanımda olmanın keyfine varmak istersen seni anlarım. Muhtemelen elimi tutmak seni öyle duygulara boğdu ki şu anın tadını çıkarmak istiyorsun.”

Gözlerimi yuvarladım. “Şuracığa düşüp bayılmamak için kendimi zor tutuyorum.”

“Bence bayılmak artık gözden iyice düştü. Belki de tekrar canlandırılmalısın.”

Etrafımızdaki mürekkepten farksız karanlığa odaklanmaktansa dönüp ona baktım. Peri Patikaları'ndaki insanlar sanki her şeyin dışında gibiydiler. Jack'le ben sanki yaşayan tek canlı varlıklardık. Ne kadar korkunç bir düşünce.

“Sen nereden çıktın yahu?” diye sordum.

Sırıttı ama suratında tuhaf bir gerginlik vardı. “Bu öyküyü anlatmak için konuşmam gerekir ki yanlış hatırlamıyorsam konuşmamamı istemiştin. Ah, işte geldik!” Abartılı bir hareketle elini hiçliğe doğru salladı.

Beklentiyle ona baktım. Hiçbir şey olmadı.

Gözlerini kısıp, “Hissedemiyor musun?” diye sordu.

“Neyi?”

“Yapma canım. Sen de buraya en az benim kadar gelmişsindir. Hiç anlamaya çalışmadın mı?”

Boşlukta duran ayağıma bakma gafletinde bulunmuştum, kusacak gibiydim. “Lütfen buradan çıkabilir miyiz?”

“Gerçekten de nasıl eğlenileceğini hiç bilmiyorsun, değil mi, Evie?” Elini dümdüz uzattı, konsantre olurken gözleri kısıldı. Karanlık dalgalandı, bir kapı belirirken içeri ışık sızdı ama hiçbir şeyi aydınlatmadı. Kapı, canımı yakacak kadar bildik gelen beyaz bir koridora açıldı.

“Evim, güzel evim,” diye şakıdı, beni peşi sıra çekerek. Kapı arkamızdan kapandı.

Kendimi yürüyüp bir rüyaya girmiş gibi hissediyordum. Burayı geride bıraktığımda bir yanımin buranın yok olduğunu düşünmesine de izin vermiştim. Oysa tepemde vızıldayan floresan ışıklar değişen tek şeyin ben olduğumu iyice kafama sokuyordu.

İkimiz de dönüp koridora baktık. Tanımadığım, çizgili takım giymiş bir kadın avazı çıktığıınca haykırarak, ellerini havada sallayarak yanımdan koşup geçti.

İç çektim. “Evet, güzel evim sözü her şeyi açıklıyor.”

Tekrar koridora döndüm, rahat ayakkabıların yumuşak tıkırtısı dikkatimi çekmişti. Bu seferki takım elbiseli kadın deli değildi – en azından çılgınlık atarak koşan türden değildi. “Evie,” dedi Raquel, gülümsemek için dudaklarını büzerek.

Bir çılgılık daha yankılandı, bitişik koridorların birinden birinin koşarak kaçtığını görür gibi oldum. Ne ilginçtir ki bu benim sert ve huysuz kendini savunma öğretmenim Bud’a benziyordu.

“Birkaç aylığına gittim, koca yerin altı üstüne gelmiş.”

Raquel başını iki yana salladı, hâlâ devam eden çılgınlıkların geldiği yöne doğru kızgınlıkla baktı. “Eh, madem işbaşı yaptın, sana sorunlu bölümü göstermeme ne dersin?”

“Bana uyar.” Burada olmak déjà vu hissi gibiydi. Sorunlarını ne kadar hızlı halledersem buradan o kadar çabuk gidebilir ve kendi başıma sinir krizi geçirebilirdim.

“Bir şey değil.” Jack neşeyle elini salladı, sonra koşup hız aldı, koridorda taklalar atarak uzaklaştı.

Raquel’e döndüm. “Galiba birkaç tahtası eksik.”

Ah, bilmez miyim, dercesine iç çekti. “Jack’in geçmişi akıl sağlığına faydası olacak türden değil. Ama iyi bir çocuk.”

Onun yüzünden beden öğretmenim az daha bağırsaklarımı deşecekti. Hiç de iyi bir çocuk falan değildi.

Koridorda başka çılgınlıklar da yankılandı. “Cidden, biri burada neler

döndüğünü söyleyebilir mi?"

"Poltergeist. Anlaşılan şu anki konumunu saptadık."

"Yihhuu."

"Bu küçük sorunun hakkından gelirsek eminim diğer konuları daha rahat tartışabiliriz. Personelin çalışmasını imkânsız hale getirdiği yetmezmiş gibi, önemli dosyalar da kaybolup duruyor."

Burada kaç kere deli gibi koştuğumu aklıma getirmemeye çalışarak koridorda takip ettim onu. Burası yuvam değildi artık. İş için gelmiştim. Sadece iş. Profesyonel yaklaşım duyularımı uzak tutabilirdim. Yeter ki oraya gitmem gerekmesin...

Merkezi İşlem. Raquel kayan kapıların tam önünde durdu. Tabii ya. Bu gece hiçbir şey yolunda gitmeyecekti.

"Burası mı?" diye sordum yanıtı bile bile. Merkez'de onca yer dururken poltergeist gelip burayı mesken tutmuştu. Gözlerimi kapadım, akvaryumun eski halini hayalimde canlandırdım. Mavi yeşil su, tropik balıklar, canlı mercanlar; hepsinin ortasında ise bilgisayarları idare edip bipleyen, mutlu, neşeli ve becerikli Lish.

Bu görüntüye ne kadar sıkı sarılsam da camdaki kenarları çentilmiş delik, Lish'in havuzun dibindeki, ışıklar vurdukça yanardöner görünen cansız bedeni aklımdan çıkmıyordu.

Gözlerimi açtığımda Raquel'in bir süredir konuştuğunun farkına vardım.

"...bu yüzden seninle içeri gelemem."

Kaşlarımı çattım. "Şey, elbette." Elimi kaldırıp avcumu kapıya götürdüm ve...hiçbir şey olmadı. Çok tuhaf bir ihanet ve terk edilmişlik hissi kapladı her yanı. Kilitleri mi değiştirmişlerdi?

"Kusura bakma," dedi Raquel, avcumu kapıya bastırmak için çekilme mi bekliyordu. Kapı tıslayarak açıldı, Raquel geri geri yürüyüp gözden kayboldu. "Kapıyı kilitlemeyeceğim," dedi.

Derin bir nefes alıp içeri girdim. Daire biçimli kocaman, beyaz odanın boşluğu balyoz gibi çarptı bana. Akvaryumun yerinde yeller esiyordu. Zeminde zar zor seçilen yuvarlak bir iz haricinde geriye hiçbir şey kalmamıştı. Lish hiç var olmamıştı sanki. Kapı arkamdan kapandı, ben de

kapıya yaslanıp yere oturdum.

Bunun için kesinlikle hazırlıksızdım.

Acı bir soğuk enseme gıdıkladı. Gözümün ucuyla, koyu renkli bir şeyin hızla hareket ettiğini gördüm. Başımı çevirdim ama hiçbir şey yoktu.

Işıklar titreşti, sonra tek bir cılız ampul dışında hepsi söndü.

"Seni bekliyordum," diye tısladı pes bir ses, kulağıma.

Bir gıdıklanma hissedince koluma baktım, karnında kırmızı bir kum saati bulunan kara bir örümceğin tırmandığını gördüm. Son ışık da söndü ve karanlığa boğulan oda bir ölüm feryadıyla çinladı.

ÖLÜMCÜL KAVUŞMALAR

Zifiri karanlıkta hissedebildiğim tek şey, kolumdaki örümceğin sekiz sinsi ayağıydı. “Bu odada öleceksin,” diye fısıldadı bir ses kulağıma. Bu odada ölen ilk kişi olmayacaktım. Lish’in son anlarını hayal ederken göğsüm sıkıştı. Korkmuş muydu? Yanmış mıydı canı?

Işıklar tekrar yandı ve tüm bedenimin karadullardan oluşan kıpır kıpır bir yığınla örtüldüğünü gördüm.

“Öff, yetti artık,” diye parladım ayağa kalkarak. Şayet etrafta koşuşan küçük örümceklerin arkasını görebiliyor olmasam korkabilir, hatta dehşete bile düşebilirdim. Poltergeistlerin oluşturduğu görüntüler, dokunma hissi uyandırmak için manipüle edilmiş hava akımıyla sihirli kılıkların bir bileşimiydi. Sıkı numaraydı doğrusu.

Bir duraklama oldu. Sonra örümcekler yok oldu, yerini ılık çalan bir rüzgâr aldı. Duvarla tavanın birleşim noktalarından kan sızmaya, az ilerime akmaya başladı. Elimi uzatıp kan illüzyonunun içinden geçirdim. “Bir dahaki sefere mısır şurubuyla kırmızı boya denesen?”

Odada pes bir homurtu yankılandı, ardından oda duvarları kavururken çatırdayan ve beni sarmalayan alevlere boğuldu.

“Daha sıkılmadın mı? Hepsi de çok etkileyici ama sabah okulum var, daha ödevimi yapacağım.”

Alevler ortadan kayboldu, oda biraz önceki gibi boş ve tertemizdi... “Seni öldüreceğim,” diye gakladı ses ve bir anıyı canlandırdı.

“Steve?”

Önümdeki hava dalgalandı ve evet, gerçekten de vampir Steve’in şeffaf görüntüsü oluştu. Ya da en azından, bir zamanlar vampir olan Steve’in. Artık ölmüş ve dirilmiş değil de gerçekten ölmüş olduğuna göre, teknik olarak vampir sayılmazdı.

Bana bakıp yüzünü buruşturdu. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Parti bozanların şahıyım ben. Ne yapıyorsun burada?"

"Ne yapıyormuşa benziyorum sence?" Ellerini kaldırdı, iki eli de tuttu.

"Bana ucuz göz boyama numaraları gibi geldi. Ama gerçekten de seni son gördüğümde bu yana..." Onu son gördüğümde Merkez'e zorla getirilmeye öyle içerlemişti ki bunun vücuduna kutsal su zerk edilmesine yol açıp tekrar ve kalıcı olarak öldüreceğini bildiği halde Raquel'i ısırmıştı.

Gözleri öfkeyle parladı. "Beni hatırladığına sevindim."

"Elbette. Ama neden hâlâ buradasın?"

"Bunu onlara ödeteceğim. Hepsine. Beni bu hapishaneye getirdikleri güne lanet edecekler." Steve her zaman gösterişe düşküncü. Ama tam etki yaratmak için bu sözleri söylerken, hayalet yumruklarından birini de havaya kaldırması lazımdı.

Sırtımı kapıya yaslayıp oturdum. "Bana sorarsan adil."

"Beni kovmaya çalışmayacak mısın?"

"Hayır. Benim departmanımın görevi değil."

"Ya." Dudağını ısırdı - ya da en azından ısırmaya çalıştı fakat bedensiz olduğundan beceremedi. "Peki, ne yapacağız şimdi?"

"Şey, içimden böcekler fışkırıyormuş gibi yapabilir misin?"

Birkaç santim aşağıdan süzölmeye başladı. "Cidden mi?"

"Çok süper olmaz mıydı? İstersen korkmuş numarası bile yaparım."

"Taklit yapınca aynısı olmuyor." Göz seviyeme alçaldı. Yarısı zemine gömülmüştü ama umursamamış gibiydi.

"Kusura bakma. Elimde değil."

Bir süre orada öylece oturduk. Steve'in cisimsiz bedeni bir türlü rahat edemiyor gibi kıpırdanıp duruyordu.

"Bir şey soracağım," dedim nihayet sessizliği bozarak.

Birden dikildi. "Ne soracaksın?"

"Bir türlü kafam basmıyor. Yani, sen buradan nefret ediyordun, değil mi? Sırf burada birkaç gün kilit altında kalmamak için harakiri yapmadın mı?"

"Yaptım, ne olmuş?"

"Neden sonsuza dek burada kalmayı seçtiğini bir türlü anlayamıyorum."

Gözleri daldı, bedeninin hatları hafifçe dalgalandı. "Eee...onlar...onların burnundan getiriyorum."

"Tabii tabii, orasını anladım. Ama onlara kâbus gördürmenin, baş belası olmanın dışında hiçbir şey de yapamıyorsun, değil mi? Eline tek geçen, kendini onların yapacağından da beter hapsetmek oldu."

Omuzları çöktü. Zavallı adam. Ölümden sonraki yaşamlarını mahvedip duruyordum. Omzuna vurmak için uzandıysam da son anda vazgeçtim. Elim içinden geçse kendini daha kötü hissederdi herhalde. "Şey, o kadar da kafana takma. Aslında sıkışıp kalmış falan sayılmazsın." Elimi onu rahatlatmak umuduyla kolunun yanında salladım.

Daha şimdiden şeklini yitirmeye başlamıştı. Öldükten sonra dünyada kalmak kolay iş değildi ve heveslerini bir kez söndürdünüz mü genelde olmaları gereken yere giderlerdi.

Orası her neresiyse.

Ama çoğu kişi hayaleti kovmak için tam yerini saptayacak kadar ya da bu olayda olduğu gibi, sohbet edecek kadar dayanamazdı. O yüzden de hep bu noktada UPTA'nın poltergeist vakalarına ben bakardım.

Steve başını aşağı yukarı salladı. Uzuvarı kaybolmuştu bile. "Haklısın. Ölü olmayı deneme vakti gelip çattı sanırım."

"Hah işte, aynen böyle!" deyip teşvik edercesine gülümsedim.

"Sağ ol. Hiç değilse birimiz bu kâbustan kurtulacak sonunda."

"Şey, ben..." Ona artık özgür olduğumu ve bu gece buraya kendi isteğimle geldiğimi -kısmen öyle sayılırdı çünkü Jack bana onu reddetme fırsatı tanımamıştı- söyleyecektim. İşin doğrusu, olup bitenler konusunda hislerim çelişkiliydi. Steve'e artık tutsak olmadığımı, hatta burada çalışmadığımı dışında ne diyebileceğimi...

Ben daha düşüncelerimi toplayamadan gözden yitmişti. Bu sefer son-

suza dek gitmiş olmasını umuyordum.

"Güle güle, Steve," diye fısıldadım boş odaya.

Orada birkaç saniye oturdum; fakat burada bir başına oturmak, hayatların musallat olmasından daha korkutucuydu. Bana kâbus gördürmesi için bu odanın böyle gösterilere ihtiyacı yoktu. Ayağa kalktım, kapının açılmasını bekledim, sonra koridora çıktım.

"Raquel?" Koridor iki yana bomboş uzanıyordu. Harika.

Kendimi Lish, biçare Steve ve bu dünyadan gönderdiğim (bir kısmını sözün tam anlamıyla yolladığım) ruhlarla ilgili düşüncelere kaptırıp Raquel'in ofisine doğru yürüdüm. Nereye gitmişti bu ruhlar? Steve de Lish'le aynı yere mi gitmişti? Vampir Steve olarak mı gitmişti, yoksa normal Steve mi? İnsan bedenleri ölüp vampire dönüştüklerinde tam olarak ne oluyordu peki? Ya vampir bedenleri de öldüğünde?

Hoş geldin baş ağrısı.

İç çektim, avcumu kilidin üstüne koydum. Kapı açılmayınca başımı kaldırıp baktım ve farkında olmadan eski odama geldiğimi anladım.

Kapıya bön bön baktım. Sanki bir yanımda, eski Evie, geri kalanından ayrılacak, gülümseyip el sallayacak, sonra içeri girip mor kanepeye kendini bırakacak gibiydi. Onun yerine tümüyle kapının eşiğinde duruyordum, geride kaldığını söylediğim yaşama girmem yasaklanmıştı.

Geride bıraktığım şeyleri -fiziksel, elle tutulur şeyleri- o kadar çok düşünmüştüm ki. Özellikle de bir çift yüksek topuklu, burnu açık kırmızı ayakkabıyı. Onları giymek için bahanem de vardı ve eski birimimde kalmışlardı. Hatta kafamda, olur da bir fırsatını bulursam odamdan almak istediğim şeylerin bir listesini bile yapmışım.

Ama yapamıyordum, giremiyordum içeri. Girmek istediğimi de sanmıyordum. Bu birim, bir zamanlar orada dış dünyanın karmaşıklığından ve aşlında ne olduğundan bihaber yaşamış olan Evie'nin mezarıydı. Onun hiçbir şeyini istemiyordum.

Dönüp dikkatlice Raquel'in ofisine gittim. Buradan çıkmalıydım. Hem de şimdi. Klostrofobi daha da şiddetli biçimde dönmüş, onlar gitmeme izin vermedikçe buradan çıkamayacağımı kavramanın ani paniği nefesimi kesmişti. Köşeyi dönünce Jack'e toslamama ramak kaldı, o da

beni gördüğüne en az benim kadar şaşırmış gibiydi.

"Hayrola, Evie? Hayalet görmüş gibisin."

"Hah, hah." Kendimi yorgun ve boş hissediyordum. Eve gitmek istiyordum. "Raquel ofisinde mi?"

"Ben ne bileyim?"

"E sen oradan çıkmadın mı?"

"Yoo."

"İyi, tamam."

"Evie?" Arkamdan gelen Raquel'in sesini duyunca rahatlayıp döndüm. "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Merkez resmen hayaletlerinden arındırıldı." En azından poltergeist vakalarından. Şayet hatıralar birer hayaletse, o zaman burası onlarla dolup taşıyordu. Artık ben de dolup taşmıştım. "Artık gidebilir miyim? Çok yoruludum."

"Elbette. Jack, sana zahmet..."

Yanımızdaki duvarda beliren bir kapı sözümüzü kesti. Apak saçlara, olgun şeftali rengi tene sahip uzun boylu bir dişi peri çıktı. "Sen!" Sesi koridorda soğuk metal gibi yankı yaptı.

Geriye sıçradım. "Hayatta..."

"Ben yapmadım!" diye bağırdı Jack lafı ağzıma tıkayıp. Şaşırıp ona baktım. Perinin kendi peşinde olduğunu mu sanmıştı?

Peri bize doğru bir adım attı. Jack döndü, koridorda bir koşu koparıp kaçtı, köşeyi kayarak döndü, beni ve Raquel'i periyle baş başa bıraktı. Perinin kobalt rengi gözlerinin Jack'i nasıl takip ettiğini görünce, onun belki de gerçekten Jack'in peşinde olduğunu düşündüm.

Kimi kandırıyordum ki? Periler daima gelir beni bulur.

Raquel beklediğimden hızlı toparlanmıştı. Ceketinin cebine uzanıp küçük bir demir silindir çıkardı. Bileğinin sık bir hareketiyle silindir uza-
yıp cop gibi bir şeye dönüştü. "Sana gitmeni tavsiye ederim."

Peri buz gibi bakışlarıyla onu süzdü, sonra geri geri duvara yürüyüp

Merkez'den çıktı. Koca koca gözlerle Raquel'e baktım. "Hay biiip, Raquel, sen feci..."

"Lütfen o cümleyi bitirme." Copu katlayıp cebine koydu. "Şimdi söyle bakalım, neler olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Reth önceki gece beni ziyarete geldi. Ama beni kaçırmaya falan çalışmadı." Eh, pek çalışmış sayılmazdı. Çalışmış mıydı yoksa? Salak Reth. "Ama bu üç etti. Önce silf, sonra Reth, şimdi de şu peri. Kasabadaki tuhaf paranormallerin sayısı da giderek artıyor." Günlük elbiseler giymiş kurbağa kadını anımsadım. Tuhaf olmaları değildi tek sorun; beni fark ediyorlardı. İlgileniyorlardı benimle. Ansızın tedirgin olup dudağımı ısırdım. Bunlar tesadüf olamazdı. Bir şeyler dönüyordu.

"Bu, işleri zorlaştırır. Perilerin sana olan ilgilerini yitirdiklerini sanıyordum. Bu gece burada kalırsan içim daha rahat olur."

"Ben...şey, hayır. Hayır, burada kalmak istemiyorum. Jack beni eve götürebilir." Döndüm ama Jack hâlâ görünürlerde yoktu. Raquel gülümsemi ve Merkez'de hapis kaldım.

Yine.

Bana bak,” dedi Arianna öfkeden kudurmuş gibi. Okulumun önünde frene öyle bir asılmıştı ki emniyet kemeri beni boğacak sanmıştım. “Benimle takılmak istemiyorsan keyfin bilir. Ama bir daha beni ekip de haber bile vermeden iki gün başka arkadaşında kalma.” Koca güneş gözlükleri suratının yarısını kaplıyordu ama artık onun hislerini kolayca okuyabiliyordum. Çok kırılmıştı.

“E-posta attım ama,” dedim ezilerek.

“Ya, ne demezsin. Sen...neyse. İn aşağı.”

Kapıyı açıp kaldırıma indim. “Beni bıraktığın için sağ...” Gaza öyle bir bastı ki o ivmeyle arabanın kapısı kendiliğinden kapandı.

Harika. Döndükten sonraki ilk sabaha başlamanın en güzel yoluydu bu. Arianna’yı yüzüstü bırakmak istememiştim, gerçekten. Bunların hiçbiri benim suçum değildi. Jack resmen kaçırmıştı beni.

“İyi misin, Evie?”

Carlee’nin tasalı yüzüne baktım. Omuzlarım sarkmış, boynum eğik bir vaziyette kaldırımın ortasında durduğumu fark etmemiştim. “Çok yorgunum da.”

Yorgunum demek az kalırdı. Son iki geceyi Raquel’in kanepesinde gözüme uyku girmeden geçirmiştim. Merkez’de hapis kalmanın sinirlerimi bozduğu yetmezmiş gibi, Raquel kendi cüssesindeki bir kadından beklenmeyecek şekilde öyle bir horluyordu ki suaygırlarına taş çıkartırdı. Olacak iş miydi bu? O küçük haylaz Jack nihayet bu sabah ortaya çıkmıştı da zar zor ilk derse yetişebilmişim. Tek bir uyduruk görevin ardından kendimi tamamen UPTA’nın malı olup çıkmış gibi hissediyordum. Jack’in keyfi gelsin de dönsün diye beklediğimiz sırada, Raquel bana bilinmeyen elementallerle ilgili raporları bile dosyalatmıştı. İçimden bir ses, Raquel’in

bunun her saniyesinden haz aldığını ve ona kalsa Merkez'e taşınmamı isteyeceğini söylüyordu.

Çok da biiip.

"Bugün beden eğitimi dersinde fitnes testi var, unutma." Carlee hafif ve oynak adımlarla önümden yürüdü.

Öğrenci gürhunun içinde ite kaka ilerledim. Peri dehşeti, silf paranoyası ve Lend'e ölümsüz olduğunu söylememekten kaynaklanan suçluluk duygusu birleşip mideme oturmuştu. Artık bunların üstüne, UPTA'da tekrar çalışmama yalanını da ekleyebilirdim. İşi en zorlaştıran da buydu, en yakın arkadaşına bile hiçbir şey anlatamıyordum.

Dolabımın önünde durdum, elimi kilide götürdüm. Kilidi aldığımdan beri ilk defa, şifreyi unutmuştum. "Biiip," diye homurdandım. Dolabım bile gözümdeki cazibesini yitiriyordu.

"Bayan Lynn'in hastayım bahanesine bir daha pabuç bırakacağını sanmıyorum. Senden nefret ediyor," dedi Carlee.

"Biliyorum."

"Hayır, senden *gerçekten* nefret ediyor."

"Hayır, gerçekten biliyorum. İnan bana."

Sırada yanıma oturdu. Ben hâlâ eşofmanlarımın oluşturduğu sarı-kahverengi çürük yığınının bakmakla meşguldüm.

"Sen iyi olduğundan emin misin?"

Carlee dostumdu. Ne çıkardı bir kez olsun ona her şeyi olanca açıklığıyla anlatmaktan? "Öleceğimden korkuyorum, periler beni ele geçirmek için yeni bir saldırı hazırlığında olabilirler ve bir silfin ruhunu emdiğim günden beri ellerimde geçmek bilmeyen bir karıncalanma hissi var, ki buna hiç kalkışmamam gerekirdi."

Gözlerini kırıştırdı. Yavaşça.

"Şaka yapıyorum yahu." Gülümseme yerine geçeceğini umduğum bir somurtmayla karşılık verdim. "Uykusuzluk çekiyorum da."

"Ha, çaresi var. Yatmadan önce papatya çayı iç. Annem işe yaradığına yemin ediyor."

"Papatya çayı. Tamam." Tüm dertlerime deva olacağından emindim.
 "Önceki güne gelince..."

Ah, Jack. Bana arka çıktığı günden beri Carlee'yle konuşmamıştık.
 "Tekrar sağ ol. Beni Bayan Lynn'in elinden kurtardın."

"Lafı mı olur! Peki, kimdi o çocuk?"

Gözlerimi yuvarladım. "Baş belasının teki."

"Çünkü, şey, John'la yeniden ayrıldık, oğlan da pek yakışıklıydı hani.
 Diyorum da belki..."

"HAYIR!"

Hayretten gözleri büyüdü. "Özür dilerim, ben..."

"Hayır, gerçekten. O kafayı yemiş. Akli dengesi yerinde değil. İlaçları-
 nı almayı da reddediyor."

"Gerçekten mi? Çok yazık. Ah, o gamzeler yok mu..."

"Tam bir psikopat!"

Omuz silkti, kalkarken gülümsedi. "Giyinsek fena olmaz."

"Green!"

"Çok geç," diye fısıldadı Carlee.

Bayan Lynn köşeyi dönüp sıra sıra dolapların arasından yürüdü. Ba-
 kışları hançerdi adeta. Hayır, hançerler onun gibi birisi için çok kibar ka-
 lırdı. Bakışları birer balyoz gibiydi demek daha uygundu.

"Efendim," dedim iç çekerek.

Başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Yürü. Ofise."

Kekeleyerek ayağa kalktım. "Ama geç falan kalmadım ki. Bugün yan-
 lış bir şey de yapmadım!"

"Ailenle ilgili acil bir durum varmış," diye gürledi. "Çık hemen dışarı."

"Ş-şey. Tamam."

Yine mi beni almaya gelmişlerdi? Raquel ne yaptığını sanıyordu yahu?
 İletişim aygıtım çantamdaydı. Ayrılışımızın üstünden geçen birkaç saat
 içinde beni aramadığı kesindi.

Bununla beraber, zamanlama daha iyi olamazdı. Beden eğitimi kıyafetlerimi dolaba fırlattım, endişeli bir ifadeye bürünmeye çalışarak Bayan Lynn'in yanından geçtim. Gerçekte ise hoplayıp zıplamamak için kendimi zor tutuyordum. Kaçırılmaya bile razıyım, yeter ki şu derse girmeyeyim.

Ofisin kapısını açınca yerime çakılıp kaldım. Raquel değil, Lend'in babasıydı bu.

Ya da cilveli sekreterin gözüyle bakıldığında, yasal vasım olan David'di. Elbette sihirli kılığın altından Lend'in hayal meyal seçilen, su kadar şeffaf yüzünü görmüyordu.

Lend dönüp babasının yüzüyle bana gülümsedi ve birkaç saniye sonra yüzümdeki şaşalamış ifadeyi silip babasını görmüş bir kızinkine benzediğini umduğum bir gülücük takındım. "Şey, selam."

"Tekrar teşekkürler, Sheila," dedi David kılığındaki Lend, kıza gülümseyerek. Kıskanayım mı, apışıp kalayım mı, yoksa kızın büyümüş gözlerine bakıp güleyim mi, bilemedim.

Otoparka kadar yanında kaskatı yürüdüm. Burada olmasına çok sevinmiştim, tek istediğim boynuna sarılmak, bugün çok ihtiyacım olan o kucağa kavuşmaktı ama babasının kılığındayken yapamazdım bunu.

Arabasına bindik, ona iyice baktım, kılığının altında sadece onu görmeye çalıştım. "Neymiş bu acil aile durumu?"

"Meraktan öldüm. İki gündür telefonun kapalı."

Çünkü yerin altındaki Merkez'de cep telefonları çalışmıyordu. "Kaybettim," diye yalan söyledim kendimden nefret ederek.

"Tahmin ettim. Meraklanmak da seni buradan kaçırmak için baha-nemdi." Işıl ışıl gülümsedi, otoparktan çıktık ve iki yanı ağaçlı sokaklardan otoyola doğru sürdü arabayı. "Öğleden sonraki dersim iptal oldu, içimden bir ses senin de beden eğitimi dersini ekmeye itirazın olmayacağını söyledi."

"Hem muhteşemsin hem de zeki. Çok şanslı bir kızım ben. Ama...şey, aynı baban gibi görünürken senden hoşlanmak biraz garibime gidiyor. Şu kılığımı değiştirsen ya?"

Güldü, babasının yüzü parıldayarak Lend'in standart kara gözlü, kara saçlı yakışıklı görünümüne dönüştü. "Böylesi daha mı iyi?"

“Kesinlikle. Artık terapi görmeme gerek kalmayacak. Yani biraz.”

Tekrar güldü, uzanıp elimi avcuna aldı. “Yine de kız arkadaşımı işkenceden kurtarmak için iyi numaraydı.”

“Şikâyetim yok.” Koltuğumda geriye yaslandım, Lend’in teninin benimkine dokunmasından hoşlanıyordum. Avcunun hatlarından, parmaklarının sanki birbirlerine uymak için yaratılmış gibi benimkilere dolanmasından, farkında olmadan başparmağını benim başparmağıma sürtmesinden asla sıkılmıyordum. İşte *burasıydı* ait olduğum yer.

Arabayı tanımadık bir yere, paket servisi yapan bir Tayvan restoranının önüne çekti.

“Ne yapıyoruz?”

“Senin bile ağzını yakacak kadar acı bir şey bulabilecek miyiz diye bakıyoruz.”

Birkaç ay önce, baharatlı yiyecekleri –özellikle de çok acı yiyecekleri– gözümü bile kırpmadan yiyebildiğimi öğrenince, yiyemeyeceğim kadar acı bir şey bulmayı kendine görev edinmişti.

“Senin dilin çıtkırıldımsa benimki de öyle olacak diye kural yok ya,” dedim.

Bana kurnazca gülümsedi. “Çıtkırıldım dilli, öyle mi? Sana o dille neler yapabildiğimi göstermem gerekecek anlaşılan.”

Kahkahamı bastıramayıp omzuna bir yumruk vurdum. “Ah, o dilinin hastasıyım, orası doğru işte.”

“Bunu bir tişörte bastırmak isterim.”

“En azından sana yılbaşında ne hediye alacağımı biliyorum.”

Restorana girdik, bir saat sonra da çıktık. Hüsrana uğrayan Lend’in yüzü asılmıştı. “Önünde sonunda senin bile yiyemeyeceğin kadar acı bir şey bulacağım.”

“Sen ararken ikide bir dışarıda yemeğe çıkacak olmamız ne kötü.”

“Ne yazık ki tüm soylu davalar fedakârlıkta bulunmayı gerektirir.”

Arabayı eve doğru sürdü ama beni evin önünde indirmek yerine direksiyonu ara sokaklardan birine kırdı. Ağaçlık bir yere açılıyor ve iyice

kıvrılıp durduktan sonra çıkmaz bir yolla sonlanıyordu.

İletişim aygıtı sırt çantamdan gürültüyle bipleyinge yerimden sıçradım. Lend tek kaşını kaldırıp baktı. Eyvah, eyvah, eyvah, yalanım ortaya çıkmıştı.

"Telefonunu bulduk galiba."

Sinirli sinirli kahkaha attım. "Evet ya. Başından beri sırt çantamdaymış. Bak şu işe." Ben kalp çarpıntımı durdurmaya çalışırken o da gülüp arabayı park etti. Sır saklama uğruna bir gün ölecektim.

Kontağı kapattı. "Son durak." Etrafa bakındım, ağaçlardan başka bir şey göremedim. Bagajdan bir çift battaniye aldı, sonra inmem için kapıyı açtı.

Ağaçların arasında yürüyüp durgun bir gölete geldik. Suyun kenarlarına güz yapraklarının yansıması vuruyor, gölü sanki alev almış gibi gösteriyordu. Lend battanilerden birini yere serip oturdu, eliyle yanındaki boşluğa vurup beni yanına çağırdı. Ona iyice sokuldum, sonra birden doğrulup ihtiyatla suya baktım.

"Annen orada değil, değil mi?"

Güldü. "Değil. Sadece göl kenarına gitmeyeli çok oldu."

Yüzüm düştü, canım sıkılmıştı. Sular falan mı çağırıyordu onu? Yoksa çocukluğu yüzünden mi seviyordu burayı? Tekrar uzandım, başımı göğsüne yasladım. Saçımı okşayan eli pigmentlerini yitirdi, yüzünü göremsem de nefesimi verip gülümsedim. Hâlâ benim Lend'imdi o. Başka hiç kimsenin göremeyeceği Lend.

"Bir süredir annemi göremiyorum," dedi kaygılı bir sesle.

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Daha önce hiç bu kadar uzun süre kendini göstermediği olmamıştı."

Dosyaladığım formlardan birinde gözüme çarpan bir şey zihnimi girdikladı. Yerel elementallerin kayboluşuyla ilgili bir şeydi. Raquel'e bu konuyu sormayı aklıma koydum çünkü Lend'e bundan söz edemezdim.

Konuşmasını istediğim için, "Onun annen olması nasıl bir şeydi?" diye sordum.

Omuz silkti, bu hareketiyle göğsündeki başım da kalkıp indi. "Bilmem, kıyaslayabileceğim bir şey de yok. Sanırım babam onun yokluğunu telafi etmek için elinden geleni yaptı ve çocukken çok bir şey anlamıyordum. Babam beni insanlardan uzak tutmak zorundaydı, o yüzden çoğu annenin benimki gibi bir görünüp bir kaybolduğunu, saçma sapan konuştuğunu ve çocuklarına hediye olarak Virginia'daki bir gölün ortasında tropik balık sürüleri verdiğini sanıyordum."

"Bence çok tatlıymış."

"Öyleydi. Annemi seviyorum. Bir ara, onunla bir yaşamı asla paylaşamayacağımızı anladığımda çok zordu ama elden bir şey gelmez. Onun beni sevdiğini de biliyorum."

"Nasıl sevmez?" Tanıdık bir acı gelip göğsüme çörekledi. Annesi bir su elementali olan Lend bile daima sevildiğini bilme fırsatına sahip olmuştu. Hep de bilecekti, zira tıpkı Cressida gibi o da sonsuza dek yaşayacaktı.

"Hiç merak etmiyor musun? Belki seninkiler de..." diye soracak oldu. Cümlesini tamamlamadıysa da nasıl bitireceğini biliyordum. Bir yerlerdedir, diyecekti. Anne babamın (şayet annem babam varsa tabii) belki de yaşadıklarını, normal hayatlar sürdüklerini söyleyecekti. Ben olmadan.

"Bilmiyorum. Bunu düşünmek de hoşuma gitmiyor. Ya gerçekten beni terk ettilerse, perilere verdilerse? Peki, ya yapılmışsam -ya periler- bilmiyorum. Düşündüğüne değmez.

Uzanıp saçımı okşadı. Ailemle ilgili daha önce de konuşmuştuk ama neye yarardı ki bu? Hem sorularıma yanıt alamıyor hem de sorulardan hoşlanmıyordum. Ne gerçek bir evim olmuştu ne de bana eğlencesine balık sürüleri getiren bir annem. Hiç de olmayacaktı. Ama iyiydim ben. *İyi*dim.

"Böyle baş başa kalmayalı çok olmuştu," dedi Lend, sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından. Gerçek sesi bir çağlayanınki gibiydi; ılık, akışkan ve öylesine seksiydi ki hayatımın geri kalanı boyunca başka hiçbir şey duymasam da sorun değildi. Sesin içime nüfuz etmesine, omuzlarımda biriken gerginliği alıp götürmesine izin verdim. Başka şeylerin önemi yoktu. Önemli olan tek şey buydu.

"Hı hum." Gözlerimi kapatıp onun kokusunu içime çektim. Üzerimizden soğuk bir meltem esti ve buna cevaben saçlarımdan havalandığını, tüm

uzuvlarımın hafiflediğini, aralarındaki bağlantıyı yitirmiş ama aynı anda daha da bağlanmış gibi olduğunu hissettim. Sanki bedenim yanıt veriyordu rüzgâra.

Daha önce hiç olmamış bir şeydi bu. Hemen göğre baktım ama silflerden eser yoktu. Lend diğer battaniyeyi üstümüze çekip meltemle bağımı kesti. Bu yeni hissin kayboluşu beni hem rahatlatmış hem de ne tuhaftır ki hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Bana okulu anlatsana,” dedim, paranormallerle ilgili her şeyi kafamdan atarak. Biz hariç elbette.

Göğsünün inip kalkışının tadını çıkarırken, onun heyecanla dersleri ve hocaları anlatışını yarım kulakla dinledim. Her zaman vücut dili çok canlıydı, seneye alacağı derslerden, seminerlerden, stajdan bahsediyordu. Amacı biyoloji ve zooloji lisansını tamamladıktan sonra zoolojide yüksek lisans yapmak ve kriptozoolojiye yoğunlaşıp bilimin sınırındaki yaratıkları araştırmaktı. Bildikleri dikkate alınırca doğal bir avantaja sahipti. Gerçekten de onun için biçilmiş kaftandı bu. Bir yandan normal olabilir, diğer yandan da çok sevdiği paranormallere yardım edebilirdi. Şu anki arzusu kurtadamlar üzerinde çalışmak, onları bu hale getirenin ne olduğunu saptamak, hatta belki de onları iyileştirmekti.

Gelecek hakkında düşünmeyi, plan yapmayı ve gelecek için çalışmayı seviyordu. İçimi sızlatıyordu bu. Ölümlü olmadığımı öğrense nelerin değişeceğini merak ettim yine. Bir güzel planladığı geleceği yine bu kadar umurunda olur muydu? Yoksa önünde sonsuzluğun uzandığını bilmenin ışığında anlamsız mı gelirdi ona? Ya da ölümsüzlere özgü heveslere kapılır...şey, mesela göllerde yaşayıp ipe sapa gelmez tavsiyeler mi dağıtırdı?

Neyim olduğunu merak ediyordum. Hiçbir hedefim yoktu. Ne zaman hayatımın geri kalanında yapmaktan zevk alacağım bir şeyler düşünmeye çalışsam, hayatımın geri kalanının hiçbir şey yapmaya yetmeyecek kadar kısa olduğunu düşünüp tasalanıyordum. Georgetown Üniversitesi'ne girmek için yanıp tutuşuyordum, ama sırf Lend'le birlikte olabilmek içindi bu. Geleceğim, elimde olmayan değişkenlere bağlı koca bir boşluğa benziyordu.

“Hâlâ tıp fakültesine gitsem mi, gitmesem mi diye düşünüyorum. Ama gitmesem hücresel biyolojiyi nereden öğrenebilirim ki?” İç çekti, sonra güldü. “Tamam, hadi bu kadarı yeter. Sen ne yaptın son günlerde?”

Dudağımı ısırđım. Poltergeist vakasından bahsetmeye değmezdi. Peleriler de öyle. UPTA'yla aptalca bir görev için anlaşıp iki gün Merkez'de mahsur kalmak da. Onun canını sıkardım altı üstü, hem gerçekten de öyle sözünü etmeye değer bir şey değildi. Fakat onunla son günlerde Lish'i ne kadar özlediğimi anlatabilmek, eski birimime gidemememin ne kadar tuhaf olduğunu konuşabilmek, Raquel'le olmanın beni hem kızdırıp hem sevindirdiğini söyleyebilmek çok güzel olurdu.

Maalesef yapamazdım bunları.

"Aman, bildiğin şeyler işte. Her zamanki gibi. Senin gidişinden, *Easton Heights*'ın da yeniden gösterimlere başlamasının ardından hayatım çaresizlik ve sıkıntı dolu bir kara delik adeta."

"Yani uzun lafın kısası, ödevlerle uğraştın."

"Kara delik dedim ya."

Ben ona söylemediğim şeyleri düşünmemeye çalışırken o da saçımı okşadı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sıcacık?"

"Yok. Silfin ardından nasılsın, demek istedim. Garip bir şeyler var mı?"

Esintide hissetmekte olduğum karıncalanmalar muhtemelen birden çok şeyden kaynaklanıyordu. Bunlardan biri, dünyalar güzeli erkek arkadaşımın saçımı okşaması olabilirdi. "Hayır."

"Peki ya diğer şeyler?"

Açık bir soruydu bu, ama neyi kastettiğini anlıyordum. Reth'le Vivian, yani benim ne olduğumu -bir Boş Olan- bilen iki kişi, kendi ruhumu hızla tüketeceğimi söyleyerek uyarmışlardı beni. İç çektim, doğruldum, tişörtümün yakasını çekip kalbime baktım.

Sıvı altından alevler tembelce oynasıyordu, sadece onlara baktığım zaman görebileceğim kadar parlıyorlardı. "Hiçbir değişiklik yok, gerçekten." Bu iyiye mi işaretti, kötüye mi, bilemiyordum. Onlara o kadar sık bakıyordum ki sönüyorlar mı, parlaklaşıyorlar mı, anlaması güçtü. Sonra tam ortalarında parlak bir kıvılcım belirince yüzüm asıldı. Bu yeniydi işte.

Lend de doğruldu, tişörtümün içini görmek için başını uzattı, ben de alalecele üstümü düzelttim. "Bildiğim kadarıyla sen ruhları göremiyordun."

Omuz silkti, abartılı bir masumiyet havası takındı. "Yine de denemekten bir zarar gelmezdi, değil mi?"

"Sen dünyadaki en fedakâr erkek arkadaş olmalısın."

"Dediğim gibi, bu uğurda hiçbir fedakârlıktan kaçınmam."

"Hazır öyle demişken, hani bana dilinle yapabildiklerini gösterecektin?"

Zaman göz açıp kapayana kadar geçmişti ve İngilizce dersi başlamadan okula dönmem gerekiyordu. Anayola çıkmadan, Lend her zamanki kılığına girmişti. Onu babası olarak görmenin ne kadar tuhaf olduğunu anımsayınca yüzüme çarpık bir gülümseme yerleşti. Derken tüm bu ölümsüzlük probleminin çözümü bir anda kafama dank etti.

Lend'in *asla* bilmesi gerekmeyecekti.

Duşta Şarkı mırıldandım; pazartesi böyle havamda olmazdım genelde, ama her Şey tıkırında gidiyordu. Geçen haftadan beri her konuda içim çok daha rahattı.

Lend'e söylemem gerekmiyordu!

Daha önce nasıl aklıma gelmemişti? Lend'in sihirli kılığı o ne olması gerektiğini düşünürse onu gösteriyordu. Demek oluyor ki benimle birlikte yaőlanacaktı (en azından yaőlanmış gibi görünecekti). Kendisinin neye benzediğini g remeyeceğı için de yaőlanmadığının farkına varmayacaktı. Böylece tüm yaőamımızı birlikte ge irebilecektik, kendi yaőamının hiç sonlanmayacağı ger eğıyle yüzleőmesi gerekmeyecekti.

Zaten Lend kendine bir gelecek planlıyordu. Çok insanca bir gelecek hem de. Ona Şimdi bunu söylesem kafası karıőacak, kendi kararlarını sorgulayacaktı. Buna hiç gerek yoktu. Er ya da geç ona söyleyecektim. Mesela seksen yaőımıza baőtığımızda, ölmeden önceki son nefesimde. Tabii ruhum o kadar dayanırsa.

Fakat parmaklarımdaki karıncalanma ruhumun dayanmasını sağlayacak yöntemler olduğunu hatırlatıyordu. Masumca yöntemler. Hiç Ő p-hem yok ki silf de Lend'le bir yastıkta yaőlanmama katkıda bulunduğunu bilse sevinirdi.

“Selam.” Ben saçımı kurularken Arianna kafasını odama uzattı. “Okuldan sonra bir Şeyler yapalım mı?” Her zamanki gibi hiddetli konuşuyordu ama sesinde biraz da tereddüt vardı. Onu sinemaya giderken ektiğimden beri yokmuşum gibi davranıyordu. Evimizin üstünde kara bir bulut asılıydı sanki.

“Tabii ki! Saat yedide işbaşı yapacağım ama okuldan çıktıktan sonra o saate kadar serbestim. Ne yapmak istersin?”

Rahatlamıştı. "Alışveriş merkezine ne dersin? Bir süredir gerçek kö. tülükten uzak kaldım."

"Bunun için en iyi yer de alışveriş merkezi mi?"

"Sıradan insanların neler giydiğini hiç gördün mü? Bacakları fermuarlı, şorta dönüşen pantolon giymiş birini gördüğüm yerde elimden bir kaza çıkabilir. Ha, tayt üstüne Ugg bot giymek de bir insanlık suçu. Nabızı atan hiç kimse böyle bir şey giymeye razı olmamalı. Kalbim yirmi yıldır çarpıyor, ama ben bile bunu söyleyebiliyorum."

"Peki ya Ugg'lar pembeysen? O zaman hiç kuşkusuz..." Komodinin çekmecesindeki iletişim aygıtım bipleyince mideme yumruk yemiş gibi oldum. Hay biip. Bu öğlen küçük bir vampir takip meselesi için Jack'in geleceğini unutmuştum. "Tüh, şimdi aklıma geldi de...benim şey yapmam lazım. Ders çalışacağım. Okuldan sonra. Carlee'yle. Bir ders var da."

Arianna gözlerini kıstı, omuzları yine o tuhaf defans pozisyonunu aldı. "Tamam, sorun değil."

"Ama istersen iş çıkışı..."

Elini sallayıp arkasını döndü. "Boş ver. Takma kafana."

Çok güzel. Şimdi de gidip bir vampire elektrik vermek için vampir dostumu ekmıştim. Haberleri olsa Arianna'yla Lend'in hoşuna gitmez miydi? Bununla beraber, Lend'in babasının grubunu çileden çıkartacak bir şey yapmıyordum. Kurtadamların canını yakmıyor, sadece vahşi vampirleri kısırlaştırıyordum. David'le grubu ne düşünürse düşünsün, Arianna sıradan bir vampir değildi.

Otobüse binmek için merdivenleri inerken kocaman bir ah çektim. Her şeyi dengelemenin -okul, Lend, Arianna'ya destek çıkmak, UPTA'ya küçük işler yapmak- bir yolunu bulacaktım. Hem zaten, üniversite başvurularında okul dışı aktivitelere de bakılmıyor muydu? Önümüzdeki hafta bir trol kolonisini bulmak ve kaçırdıkları insanları kurtarmak için İsveç'e yapacağım yolculuk Georgetown'a yapacağım başvuruda feci etkileyici duracaktı.

Evet, belki de bunun yerine satranç kulübüne katılsam daha iyi ederdim.

Bitmek bilmeyen günün ardından, döşemeleri çatlamış, sarı renkli dö-küntü okul otobüsüne binmenin utancı umurumda bile değildi. Arabası

olmayan tek lise son sınıf öğrencisi bendim ama onların da hiçbiri okuldan çıkıp uluslararası insan kurtarma operasyonlarına katılmıyorlardı. Ezikler. Dahası, UPTA'dan ne kadar para kazanacağımı planlamıştım ve sekiz yıl geri ödemeli bir planla (eksik olmasın, Raquel'in eklediği bir şarttı bu) bu yıl bitmeden hem üniversite ücretimi ödeyebilecek hem de üstüne bir araba alacak duruma gelebilecektim.

"Arianna?" diye bağırdım sırt çantamı kapının yanına bırakıp. Evde bulursam biraz çene çalarız diye ummuştum ama yoktu. Bu gece benimle çıkmasını sağlayacak, belki de ona hoş bir şeyler alacaktım. Ya da şey, iç karartıcı ve kapkara bir şeyler. Öyle şeylere bayılıyordu. Böylece kendimi affettirecektim.

Bir planımın olması bana kendimi iyi hissettirmişti, o yüzden odama girip de Jack'i yatağıma kurulmuş, pembe günlüğümü karıştırırken görünce bile bağırmadım.

Yani çok bağırmadım.

Söz konusu günlüğü vura vura kafasında parladıktan sonra okul eşyalarımı bir kenara bırakıp üstüme daha kalın bir şey geçirdim. "İşte." Montumun fermuarını çektim, keşke takımı tamamlayacak bir de şirin, havlı şapkam olsaydı diye hayıflandım. "Vampir işi. Nereye gideceğini biliyorsun, değil mi?"

Yatağımdan zıpladı (kelimenin tam anlamıyla, öyle bir zıplamıştı ki başı neredeyse tavana değmişti) ve sonra başını hafifçe öne eğdi. "Tabii ki," dedi. Örme lacivert beresi gözlerini akıl almaz derecede büyük ve parlak gösteriyor, sarı lüleleri berenin kenarlarından sarkıyordu. Carlee'nin onda ne bulduğunu anlamaya başlamıştım. Keşke Jack zirdelinin teki olmasaydı, tatlı bir çift olurlardı. Hatta iki çift halinde yemeğe bile çıkabilirdik...

Hayatta yapar mıydım öyle şey?

O, duvarıma bir kapı açarken bekledim, sonra uzanıp elini tuttum. Bir adım attı, ben de peşinden yürüdüm. Ancak odamın duvarıyla Peri Patikaları arasındaki sınırla karşılaşmamla birlikte korkunç, cayır cayır bir ağırlık göğsüme çarptı, beni yere yuvarladı.

Soluğum kesildi, sersemlemiş bir halde tavana bakakaldım. "Neler oluyor yahu?"

Jack'in yüzü göründü; kaşlarını çatıp bana bakıyordu. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey! Daha önce hiç başıma gelmemişti."

Montumun önünü açtı, ben daha dur diyemeden elini bluzumdan içeri soktu.

"Defol git, seni pis sapık!"

"Hah!" Süveterimin altından kolyemi çekip çıkardı. "Demir."

Eline bir şaplak indirip kolye ucunu tuttum. "Ne olmuş öyleyse?"

"Sen ne kadar zamandır perilerle çalışıyorsun? Cennet ve cehennem aşkına, hiçbir şeyden haberin yok yahu. Periler demiri sevmezler çünkü onları fazlasıyla bu dünyaya bağlar. Patikalar bu dünyanın bir parçası değildir, oraya yanında demirle gidemezsin. Buna izin vermez."

Somurttum. "Söylediklerin çok mantıksız, biliyorsun, değil mi?"

"Duvara kapı açıp dünyanın diğer yarıküresine bir-iki dakikada yürümek çok mantıklıydı, değil mi? Amma da garip. Perilerle ilgili her şey o kadar akla yatkın ki."

Kendimi tutamayıp güldüm, o da gözlerini devirdi.

"Hadi, çıkar şunu da gidelim artık. Canım sıkıldı."

Kolyenin zincirini çözmek için elimi enseme götürdüm, sonra kararsız kaldım. Lend'in bana aldığı kolyeyi, tasvip etmeyeceği bir şey uğruna çıkarmak bir nevi ihanet gibi geliyordu. Yine de iyilik yapıyordum. Yardıma ihtiyaç duyan insanlar vardı. Hem geri döner dönmez takacaktım kolyemi.

Kalktım, kalbe son bir kez daha parmağımı sürdüm, sonra kolyeyi çorap çekmecesine tıktırıp Jack'e döndüm.

"Üstünde başka demir var mı?" diye sordu sabırsızca.

"Sadece dilimdeki çivi."

Yüzünde merakla korku karışımı bir bakış belirdi.

"Takılıyorum be aptal. Hadi, gidelim."

Kapıyı açtı, biz içeri girerken elimi tuttu. O bunaltıcı karanlığa kafayı takmamaya çalıştım. "Peki, nasıl oluyor da Çarpıcı'yı yanıma alabiliyorum?"

Jack omuz silkti. "Tüm UPTA teknolojisi peri büyüleriyle uyumlu olacak şekilde tasarlanmıştır."

"Sen nereden biliyorsun bunca şeyi?"

"Senden daha zekiyim, o yüzden."

Var gücümle elini çimdikledim, sonra konuyu değiştirmeye karar verdim. Jack'in bu konuda benden çok şey bilmesi canımı sıkıyordu. Uzmanın ben olmam gerekmiyor muydu?

"Şu vampir nerede demiştin?" Raquel'in beni basit bir vampir paketle-etiketle işine çağırmasına şaşırmıştım doğrusu. Gerçekten başları sıkışmıştı. Elbette, onlardan bin kat daha verimliydim çünkü aynaya ya da kutsal suya gerek duymuyordum. Fakat ne aradığını bilen herhangi biri de vampire kazık çakma işini kolayca gerçekleştirebilirdi.

Ah, ölümüm kendi elimden olacak.

Jack'in yüzüne kurnaz bir gülümseme yayıldı. "Vampir mi? Vampir-den söz eden de kim?"

"Şey, sen etmedin mi? Raquel'in beni bir vampiri paketleyip etiketlemeye çağırdığını sanmıştım."

"Raquel'den söz eden kim?"

"Sen ne diyorsun yahu? Nereye gidiyoruz biz?"

"Birlikte biraz eğlenceyi hak ettik diye düşündüm." Jack durdu, bir kapı açarken gülümsemesi de genişledi. Bu deli oğlanın eğlence kavramının nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için, kendime bile itiraf etmekten korkacağım denli tedirgin bir halde, dikkatlice izledim.

BAKİRE DÜŞLER

Güneşin aydınlattığı alacalı çayırın orta yerinde durmuş, efkârli kahverengi gözlerle beni süzen yaratığı görünce, gözlerime inanamayıp başımı iki yana salladım. Çocukluğumdan kalma en kıymetli eşyalarımın biri (evlatlık verildiğim için böyle çok eşyam yoktu) keçeli kalemle renklendirdiğim hazır bir posterdi. Posterde bir gökkuşağının ve şelalenin önünde şaha kalkmış bir tekboynuz vardı. Hayvanın yelesini rengârenk boyamış fakat bedenini tüm tekboynuzların nasıl olmasını bekliyorsam öyle, yani lekesiz bir beyaz olarak bırakmıştım. Sık sık düşlere dalar, bir şekilde o kadife kenarlı fanteziye kendimi kaptırır, tekboynuzun benim olduğunu, birlikte gökkuşağının ardındaki bir eve gittiğimizi, orada sağlıklı, güçlü ve mutlu yaşadığımızı, bir daha hiç yalnızlık hissetmeyeceğimizi düşünürdüm. O tekboynuz gücün, sihrin ve güzelliğin ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Belli ki karşımdaki tekboynuz, güç, sihir ve güzellik dağıtılırken orada değildi. Çirkindi. Hem de öyle böyle değil, gudubetin tekiydi. Teni kahverengi gri benekliydi; boynuzu güdük kalmış, uyduruktan bir şeydi; yelesi ise pislikten keçe gibi olmuştu. Küçük, kirli sakalı ve dörtgen göz-bebekleriyle daha çok bir keçiyi andırıyordu.

Ha, kokusu mu dediniz? Yanında kokarcalar halt etmiş.

Aptal şey ben kaçmaya çalıştıkça gelip burnuyla dürtüyordu. Tekboynuz aygırların sırtındaki şövalyelere dair hayallerim de tuzla buz olmuştu. Zırh kuşanmış bir adam şöyle dursun, bir çocuğu taşımaktan bile acizdi bu hayvan. Başı taş çatlasa göğüs hizama kadar geliyor, bu da ardı arkası kesilmeyen, burunla yoklama çabalarını daha da çekilmez kılıyordu.

Jack ise civardaki ağaçların birinin dalından baş aşağı sarkıyordu. Nerede olduğumuzu kestiremesem de yeteri kadar sıcaktı, öyle ki montum kalın gelmişti; güneş ışıkları yeşil ve altın rengi yaprakların arasından süzülüyordu. Şu biiip tekboynuz manzaranın içine biiplemeşe çayırın sihirli olduğu bile söylenebilirdi.

Jack efsanevi bir hayvanın oramı buramı elleme çabalarından kaçınmak için şekilden şekle girdiğini görünce kahkahayı bastı. "Anlaşılan bakiresin."

"Kapa çeneni! Bundan sana neyse!"

Omuz silkti ama tepetaklak dururken etkisini yitiriyordu bu hareket. "Tekboynuzlar bakirelere bayılır. Sen hiç araştırma yapmadın mı?"

"Hayrola, sen yaptın mı yoksa?"

Daldan takla atarak indi, inişiyle tekboynuzun ödünü öyle bir kopardı ki hayvan dörtmala çayırdan kaçtı. Çok şükür. "Merkezin demirden yapılmış dosya dolapları var ya? Eğer her duvara kapı açabiliyorsan ve peri değilsen hiç engel olmuyor."

"Ne yani, gizli dosyaları mı okudun?"

"Başka şeyleri de. Birileri Raquel'e teknolojinin nimetlerinden söz etmeli. Kâğıt dediğin şey ortaçağda kaldı." Yapmacık bir centilmenlikle, girmem için kolunu uzattı. "Şimdi, gidip gerçekten biraz eğlenmeye ne dersin?"

"Ne oldu? Geriye kalan tek fantezimi yıktığın yetmedi mi?" Perilerin kanatları yoktu ve düpedüz kötüydüler; piksiler pis, vahşi ve ısırma meyilli yaratıklardı; deniz kızlarının ise ne muhteşem saçları vardı ne de istiridye kabuğundan sutyenleri. Şimdi de bu tekboynuz çıkmıştı. Gerçeklik hakikaten berbattı bazen.

"İstersen tekboynuzu kovalayabilirsin. Binip dolaşmak için."

Bunu düşününce tüylerim diken diken oldu, sırtımı ağaca yaslayıp montumun fermuarını açtım. "Aman, eksik kalsın. Ama biraz burada duralım. Burası sıcakmış."

Jack yanıma uzandı, ellerini başının arkasına koydu. "Ne zaman istesem sıcak bir yer bulabilirim."

"Bu güzel bir şey olmalı."

Güldü. "İşe yarıyor."

"Tam olarak neredeyiz?"

"Soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olan vahşi paranormal hay-

vanlar için bir tür doğaüstü koruma parkı. Hayvanların en yaygın olanı tekboynuzlar. En kötü kokanlar da yine onlar.”

“Az bile dedin. Peki, başka hangi sırları biliyorsun?”

“Sana anlatsam keyfi kaçardı. İnsanları şaşırtmayı severim.” Masum yüzüne rağmen, ifadesindeki bir şey sinirime dokunmuştu. Ben de sırlarla dolup taşıyordum ve aynı şeyi Jack’te de görmüştüm.

“Bir sonraki gezimizde koca ayağı göreceğiz deme bana.”

“Yok. Raquel’in dosyalarına göre soyları yüzyılın başında tükenmiş.”

“Hangi yüzyılın?”

Kaşları çatıldı. “İyi soru. Maalesef bunların hiçbirini bilmemem gerekiyor o yüzden Raquel’e soramam.”

Biraz rahat etmek için geriye kaykıldım, gözlerimi kapatıp güneşin tadını çıkarmaya çalıştım. “Çok gelir misin buraya?”

“Bazen.”

“Merkez’de değilken nereye gidiyorsun?”

“Eve.”

“Orası neresi?”

İç çekti. “Zaten hepimizin sorunu da bu değil mi? Senin evin neresi?”

“Hımm. Senin çat kapı girmeyi huy edindiğin yer olabilir mi?”

“Hayır, sana ‘yuva’ dediğim zaman aklına gelen ilk şey ne?”

Kaşlarımı çattım, gözlerimin önünde imgeler uçtu. Eskiden Merkez’di, ama son ziyaretim bir zamanlar hissetmiş olduğum, oranın yuvam olduğuna dair son duyguları da silip atmıştı. Pembe dolaplı yatak odam sanki geçici bir yerdi. Başka yere gitmeden önce bir süre kaldığım bir yer. Lend’in evi gerçekten *bir yuvaya* benziyordu. Ama benim değildi. “Ne yalan söyleyeyim, bilmiyorum. Aslını istersen hiçbir şey.”

“O zaman dünyanın en güzel saç rengi dışında paylaştığımız bir şey daha var demektir. İkimiz de hiç kimse tarafından büyütülmedik ve hiç bir yerde yaşamıyoruz.”

Rahatsız olup gözlerimi açtım. Hakkı vardı ama söylediği hoşuma

gitmemiştir. Ben insanlara, mekânlara bağıydim. Değil miydin yoksa? Bununla birlikte henüz tümüyle anlamadığım bir düzeyde Jack'le ortak bir noktamız da vardı. Ara sıra, şaklabanlık yapmadığında onda bir tür... çaresizlik hissediyordum. Sanki bir şey bulmaya çabalıyor, ama onun ne olduğunu daha bilmiyor gibiydi. Benim de çok iyi bildiğim bir histi bu. Vivian da anlıyordu. Lend ise asla anlayamazdı. Fakat Lend'in yanında olunca o duygu kaybolmaya yüz tutuyordu, tıpkı eskisi kadar önemli olmayan ve bir gün soru olmaktan bile çıkabilecek o soru gibi.

Bununla beraber Jack *gerçek* sorularımın hiçbirini henüz yanıtlamamıştı. "İyi ama, UPTA için çalışmaya başlamadan önce ne yapıyordun?"

"Hayatta kalıyordum."

Yerden bir avuç çimen koparıp ona fırlattım. "Doğru dürüst bir yanıt vermeye ne dersin?"

Güldü. "Oregonluyum. Ya da en azından öyle hatırlıyorum. Ne yazık ki başıboş periler şehri ziyarete geldiğinde daha emekleyen bir bebekmişim. Artık o karanlık rüya ülkesinden, güzelliğın ve dehşetin iç içe geçtiği falan o yerdenim."

Kafam karışmıştı, ona bakakaldım.

"Peri Diyarları'nda bile eğlenceye ve kölelere ihtiyaç var."

"Dur bir saniye yani *sen*...Peri Diyarları'nda mı yaşıyorsun?"

"Şimdilik."

Olaçak şey değildi. Perilerin ölümlüleri kaçırıp kendi Diyarları'na götürmek gibi pis bir huyları vardı ama dönüşü olmayan bir yolculuktu bu. Bir kez oraya gidip de perilerin yiyeceğinden tattınız mı asla geri dönemezsiniz. Her nasılsa sizi Dünya'ya geri götürmeye niyetli bir peri bulsanız bile insan yiyeceklerinden hiçbir tat alamaz, açlıktan kuruyup giderdiniz. Ah, demek bu yüzden Jack, Lend'in evinde ısırđı elmayı tükürmüştü.

"Yani seni periler mi yetiştirdi?"

Bir kahkaha attı. "Ben o gözle bakmazdım, hayır."

Vivian'ı periler büyötmüştü ama bildiğim kadarıyla onu asla Diyarları'na götürmemişlerdi. Birkaç defasında perilerin onu nasıl iste-

dikleri her yere götürdüklerinden, hatta bir buzulda parti düzenlediklerinde donma tehlikesi atlattığından söz etmişti. Çok şefkatli bakıcı oluyordu bu periler.

Peri Diyarları'na iki kez gitmiştim, ikisi de Reth beni zorla götürdüğünde. Öyle acayip bir yerdi ki orada yetişmeyi hayal bile edemiyordum. Jack'in Peri Diyarları'nda hayatta kalmak şöyle dursun, iki dünya arasında nasıl gidip geldiğini bile aklım almıyordu. Acaba belli bir perinin hizmetçisi miydi? Belki de ben UPTA için nasıl çalışıyorsam o da periler adına öyle sözleşmeli çalışıyordu ve Peri Patikaları'nı kullanmayı onlardan öğrenmişti.

Jack hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, gizemi o denli büyüyordu. "Ama nasıl? Yani demek istediğim, bir sürü insan Diyarlar'a kaçırılıp götürülmüştür ama geri dönebileni hiç duymadım. Nasıl yapıyorsun bunu? Sana onlar mı öğrettiler?"

"Orada yaşamak insanı değiştiriyor. Dahası, seni de sürekli bir yerlerde bırakıp dursalardı ve tesadüfen bir peri oradan geçip de seni bulana kadar geri dönmen mümkün olmasaydı, sen de biraz yaratıcılığını kullanırdın, değil mi? İnsanın açlıktan ölmemek uğruna neler öğrenebileceğine inanamazsın. Periler de o kadar gizemli şeyler değiller, öyle görünmeye çalışıyorlar, o kadar. Sana bir ara onların birkaç numarasını öğreteyim."

Başımı ağacın gövdesine yasladım. "Sağ ol, ben almayayım. Zaten birkaç ömre yetecek kadar içli dışlı oldum onlarla."

Jack'in karnı gürültüyle guruldadı. "Bir şeyler yemem lazım."

"Bu gece restoranda çalışıyorum. Sana bedava bir yemek ayarlarım istersen." Daha sözcükler ağzımdan henüz dökülmüştü ki bunun Jack'i gizli işimden asıl işime taşımak olacağının farkına vardım. Hiç de iyi fikir değildi bu. Dahası, onu hayatımda ne kadar istediğimden de emin değildim. Doğru, bir bağımız vardı ama sinirlerimi daha da germekten başka işe yaramıyordu. Kendimde beğenmediğim ne varsa Jack'te de onları görüyordum: Yalancılık, lafı kıştırma, kibir. Ancak o, bu huylarıyla tamamen barışık görünüyordu.

"Tabii ya," dedi. "Sonra o kokuşmuş yiyecekleri üstüne geri kusayım. Ben Peri Diyarları'nda yaşıyorum, unuttun mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Şey, kusura bakma."

“Ben hemen bir şeyler atıştırıp geleyim. Sen de gelmek ister misin?”

“İçimde tekrar Peri Diyarları'na adım atmak için şu kadarcık istek yok.”

“Çok sıkıcasın. Ben dönerim hemen.” Sıçradı, daha önce beni restorana bırakmasını söyleyemeden kayboldu. İhtiyatla çayıra bakındım, tekboy-nuzun kişisel mesafe sorunlarını benden çok ama çok uzaklarda çözeceğini umdum. Bakire bedenime yönelik bir tehdit olmadığından nispeten emin olunca gözlerimi yumdum. Jack o kadar da fena değildi belki. Tuhaf duyguları bir yana bırakırsak onunla çok eğlenmişim. Eğlenme konusunda iyiye benziyordu. Hoşuma gitmişti bu.

Jack dönene kadar güzel bir şekerleme yaptım. “Ee, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu, karnı doyunca enerjisi yerine gelmişe benziyordu.

“Şimdi,” dedim, biçimsiz yatmaktan tutulmuş enseme ovuşturarak, “beni geri götürüyorsun ki işyerindeki vardiyamı kaçırmayayım.”

“Restoran kimin umurunda ki? Herkes tabak çanak taşıyıp müşterilere bozuk atabilir. Ne dersin, gidip ejderha bulalım mı? Yoksa Empire State binasının çatısından aşağı mı tükürsek? İllaki bir yerlerde izinsizce dala-bileceğimiz bir film prömiyeri falan vardır.”

“Öff, kapa şu çeneni. Çalışmak zorundayım.”

“Nedenmiş o?”

Omuz silktim, elimi uzattım. “Hayatımın bir parçası bu.”

“Yine soruyorum, neden?”

Çünkü artık başka bir gelir kaynağım olduğunu, çalışmama gerek kalmadığını söyleyemezdim. Çünkü UPTA'nın tekrar hayatımın bir parçası olduğunu örtbas etmeliydim. Çünkü beni yanına aldığı için David'e vefa borcum vardı. “Çünkü öyle. Hadi, gidelim.”

“Kabul et, o harika üniformaları giymeye bayılıyorsun.”

Gülüp omzuna bir yumruk attım. “İneklerden daha seksi ne olabilir ki? Hey, dur bir saniye, sen ne zaman beni üniformalı gördün ki?”

Geniş bir ağaca kapı açarken boştaki elini kaldırmış, tüm dikkatini vermişti. Yanıt vermeme konusunda üstüne yoktu doğrusu. Bir kapı belirdi, sıkışarak girdik. Jack kapı açmak için hep bir yüzeye ihtiyaç duyuyordu ama Reth'in havaya kapı açtığını çok görmüştüm. Öylesi daha mı

zor diye merak ettim.

"Elini çabuk tut, Evie. Eğer seni işe zamanında ulaştırırsak çok çok hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

Gülümseyerek homurdandım. "Hayatımda duyduğum en kötü espriydi bu." Jack'in açtığı kapıdan odama girdiğimizde hâlâ gülüyordum ki birden Lend'le burun buruna geldim. Gözleri peri kapısının, Jack'in ve onunla kenetlenmiş ellerimizin üstünde dolaştı.

Büüüip.

mobilden

Ağzım bir karış açık, Lend'e aval aval baktım. Ne diyebilirdim ki? Bundan konuşarak nasıl kurtulabilirdim?

"Aa, selam! Çok şükür bu sefer elinin altında tava falan yok!" Jack önce sırttı, sonra bir Lend'e bir bana baktı, ellerini pantolonunun cebine sokup geri geri kapıya yürüdü. "Şey, size iyi şanslar o zaman," dedi kapıyı kapatırken.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığı halde, Lend'in bana bağırmasını bekliyordum. Fakat o öylece duruyordu. İncinmişlik ve öfke birbirine karışıp yüzüne vurmuştu ki bu da öldürüyordu beni.

"Bak, Lend, açıklayabilirim. Biz..."

"Ne kadar zamandır?"

"Ne?"

"Ne kadar zamandır UPTA için çalışıyorsun?"

"Çok olmadı, gerçekten. Merkez'de bir poltergeist vakası vardı. Şimdiyse onlar için bir şey yapmadım bile."

"Ee, ikiniz öylesine takılıyor muydunuz yani?"

"Ben...yo...düşündüm de. Jack bir görev var demişti, ama sonra olmadığı ortaya çıktı." Lend, Jack'i kıskanıyor olamazdı. Vaziyet kötü görünse de gözümün ondan başkasını görmediğini anlamalıydı. Jack eğleneliydi, hatta tatlıydı da ama beni o küçük manyağa çeken bir şey yoktu.

Lend başını iki yana sallayıp tavana baktı, benimle göz göze gelmedi. "Sana telefonla ulaşamadığım o iki gün...Telefonun kaybolmamıştı, değil mi?"

"Hayır," dedim fısıltıyla.

"Neredeydin peki?"

"Poltergeist olayından sonra Merkez'de kaldım. Önemsiz bir şeydi."

Kapıya baktı. "Ben de sana sürpriz yapayım, sen isteyken gelip bekle-yeyim demiştim. Artık gitmeliyim. Gidiyorum."

"Lend, dur bir saniye!" Koluna yapıştım. "Dur da dinle! Raquel'i özle-miştim, yardımımı ihtiyacı vardı ve tehlikeli ya da paranormallere zararı dokunacak bir şey yapmıyordum. Dahası, bana para da ödüyorlar, o yüz-den artık okul için para biriktirebilirim ve babanın bana yardım etmesi de gerekmez. Büyütecek bir şey yok ki bunda!"

"Bal gibi de var! Bana yalan söyledin. Başından beri yalan söylüyorsun. Bunun büyütecek yanı yok mu sence?"

Gözlerimde biriken yaşları hissedip onlara karşı koydum. "Duyunca kızsın diye sakladım."

Boğuk bir sesle güldü, bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra vazgeçip iki yana salladı başını ve dışarı çıktı. Çaresizce peşi sıra merdivenden indim.

"Bunu konuşsak olmaz mı?"

Restoranın kapısında durdu, derin bir nefes aldı. "Evet. Ama şimdi değil. Ben sana karşı hep dürüst oldum, ama senin bana aynı şekilde davranacak kadar güvenmemen beni çok yaralıyor. Bunun beni üzeceğini bildiğin halde. Özellikle de bunun beni üzeceğini düşündüğün halde yap-mış olman."

"Lend, ben..."

Başını iki yana salladı. "Şu anda dinleyemeyecek kadar öfkeliyim sana, ama sonradan pişman olacağım bir şey söylemeyecek kadar da se-viyorum seni."

"Peki," diyerek razı oldum, sesim titriyordu. Üstüne gitmek istemiyor-dum ama her şeyin iyi olacağını, bunu atlatacağımızı bilmeye ihtiyacım vardı. Tereddüt etti, sonra uzanıp alnıma sertçe bir öpücük kondurdu.

"Seni sonra ararım." Kapıyı açıp bana baktı. "Benden sakladığın baş-ka bir şey var mı?"

"Hayır!"

Başını salladı, sonra mutfağa yürüdü. Ve yüksek sesle küfretti. Peşinden seğirttim.

Reth, ocakların yanında, Nona ve Grnl'lll'in yanındaydı, ısıltısıyla mutfağı dolduruyordu. Başını kaldırınca ağzı kulaklarında gülümsedi. "Seni tekrar görmek ne güzel, Evelyn."

Parmağımı ona doğrulttum, Lend'e bakarak bir oktav tizden bir sesle, "Onun burada olduğunu *bilmiyordum!*" dedim.

"Nona?" diye sordu Lend, sanki Reth'le dövüşsün mü, oradan çekip gitsin mi bilemiyordu.

"Sakin ol, çocuk. Perinin işine karışma."

"O tehlikeli."

"Ve gidiyor." Reth yerlere kadar eğilerek sahte bir reverans yaptı, sonra öfkeden alı al moru mor olan erkek arkadaşına göz kırptı. "Her zamanki gibi seninle karşılaşmak güzeldi." Duvarda açtığı kapıdan gitti ve yokluğu, mutfağı kulakları sağır eden bir sessizlikle doldurdu.

Lend, buz gibi bakışlarını Nona'ya çevirdi. "Babam senin perilerle çalıştığını biliyor mu?"

Nona, Lend'e gülümsedi, yanından süzülerek geçti ve onun omzuna hafifçe vurdu. "Sen merak etme. Evie burada daima güvende olacak. Evie? Bu gece kasada durman gerekiyor."

"Ben...gerçekten mi? Onu burada gördükten sonra hâlâ çalışmamı mı bekliyorsun?" Nona insanı çıldırtacak sakinlikteki tebessümünü bozmadı. Ben de ona ters ters baktım. Ona hep güvenmişim, ama sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi onu Reth'le sohbet ederken görünce... Bilmiyorum. Belki de Reth'e buradan çekip gitmesini söylüyordu. Zaten Reth de gitmişti. Lend'e döndüm. "Bir saniye bekler misin?" diye sordum, olayı açıklığa kavuşturma arzusuyla.

"Reth'in burada olduğunu bilmiyor muydun gerçekten?"

"Hayır! Benimle dalga mı geçiyorsun? Reth'ten nefret ederim. Bilmiyor musun bunu?"

Lend bezgince gözlerini ovaladı. "Biraz zamana ihtiyacım var. Şimdi gidiyorum. Hafta sonunda görüşürüz."

Başımı sallayıp kabullendim, dilimin ucuna kadar gelenleri söylemek için kendimi tuttum. Sindirmesi için zaman geçmeliydi. Çok geçmeden konuşacaktık. Her şey düzelecekti.

Üç saat sonra, ayaklarıma kara sular inmiş bir halde, köşedeki masaya oturmuş suteresi sandviçlerini telaşsızca yiyen bir çift selki olan Kari'yle Donna'ya dövecek gibi bakıyordum. Kari ve Donna gerçek isimleri değildi, zaten hangisinin hangisi olduğunu da bilmiyordum ama gerçek isimleri kulağa viyaklama, havlama ve muazzam bir öpüşme sesi gibi geldiğinden, takma isim kullanmak hepimizin faydasınaydı. Kocaman, yuvarlak, ıslak ve kahverengi gözleri neredeyse baştan aşağı gözbebeğinden ibaretti; gözlerinin akları görünmüyordu neredeyse. İnsana benzemek için sihirli bir kıyafete bürünmemeleri çok tuhaftı; onun yerine, üzerlerindeki ayıbalığı postunu çıkarmaları yeterli oluyordu. Fakat onlara daima eşlik eden (ve sadece benim görebileceğim) puslu bir ışıltının yanı sıra, bir şey daha vardı. Parmakları hantaldı, bir şeyler tutmaya çalışırken gülüp duruyorlardı. Tüm ellerini yüzgeç gibi kullanıyorlardı. Sanırım buralarda yeniydiler, David ben gösterinceye kadar onların farkına varmamıştı bile.

Normalde selkilere hiç itirazım olmaz, çünkü çok tatlıdırlar, oyuncudurlar, burunları feci havadadır. Bana hep saçımı toplamak için yeni yöntemler gösterirler. Ama bu gece keşke ellerini çabuk tutsalar diye hayıflanıyordum. Neydi bu paranormallerin zamanı umursamama sorunu?

Sanırım ölümsüzlüğün getirdiği bir lükstü.

Nihayet yemeklerini bitirdiler de dükkânı kapatabildim. Tam bir ke-der yumağı halinde ayaklarımı sürüye sürüye üst kata çıkıp telefonuma baktım, keşke Lend bana mesaj atsa dedim.

Atmadı.

Başımı restoranın camına dayamış dışarıdan geçen arabaları seyrediyor, Lend de burada olsaydı diyordum. Onunla bir sayı tutar, o sayıdaki arabanın bizim olmasını isterdik. Benim şansıma hep külüstürler düşer, Lend'e ise hep minivanlar çıkardı, böylece bir yerde dengiyi bulurduk.

Ama o yoktu.

"Tamam, Stephanie ve Carrie için doğum sertifikalarına ihtiyaç var. Patrick'e de yeni bir ehliyet lazım çünkü orada yazılı yaşına göre çok kü-

çük gösteriyor. Şu yeni kurtadam ailesinin de bodrumuna kafes taktırmak gerekli." David başını ajandasından kaldırıp baktı.

Arianna az ötemde koltuğa oturdu. "Resmi belgelerle ilgileniyorum. Nüfus memurluğundaki şu yeni çocuk. Ona büyüleyici gözlerimle bir kez baktım mı, hiçbir ricamı kırmıyor..." Sıkılmış bir tavırla tuzluğa vuruyor, vampir yeteneklerinden sıradan birer iş becerisi gibi söz ediyordu. *On parmak yazarım, işe vaktinde gelirim, başkalarına dilediğimi yaptırım.*

"Harika. Evie, senden rica etsem, bitişikteki daireyi kiraya vermek isteyen şu iki vampirle bir görüşür müsün? Bir numara çevirmediklerinden emin olalım. Seni kandıramazlar, o yüzden yalan söylüyorlarsa şıp diye anlarsın."

"Tabii ki." Normalde Arianna ve David'le haftalık toplantılarımızı iple çekerdim. Paranormaller artık Viv'den kaçmadıkları için işler biraz durgunlaşmıştı fakat daima yapılması gereken bir şeyler vardı. Ne var ki bugün hepsi anlamsız geliyordu bana. Hem de çok anlamsız. Lend hâlâ aramamıştı. İki gün geçmişti konuşmayalı, ama bir ömür gibi geliyordu bana. İlk defa araya bu kadar zaman girmişti.

Babasına UPTA'ya döndüğümü söylemiş miydi, onu da merak ediyordum. David bu konuda tek kelime etmemiş, beni her zamanki gibi yüzünde bir gülümsemeyle karşılamış, sarılmıştı. Gerçi bu iş onu da ilgilendirmezdi. Yasal vasimdi, ama Raquel'in de belirttiği gibi, vesayetimi almasının pek yasal bir yanı yoktu. Yine de Lend'le birlikte Merkez'den kaçtığımızda beni yanına almış, sırlarını bana emanet etmiş, elinden gelen yardımı esirgememişti. Belki ona da ihanet etmiş olduğum düşüncesi hoşuma gitmiyordu.

Hiçbirisi hoşuma gitmiyordu bu olanların.

Tekrar pencereye diktim gözümü, olumsuz ruh halimi kaldırımdan masum insanlara yönelttim. Bir anne ve baba, küçük kızlarını aralarına almış yürüyorlardı. Hepsi el eleydiler. Nedense içimden ağlamak geldi.

Bir araba kornaya basınca, sanki babasının mahıymış gibi yolun ortasından sakince yürüyen kadına verdim. Uzun, mor bir elbisesi, pırıl pırıl kahverengi saçları vardı ve...

Çığlığı basmamla masanın altına girmem bir oldu.

"Neler oluyor? Evie?" diye sordu David.

“Peri var!” dedim tıslarcasına. “Dışarıda!”

Arianna pencereye uzandı. “Hani?”

“Mor elbiseli kadın! Hayır, bakma! Zaten baksan da anlayamazsın, si-
hirli kılığı üstünde! Aman dikkatini buraya çekme.”

Bir saat gibi gelen gerilim dolu bir dakikanın ardından Arianna bana
bir tekme attı. Öyle hafif falan da değil üstelik. “Gitti. Çıkabilirsin artık.”

Tereddütle dışarı baktım, perinin gerçekten gittiğinden emin olmak için
yolun iki yanını da inceledim. Sonra oturdum. Kalbim küt küt atıyordu.

“Onu tanıyor muydun?” diye sordu David, asık bir suratla.

“Hayır! Daha önce hiç görmemiştim.”

“Burada ne aradığını merak ettim.”

Reth’in güvenliğim hakkında yaptığı uyarılar geldi aklıma. “Beni mi
arıyor yoksa?”

“Bilemiyorum,” dedi Arianna, masaya döktüğü incecik bir ketçap ta-
bakasına resimler çizerek. “Pek bir şey arıyor gibi görünmüyordu. Sağına
soluna bile bakmadan, öylesine yürüyordu sokakta.”

“Rastlantı olamaz. Buraya kaç peri gelir ki?”

David omuz silkti. “Aslını istersen hiçbir fikrim yok. Arianna’yla bana
sorarsan, buranın sakinlerinden olsa bile anlamayız. Bana sıradan biri
gibi göründü.”

“Ama çok daha seksiydi,” diye ekledi Arianna. “Yani çekici birine
rastlar rastlamaz sana mı yetiştireceğiz?”

Ters ters baktım ona. “Çok işime yarar. Sağ ol.”

“Yine de haklısın. Bu çok sıra dışı bir şey,” dedi David düşünceli bir
edayla. “Nona’ya bunu bir sorayım.”

“Emin ol çok faydasını görürsün.”

“Neden?”

Omuz silktim. “Son zamanlarda buralarda bir sürü acayip paranor-
mal türedi. Dün gece ben ve Lend, Nona’yı mutfakta Reth’le konuşurken
yakaladık.”

“Gerçekten mi? Bu... Bu *harbiden garip* işte.” Tıraşsız çenesini kaşı-
yan David ayağa kalktı. “Hemen gidip Nona’yla konuşacağım. Zaten ko-
nuşmam gerekiyordu. Cressida artık hiç görünmüyor ve Raquel de ateş
ve toprak elementallerinin ortadan kaybolduğunu söyleyip duruyordu.”
Gözleri duvarda bir noktada sabitlendi; kendi düşüncelerine dalmıştı.
Sonra başını iki yana salladı, avuturcasına gülümsedi. “Kendini burada
hep güvende hissetmeni istiyorum, Evie. Bunu mümkün kılmak için hiç-
bir şeyden kaçınmayacağımı da bilmeni isterim.”

“Teşekkürler.”

Harika. Tam ihtiyacım olan şey. Bir şeyler döndüğüne dair bir kanıt
daha. Üstelik ne olduğu konusunda hâlâ hiçbir şey bilmiyordum. Odama
çıkma için döndüğümde Grnlllll’in tezgâhın yanında durmuş, kapkara
gözleriyle beni uzun uzadıya süzdüğünü gördüm. Sonra, şimdiye kadar
ondan gördüğüm en korkunç şeyi yaptı.

Güldü.

Kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

“Gitsem mi, gitmesem mi bilemiyorum.”

Jack gözlerini yuvarladı, odama tamamen girip kapının ardından kapanmasına izin verdi. “O heyheyleri üstünde erkek arkadaşın yüzünden mi?”

Pazartesi gününden beri Lend bana birkaç kez mesaj atmıştı ama yarın akşama kadar gelmeyecekti. Perşembe akşamı bir göreve çıkmakla ona tekrar ihanet ettiğim hissine kapılmışım. Diğer yandan, UPTA'yla çalıştığımı artık biliyordu.

“Bilmiyorum,” diye lafı geveledim ağzımda.

“Bak, gelmek istemiyorsan gelme. Dünyanın sonu değil ya. Eminim trollerin esir tuttuğu aileler de aptalca ilişki sorunların yüzünden onları yüzüstü bırakmanı anlayışla karşılarlar.”

Öfkeyle baktım ona. “İyi.” Bu trol görevine ta en başında, Raquel dönmemi istediğinde razı olmuştum. Nihayet trollerin şehrin hangi mahallesinde olduğunu öğrenebilmişlerdi. Ortılığı ayağa kaldırmadan, kısa süreli bir operasyon olacaktı. Hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle mücadele etmem gerekmeyecekti, sadece oraya gidecek, bir trol görecekti, konumunu not alacak ve UPTA'ya rapor verecektim. İnsanlara yardım ediyordum. Önemliydim.

Kendimi mızımız ve rahatsız hissederek kalkıp Jack'in elini tuttum. Patikalar'a girerken gözlerimi kapama dürtüme hâkim oldum. Korkmamış gibi yaparsam belki üstesinden gelebilirdim bunun. Jack hiç olmadığı kadar hevesliydi, çekistiriyordu beni.

“Elin vıcık vıcık ter içinde,” diye yakındım, keşke elimi kurtarıp pantolonuma silebilsem diye hayıflanarak. “Gergin falan mısın?”

Yüksek sesle küçük bir kahkaha attıysa da yanıt vermedi. Birkaç da-

kika sonra yavaşladı, bir elini kaldırıp hiçliği yoklarken pür dikkat kesilmişti.

“Yolumuzu mu kaybettik?”

O dikkatinin arasında gülümsedi. “Yok. Geldik bile. İşte karşında Trollhättan, İsveç.” Önümüzde bir kapı aralandı, bulutlu gökleri ve yeşil ağaçları gördüm. Elini bırakıp adımımı attım.

Dosdoğru boşluğa.

Buz gibi soğuk, kapkara sulara gömülünce çılgılığım yarıda kaldı. Duyularımı boğan su, gözlerimi, burnumu, kulaklarımı, ağzımı kapladı. Her şey gri, yeşil ve soğuktu.

Ağzımı tıkadım, yüzeeye çıkmaya çabaladım. Montum külçe gibi olmuştu, kokuşmuş sıvının içinde güçlkle hareket edebiliyordum. Balçıkta çılgınca Jack’i aradım ama ya suya düşmemişti ya da o şokla farkına varmamıştı. Belki de yanı başımdaydı ve bilmiyordum.

Ciğerlerim yanıyordu ama başımın üstündeki aydınlık da beni çekiyordu. Birkaç santim sonra yüzeeye çıktım, şükran içinde ciğerlerime çaresizce, deli gibi hava doldurdum. İki yanı yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplı nehrin çamurlu kenarlarından yaklaşık beş metre uzaktaydım. Başımı çevirdiğimde, suyolunun dar ve duvarlı bitimindeki bir tür kapağın kalktığını gördüm ve dehşete kapıldım. Kapı kalktı ve nehrin benim tarafıma öyle bir su püskürttü ki sağımı solumu bilemeden, döne döne suyun dibini boyladım.

Bacaklarımla tekmeler savurarak mücadeleye ettim ama nerenin yukarısı olduğunu bile bilmiyordum. Boğulacaktım. Hay biip, İsveç’te bir başıma boğuluyordum ki bir el uzanıp koluma yapıştı.

Jack! Yapabilecek durumda olsam oturur sevincimden ağlardım. Ona döndüm ve kendimi tuhaf güzellikte birine bakarken buldum. Etrafımızdaki suyun rengiyle uyumlu bir şekilde, gözleri gri yeşildi ve yüzünün neredeyse yarısını kaplıyordu. İçli gözlerdi bunlar. Aç gözler. Gülümsedi, ben de gülümseyerek karşılık verdim.

Sesi suyun içinde yayılıyordu, insanın içini sızlatacak denli tatlı ve güzeldi. Gözlerimi kapatıp melodinin içinde kayboldum. Daha önce böylesine güçlü, böylesine albenili bir müzik duymamıştım. Beni kendine çekip soğuk ağzını benimkine dayadı. Dudaklarımı kibarca aralayıp beni

öperken, nefesimi içine çekerken bile her nasılsa devam ediyordu şarkısı.

Tembelce döne döne, beraberce suya battık ve nihayet ayağım nehrin dibindeki yumuşak, kaygan balçığa değdi. Dudaklarıyla şarkısının arasında, ciğerlerimdeki yanma dinmeye yüz tutmuş, belli belirsiz bir hal almıştı. Uykulu ve hoşnut gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm.

Hızla itip uzaklaştım, boğazımdan baloncuklar halinde bir feryat koptu. Çünkü baktığımda onun hem yakışıklı bir adam hem de aynı anda bir at olduğunu görmüştüm; jilet gibi gözleri, iğne gibi dişleri, dikenli çalı gibi yeleleri olan bir attı. Saçları kırbaç gibi öne atılmış, o, beni tekrar kendine çekerken kollarıma dolanmıştı.

Melodi de değişmiş, özlem, elem ve sona eriş hissiyle dolu, akıldan çıkmayan bir ninniye dönüşmüştü. Uyku. Soğuk, ıslak, ebedi uyku. Dehşet içinde başımı iki yana salladım ama o güzel at adam tekrar güldü, beni göğsüne bastırdı.

Kendi kaşınmıştı.

Avcumu göğsüne dayadım ve ikimizin arasında, nehrin akışından da kuvvetli bir biçimde kanal açıldı. Beni bırakıp geri gitmeye çalışırken, bu sefer gözleri korkudan faltaşı gibi açılan oydu. Elimi göğsünden çekmedim ve kulaklarımdaki kükreme boğucu bir tufan halinde tüm bedenimi sarmaladı.

Basıboş bir akıntı çarpıp bizi birbirimizden ayırdı. Bir anda kaçıp gitmişti ve öfkemden deliye dönmüştüm. Öfkemi suya kustum. Beni öldürmeye çalışmıştı o yaratık; bana soracak olursanız ödeşme zamanı gelmişti. Oyunbozanın tekiydi.

Su artık engel değildi benim için. Akıntılar artık bana karşı duran güçler değil, okuyabildiğim, anlayabildiğim canlı şeylerdi. Başım tekrar su yüzüne çıkıncaya kadar beni kaldırmalarına izin verdim. Gönülsüzce bir nefes aldım. Bir yanım tekrar suya batıp nehrin bana fısıldayacağı gizemleri dinlemek istiyordu.

Onun yerine biraz yüzdüm, biraz da suyun beni kıyıya taşımasına izin verdim. Yukarı tırmandım, nehrin kenarına yığıldım ve soğuk, gri, daha şimdiden kararmaya başlamış akşam göğüne baktım. Havanın ayazı yabancısı ve boştu; suyun dokunuşundan ve okşayışından yoksundu.

"Evie!" Jack'in sesi sürüklenip kulağıma geldi. Yanıma çömeldi, yüz

hatları endişeyle çarpılmıştı. Onu ilk defa böyle görüyordum. "Evie, iyi misin? Bilmiyordum! Zamanından önce adımını attın ve ben de nehir kenarına açılan bir kapı aramak zorunda kaldım, sonra da seni bulamadım. Bir şeyin var mı?"

İç çektim, sucuk gibi ıslanmış montum beni iliklerime varıncaya değin üşütüyordu. "Harika. Yeni bir arkadaş edindim."

Beni çekip ayağa kaldırdı, montumun fermuarını açtı, zorla üstümden çıkarttı. "Gömleğin de lütfen."

"Olmaz!"

"Adil değil mi? İlk karşılaşmamızda sen de beni soymuştun. Hem hava çok daha soğuyacak ve kostüm değiştirecek zamanımız yok."

Daha şimdiden yaprak gibi titriyordum. Montumu yere atıp gömleğimi çıkardım, mor sutyen içindeki varla yok arası göğüs çatalımdan utanamayacak kadar üşümüştüm. Jack bana kendi paltosunu verdi, ben de titreyerek giydim, palto hâlâ onun sıcaklığını taşıdığı için şükrettim. Suya baktım, orası daha sıcaktı, değil mi? Belki şöyle bir dalıp çıksam...

Neyim vardı benim?

Jack somurttu. "Pantolon konusunda yapabileceğimiz bir şey yok. Benimki muhtemelen sana olmaz ve her ne kadar sana hayatının gününü yaşatacak olsam da ortalıkta pantolonsuz gezemem."

"Sorun değil." Dişlerim birbirine çarpıyordu ve sanki nehrin yarısı içime kaçmış gibi sinüslerim boşalmıştı. "Burası da neresi?"

"Göta älv nehri. Kilitli bir sistem, su seviyesi kapılarla kontrol altında tutuluyor. Ticarete dayalı zengin bir geçmişi vardır ve Trolhättan'ın sanayi devrimine katkıda bulunmuştur."

"Dur da tahmin edeyim. Raquel sana da özel hoca tuttu, değil mi?"

"Sadece beni yakalayabildiği zaman. Seni geri götürüyem mi? Yarın tekrar deneyebiliriz."

Başımı iki yana salladım. Biliyordum ki bir şeyleri düşünmekle zaman geçirirsem çöküp kalacaktım, ama yarın tekrar buraya gelmeyi de istemiyordum. Aslında, kılavuzum Jack olduğu sürece hiçbir zaman gelmeye niyetim yoktu. Dahası, yarını Lend'le geçirip işleri rayına oturtacaktım.

Tek yapmam gereken işimi bitirip eve dönmekti. Döndükten sonra ne olduğu fark etmezdi.

“Şehre biraz yolumuz var,” dedi. “İstersen bir kapı daha açmayı deneyebilirim.”

“Aman eksik kalsın! Yürürüm, sen zahmet etme.”

Bir süre hiç konuşmadık. Çam ağaçlarının, gri kayaların arasında yürüdük. Çok güzeldi. Ya da iliğime kadar ıslanmış ve donuyor olmasam güzel olacaktı.

“Yeni arkadaş edindiğini mi söylemiştin?” diye sordu Jack.

Kalbim ve damarlarım sanki nehir suyu zerk edilmiş gibi buz kesti. Belki de parmak uçlarımdaki karıncalanmayı giderirdi bu.

“Ha, evet. Tabii beni boğmaya çalışan birisi arkadaş sayılırsa. Fosseg-rim diye bir şey duydun mu hiç?”

İki yana salladı başını.

“Kelpie? Nix? Hiç mi duymadın? Hepsi de suda takılan, eğlencesine milleti boğmayı seven, şirin bir tür paranormalin farklı adlarıdır.” Onları Lish’ten öğrenmiştim. Dünyanın farklı yörelerinde farklı soylar vardı, kimileri ata benzerken bazılarıysa ejderha görünümlüydüler. Yakışıklı erkek görüntüsüne ve müziğe bakılırsa karşıma çıkan bir fossegrimdi. Onları isimlerini söyleyerek öldürebilirdiniz ama a) ismini nereden öğrenecektiniz ve b) ciğerlerinize yavaş yavaş su dolarken konuşmak azıcık güçtü. Bununla birlikte, efsanelere göre ara sıra iyilik yapacakları tutunca ölümlülere müzik dersi veriyor, hatta onlarla evleniyorlardı.

Benim tanıştığımın pek öyle evlilik yemini etmeye falan niyeti yoktu.

“Yani pek dost olamayacaksınız.”

“Ne bileyim. Bir havuz partisinde çok eğlenceli olabilirdi. Tabii tüm davetliler nefret ettiğin kişilerse.”

Bir süre daha sessizce yürüdük. İkimiz de bastıran akşam serinliği yüzünden hafifçe kamburumuzu çıkarmıştık. Derken Amerika’daki herhangi bir yerle karıştırılamayacak denli güzel ve büyüleyici olan bir şehrin eteklerine ulaştık. Binalar kırmızı tuğla ve ahşaptandı. Öyle klasik bir havası vardı ki taş döşeli sokaklara park etmiş arabalar oraya ait de-

ğilmiş gibi sırtıyordu. Her an sokaktan hoplaya zıplaya bir at arabasının geçmesini, peşinden saçları örgülü köylülerin dans edip şarkı söyleyerek geçmesini bekliyordum. Belki de haddinden fazla müzikal izlemiştim.

“Mahalle bu tarafta, birkaç blok ileride,” dedi Jack yolunu bulmak için birtakım yol levhalarına bakıp. Sokak lambaları titreşerek yandılar ve Trollhättan’ı bir gün eğlencesine ziyaret etmek istediğim yerler listesine ekledim. Kendimi saçlarım örülü vaziyette, geleneksel İsveç halk kıyafetleri içinde, sokaklarda Lend’le el ele dolaşırken hayal edebiliyordum.

Acaba Lend’in deri şortlu hali nasıl olurdu?

Şöyle bir düşününce, burada deri şortla dolaşan hiç kimseyi görmemişim. Ama Lend’in deri şort giyemeyeceği anlamına gelmezdi bu... Elbette önce arkasından işler çevirdiğim için beni bağışlaması gerekiyordu. İsveç’e düzenleyeceğimiz bir kutlama gezisi kendimi affettirmek için fena olmazdı, değil mi? Bu fikri bir başka gün için saklayıp, potansiyel trol mahallesine yaklaştıkça yanından geçtiğimiz insanlara bakmaya –gerçekten bakmaya– başladım. Buranın halkına gerçekten benziyordum, o yüzden İskandinavya’dayken çoğu başka ülkeye olduğundan daha iyi ayak uydurabiliyordum.

“Bir şey gördün mü?” diye sızlandı Jack, yaklaşık yarım saat ortalıkta dolanmamızın ardından. Akşam karanlığı neredeyse çökmüştü, ikimiz de zangır zangır titriyorduk. Sırılsıklam olmuş çorapların ve ayakkabıların içindeki ayaklarımın su toplamadık yeri kalmamıştı. Eğer çabucak bir şeyler görmezsem koca iş gezisi bir fiyaskoyla sonuçlanacaktı. Trolllerin kaçırıp köle olarak çalışmaya zorladıkları zavallı insanların kurtarılmaq için önümüzdeki haftayı beklemesinden nefret etsem de bu gece başka bir şey gelmezdi elimden.

“Görmedim. Tek bir...”

Sokakta önümden küçük bir kız ok gibi geçiverdi. Kalkık burunlu, elma yanaklı, sarışın bir çocuktı...ve eteğinin altından küçük bir kuyruk sarkıyordu.

Jack'in koluna yapışıp kızı işaret ettim. Önce kıza baktı, sonra omuz silkti. "İşimiz bitti mi yani?" diye sordu.

"Hadi, gel. Hangi eve girdiğinden emin olalım." Onun peşinden sokaklarda dolandık, dükkânları geçip evlerin ağırlıkta olduğu bir mahalleye geldik. Tuğla ve ahşaptan yapılmış evler göz okşuyordu ve bakımlıydı. Sıcak ışıkların altında sokaklar tertemizdi. Pencerelelerin pervazları boştu ama ilkbahar ve yaz aylarında çiçeklerle donatılmışken buranın ne kadar muhteşem bir yer olacağını hayal edebiliyordum.

Kızla aramızdaki uzaklığı korumaya çalışıyordum. Tek yapmam gereken nerede oturduğunu öğrenip UPTA'yı bilgilendirmektir. Hiçbir şekilde temas kurmam gerekmiyordu, bundan iyisi de can sağlığıydı zaten. Hatta Çarpıcı'yı bile almamıştım yanıma. Almadığıma da seviniyordum şimdi, çünkü onunla suya girsem sonu pek hayırlı olmazdı.

Evlerinin verandasında oturmuş insanların yanından geçtik. Onlarla ne zaman göz göze gelsek gülümsedim, onlar da biraz duraksayıp karşılık verdiler. Aralarında neyin dolaştığını bir bilselerdi... Çok güzel yün palto giymiş bir kadın, sokak lambasının altında durmuş cep telefonuyla bir yeri arıyordu. Başını kaldırdı, göz göze geldiğimizde yüzünde küçük bir şaşkınlık ifadesi beliriverdi. Herhalde hâlâ saçımın sular damladığı içindi. Bana göz kırptı, ben de ona hafifçe el salladım. İsveçliler dost canlısı olduklarına dair şöhretlerini kesinlikle hak ediyorlardı.

Bir köşeyi daha döndük, küçük kız basamakları zıplayarak çıkıp, diğerlerine benzeyen bir eve girdi. "Bingo." Jack'e nihayet gidebileceğimizi söylemek üzereydin ki arkamızdan birisi hafifçe öksürdü, biz de döndük.

Buraya gelirken önünden geçtiğimiz kim varsa, kırmızı paltolu kadın dahil, arkamızda toplanmış, yarım bir çember oluşturmuşlardı. Hem de çok tehditkâr görünen bir çember.

“Şeyy, Jack?” deyip kolunu çektişirdim.

Önce arkasına şöyle bir baktı, sonra eve döndü, pantolonunun cebinden bir iletişim aygıtı çıkardı. “Ne var?”

Kalabalık üzerimize yürüyordu.

“Jack!”

Dönüp bana öfkeyle baktı. “İzin ver de Merkez’i arayayım. Dondum zaten.”

Onları göremiyordu. Yani görünmezlerdi. Yani trolldüler.

Onları görebildiğimi bilen troller.

“Hay, biip,” diye mırıldandım. Görünmezlik büyülerini nasıl unutabiliştim? Şimdi baktığımda yüzlerinin etrafında bir tür bulanıklık görebiliyordum, o aptal görme duyum görünmezliği doğrudan delip geçiyordu. Onları sokakta görebildiğimi anlar anlamaz uyanmışlardı. El salladım trollere. “Şey, biz de gidiyorduk.” Jack’in kolunu öyle bir tuttum ki iletişim cihazı elinden düştü. Gerilemeye başladım ve aşırı iri görünen bir adama tosladım. Burnunun normal olamayacak kadar basık olduğunu şimdi fark edebilmişim. Kuyrukluysa da. Etrafımızı sarmışlardı. Koca elini omzuma koydu. Parmağını ısırdım, eğilip elinin altından kaçtım.

“Koş!” Giderek büyüyen kalabalığın arasında bir koşu kopardım ama onları göremeyen Jack öyle ahmak gibi duruyordu. Durdum. Ne yapsam bilemiyordum. Onu çember içine almışlardı. Sanki soğuk sokaklardan bir sıcaklık dalgası geçmişçesine her şey titreşti ve Jack’in yüz ifadesine bakılırsa, trollerin ona da görünür hale geldiğini anladım.

Üstüne yürüyüp Jack’i bir duvar dibine kısırdılar. Kırmızı paltolu kadın ters ters baktı bana. Çaresizlikten çığlığı basmak istedim. Pişmiş tavuğun bile başına gelmemiş onca şeyin ardından şimdi bir de Jack’i kurtarmak uğruna öfkeli bir trol ordusuyla yüzleşmek zorundaydım.

Jack. Aptal, kaçık Jack uğruna.

Geri geri yürüdüm, ayaklarım kurşundan birer külçeydi adeta. Jack, bana sanki bir şey diyecekmiş gibi -ama ne?- bir bakış fırlattı, başımı iki yana salladım. Elbette onu bırakmayacaktım.

Çemberin kenarına yaklaştım ve artık ağzımdan özellikle uzak dur-

maya çalışan dev trol kolumu yakaladı.

"Evie, seni aptal," dedi Jack.

"Seni kurtarmaya mecburdum!"

"Hiç de değildin." O anda farkına vardım ki eli duvardaydı ve duvar da siyahlığa açılıyordu. Jack bana bakıp yüzünü astı, sonra ellerinden kurtulup kapıdan geçti ve troller neye uğradıklarını şaşırdılar.

"Seni beş para etmez küçük düzenbaz!" diye bağırdım artık boş olan duvara. Ben, o yalnız başına ölmesin diye dönmüştüm, o ise beni terk etmişti. Tabii önce bir nehre atıp neredeyse ölmeme yol açtıktan sonra.

Şayet onu bir daha görürsem, Çarpıcı'yla münasip bir şekilde tanıştıracaktım.

Gırtlaksı, kulak tırmalayan bir dilde hararetli bir şey tartışıyorlardı. Kıvrandım ama Koca Trol'ün beni bırakmaya niyeti yoktu. Bir süre sonra beni en yakındaki eve götürüp çiçekli bir kanepeye zorla oturtular.

Sayıları en aşağı yirmi olmuştu ve tüm çıkışları tutmuşlardı. Oda, beklediğim trol ininden epey bir farklıydı. İçerisi kemirilmiş kemiklerle, çerçöple dolu değildi; bal dökseniz yalanacak kadar temizdi. Duvarlar sıcağın tonlarında boyanmış, üstüne zevkli tablolar asılmıştı. Evin asıl sahibi olan ailenin nerede olduğunu, ne kadar zamandır esir tutulduğunu merak ettim. Onlara katılıp katılmayacağımı da.

Bir şey olmayacak, diye düşündüm. Jack nerede olduğumu biliyordu. Gidip yardım getirecekti...tıpkı ortadan kaybolup beni iki gün Merkez'de kalmaya mecbur ettiği gibi.

İşte şimdi hapi yutmuştum.

İhtiyatla trollere baktım. Birçoğu cep telefonu ile konuşuyordu -troller ne zamandan beri cep telefonu kullanıyorlardı?- ama diğerleri bana bakıyorlardı. Şimdi daha dikkatli bakınca insanlardan tek farklarının kuyruk olmadıklarını anlayabiliyordum. Burunları daha geniş ve basık, gözleri küçük, birbirine yakın ve hepsininki de koyu gri renkteydi. Birçoğunun saçları darmadağın, fırça yüzü görmemişti. Bu da onların son derece seçkin kıyafetleriyle çelişiyordu. Aslında görünmez olsalar da olmasalar da onları bu görünüşlerinden tanımam gerekiyordu ancak on iki yaşından beri

hiç trollerle karşılaşmamıştım.

Bunlar kesinlikle mutlu değildiler. Hatta içlerinden birkaçı, şöminenin üstündeki saatin yerine seve seve kellemi koyabilecek gibi görünüyordu.

Olumlu düşün, Evie. Olumlu düşün.

Nihayet, altın tellerden örülmüş gibi duran kırmızı paltolu kadın ellerini geniş kalçalarına dayadı, kuyruğunu bir o yana bir diğerine savurarak karşıma dikildi.

"Kim olduğunu biliyoruz," dedi. Aksanlı ama anlaşılır konuşuyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. Belli ki UPTA'dan ayrılalı birkaç ay olduğu halde ünüm buralara kadar yayılmıştı. "O zaman beni bırakmanız gerektiğini de biliyorsunuzdur." Elimdeki tek koz blöf yapmaktı, o yüzden dik durup gözlerinin içine baktım.

Acı acı güldü. "Bırakalım da diğer yavrularımızı da katlet, değil mi?" Ağzım açık kalmıştı. İç çektim. Bıkmıştım artık.

Paranormaller ne zaman beni katil olmakla suçlamaktan vazgeçeceklerdi?

Troller bana ters ters bakıyor, yanıt vermemi bekliyorlardı. Solumdan gıcır gıcır bir ses geldi; ilk başta sesin nereden çıktığını anlayamadıysam da sonra yanımda duran irikıyım erkek trolün, hatırı sayılır ölçüde adaleli vücudu gerilmiş bir halde dişlerini gıcır dattığını anladım.

Hayra alamet değildi.

Ellerimi kaldırdım. "Birincisi, ben çocuk öldürmem. Ashına bakarsanız kimseyi öldürmedim. Beni ne sandınız siz?"

Kırmızı paltolu kadın gözlerini kısarak baktı. "Sen o adi varlık değilsen bizi nasıl gördün?"

"Ne tür bir adi varlıktan söz ediyoruz burada?" diye sordum hemen konuyu değiştirerek. Bu güruhun yeteneklerimden haberdar olmasını istemiyordum.

"Vampir," dedi kapının yanı başındaki yaşlı bir trol, yere tükürerek. Dudakları öfkeden titriyordu.

"Ben vampir falan değilim." Yüreğime biraz su serpilmişti. Bunu kanıtlamak, meseleyi halletmek zor olmayacaktı. Hem zaten Vivian'ın paranormallere yaptıklarının yanında vampirlerin lafı mı olurdu? Onun yapabileceği (ve de yaptığı) çok daha kötü bir şeydi.

Ruhundan biraz aldığım sırada fossegrimin yüzünde beliren ifade aklımda canlandı.

Hayır, o farklıydı. Silf de öyle. Biiiiiip. Buradan çıkmam lazımdı.

"Bana bir ayna getirin. Ya da kutsal su. İsterseniz içerim bile!" Birden birisi suratıma su boca edince boğulacak gibi oldum. "Bir dahaki sefere önceden uyarırsanız sevinirim." Yüzümü Jack'in paltosunun koluna sil-

dim ve etrafımdaki suratlardaki kızgınlığın şaşkınlığa dönüşmesini izledim.

“Kimsin sen?” diye sordu Kırmızı Palto.

Doğru mu söylesem yalan mı, bilemedim. O yüzden ara yolu seçtim. “UPTA’yla çalışıyorum.”

Kocamış trol yine yere tükürdü. Çok şirindi.

Kırmızı Palto ona bir baktı, sonra bana döndü. “Nasıl oluyor da bizi görebiliyorsun?”

Omuz silktim. “Yetenekliyim. Paranormalleri görebilmek üzere eğitildim.”

“Peki, UPTA’nın bizimle ne işi var?”

“Tek istedikleri burada yaşayan insanları özgürlüklerine kavuşturmak.”

Başını iki yana salladı, sonra kapıyı işaret edip o gırtlaksı dilde bir şeyler söyledi. İrikıyım Dişgıcırdatan ve Tükürüklü Moruk hariç bütün troller dışarı çıktılar. Kırmızı Palto karşımdaki koltuğa oturup ellerini kucığına koydu.

“Adın nedir, çocuk?”

“Evie.”

“Benim adım da Birgitta. Mademki isimlerimizi paylaştık, artık birbirimize karşı dürüst olabiliriz. Sizin şu UPTA’nın istediği tek şey, biz gözü dönmüş, canı trollerin alıkoyduğu kıymetli insanları kurtarmak değil.”

Onun kararlı bakışları karşısında kıvrandım. “Ne demek istediğinizi anlayamadım.” Yalan, ağzımda ağır, kekremsi bir tat bırakmıştı. Zorunlu göç ve gözetim altında tutma uygulamasını bal gibi de biliyordum. Daha önce UPTA’nın bir trol kolonisini bulmasına yardım ettiğimde, Lish’in oradaki trollerin işlemlerini bitirmesi haftalar sürmüştü. Onları nereye taşıdıklarından emin değildim ama çalıntı evlerde kalmalarına izin vermeyecekleri kesindi. “Benden tek istenen sizleri bulmamdı.”

“Peki, ya sana elimizde hiç insan olmadığını söylesem?”

Gözlerim dehşetle büyüdü. “Ne yaptınız onlara?”

Bezgin bir ifadeyle tavana baktı. “Hiç olmadı ki. Bütün bu evleri satın

aldık. Sizin dünyanızda sizin kurallarınızla oynadık. Şimdi böyle yaptık diye mi kovuluyoruz?"

"Durun bir saniye. Yani insanları zorla kovup ellerinden evlerini almadınız mı?" Troller bu tarz şeyler yapardı. Evleri, bazen koca köyleri ele geçirir, insanları kaçırıp yeraltındaki inlerinde köle yaparlardı. Hırsızlıklarıyla nam salmışlardı: yiyecek, altın, büyükbaş hayvanlar, hatta bebekler. Sadece kuyrukları değil, elleri de uzundu.

"Her zaman troller insanları evlerinden edecek değil ya. Bir yüzyıldan uzun bir zaman önce, nehrin üstündeki adalarda ve nehrin altında yaşıydık. Buralı insanlarla...anlaşmazlıklarımız...vardı fakat onlardan uzaktık ve öyle olmaktan da mutluyduk. Sonra nehre kapılar ve kilitler vurdular, setler yaptılar ve bizim inşa etmek için asırlarımızı harcadığımız koloniyi su altında bıraktılar. Evlerimizi su bastı, içimizden bazıları intikam almak istedi. Fakat birçoğumuz insanların aman bilmez vahşeti karşısında pes etmiştik. Altınlarımızı sırtlandık, kendimize insan toplumunda bir yer edindik."

"Bütün bunlar sizin malınız mı?"

Başını gururla kaldırdı. "Sizce bu şehir, neden kilitler inşa edildikten sonra refaha kavuştu? Bizimle ticareti artırdığı için. Mekanik konularda siz insanlar kadar hünereli olmayabiliriz ama burada aklına gelen her mesleği icra ediyoruz."

"Yani kimseye bir zararınız yok." Baltayı taşa vurmuştum. İşleri içinden çıkılmaz bir hale getirirdi bu. Hem de çok. Eğer bana doğruyu söylüyorsa -ki yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu- UPTA'nın onlarla bir ilgisi olmamalıydı. Fakat UPTA'nın olaya bu gözle bakacağını hiç sanmıyordum. Onlara soracak olursanız trollerin hepsi birdi.

Yüzümü ovuşturdum. Üşümüştüm, yorgundum, dünyanın eskisi gibi siyah beyaz olduğu günleri ipe çekiyordum. "Peki. Sanırım... Şey, bilmiyorum. Bunlar hiç olmamış gibi davranalım."

Tükürüklü Moruk, Birgitta'ya bir şeyler homurdandı, o da başıyla onayladı. "Sen UPTA adına çalışıyorsun. İşin aynı zamanda paranormalleri korumak, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle de yorumlanabilir." Tabii UPTA'nın yaptığı gözetim altında tutma, hapis ve denetleme işlerine koruma denebilirse.

“Öyleyse bize yardım etmelisin.” Bunu, bir gerçeği dile getirircesine söylemişti. “Başkalarının göremediği şeyleri görüyorsun. Bize musallat olan vampiri bulmamıza yardım edeceksin.”

“Anlama...”

“UPTA’ya geri götürecek bir paranormal bulacak ve zararsız paranormalleri koruyacaksın. Bu senin işin.” Arduvaz rengi gözlerini gözlerime dikmişti, ama gözleri daha yumuşaktı. “Lütfen, çocuklarımız, küçük trolbaernlerimiz. Sayıları çok az ve burada kurduğumuz yaşamımızdan bile kıymetli. Bize yardım et.”

Nasıl hayır diyebilirdim ki? Ayağa kalktım. “Hadi, gidip şu vampiri paketleyelim.”

Yarım saat sonra İrikıyım Disgıcırdatan’la beraber akşam karanlığında sokakları arşınılıyordum. Birgitta onları avlayan vampirden söz etmişti bana. Troller yüz yılda bir ya da iki çocuk sahibi olabiliyor ve trolbaernler görünmezlik sihirlerini kullanmayı onlarca yıl boyunca öğrenemiyor, bu da onları saldırılara karşı savunmasız kılıyordu. Daha şimdiden iki tanesi katledilmiş ve biri ağır yaralanmıştı.

Tüm bu olan bitenler midemi bulandırıyor. İşte benim tanıdığım vampirler bunlardı. Lend ne düşünürse düşünsün, bu yüzden dünyanın UPTA’ya ihtiyacı vardı.

Troller aslında vampire bir tuzak kurmuşlardı ve küçük trol kızın peşine takılarak farkına varmadan tuzağa düşen ben olmuştum. Şimdiye kiğim donarken o adi sapığı bulmak üstüme kalmıştı. Bu şartlar altında biri nasıl bulunur onu da bilmiyordum ya. Disgıcırdatan öyle bir solu-yordu ki kendi ayak seslerimi bile zor duyuyordum. Resmen işime mani oluyordu.

“Sanırım kendi başıma olursam şansım artar,” dedim, yanlış anlamaması için de güldüm.

Kaşlarını çattı. Kaşları birbirine yakın gözlerini neredeyse örtmüştü. “Güvenli değil.”

“Bana güven, ben bu yollardan çok geçtim. Vampirin icabına bakabilirim.”

"Görünmezim." Kendini işaret etti. Başımı iki yana salladım. Vampir onu görmese de kokusunu alabilirdi ki kurdukları tuzaklar da bu yüzden başarısız olmuştu.

Şüpheyi baktı, duraksadı, sonra dönüp geldiğimiz yöne doğru gitti. Rahat bir nefes aldım. Bu kasabadaki troller zararsız olabilirlerdi belki, ama bu onları daha az korkutucu kılmıyordu.

Ellerimi cebime soktum, ıslak kotla fazla yürümekten tahriş olmuş bacaklarımla sokakları arşınladım, gelişigüzel yollara saptım. Tümüyü kaybettiğimde, yanımdaki alçak çatının altından hafif aksanlı yumuşak bir ses geldi kulağıma. "Sanırım şehrin yanlış mahallesindesin." Karanlıkta gülümsediğini duyabiliyordum.

Durup ona baktım. "Hayır, doğru yerde olduğumdan eminim."

Yürüyüp aydınlığa çıktı. Beyaz gözleri sihirli kılığının altında donuk donuk parlıyordu ve harika bir gülümsemeyle sivri dişleri açığa çıkmıştı. Evet ya, tam olmam gereken yerdeydim. Hadi bakalım ölü adam, göster kendini.

Yine gülümseyen vampir, başını iki yana salladı. “Bu şehirde nereye gittiğine dikkat etmelisin, *Liebchen*.³ Canavarlar insan suratlarıyla doluyor.”

Dalga geçercesine güldüm. “Öyle demek.” Sekiz yaşımdan beri ilk defa bir vampirle yanımda destek kuvvet ya da Çarpıcı olmadan yüzleşiyordum. Yine de geri adım atmayacaktım. Tek başına bir vampirin *canına okuyabilirdim*.

Saçları koyu renk ve kıvrıkcıktı, çoğu vampirinkinden uzundu. Bu da ona neredeyse bir sanatçı havası veriyordu. Tabii sihirli kılığının altındaki cesedi saymazsak. Ellerini cebine sokup omuz silkti. “Bu dünyada kimi şeyler var ki bilmemen daha iyi. Evine git ve gecenin gizemlerini geceye bırak.”

“Vay be, amma da duygusal. Siz vampirler kendinizi o kadar ciddiye alıyorsunuz ki.” Şaşkınlıktan gözleri yuvasından fırladı. “Evet, biliyorum, sen gecelerin yaratıcısın. Ölüm getiren, kan emen, bronzlaşmaya muhtaç, falan filan. Daha da ilginç, bunlar beni hiç etkilemiyor.”

Gözlerini kıstı. “Ne olduğumu nereden bildin, çocuk?”

Paranormaller niye bana “çocuk” deyip duruyorlardı? Aralık ayında on yedime basacaktım. Neden kibarca “hanımefendi” falan demiyorlardı ki? “Biliyorum, çünkü bu benim işim. Bir süredir devam ettirdiğin trol avının sona erdiğini söylemek de benim işim.”

Başını geriye atıp güldü. Kendimi dandik bir vampir filmine girmiş gibi hissettim. Nihayet bu sinsî kendine güven gösterisini bitirip gözlerini gözlerime dikti. “Beni trollerin yanına götüreceksin.”

³ (Almanca) *Canım, tatlım*. (yay.n.)

Vampirlerin zihin oyunları, sihirli kılıkları sayesinde etkili oluyordu ve ben onu ta beyaz ceset gözlerine kadar açık seçik görebildiğim için, aptal durumuna düşüyordu vampir. Yüzümü ifadesiz bir hale getirip ağır ağır başımı salladım. "Evet. Troller. Götür. Yanına. Cümle. Kuramıyorum." Başımı iki yana salladım. "Avcunu yalarsın."

Ne yapacağımı bilemez bir halde, öfkeyle beni tarttı. "Ben insanların canını almam."

"Ben de! Bak, gördün mü? Daha şimdiden ortak bir zemin bulduk bile."

"Öyleyse ikimiz de yolumuza gitmeliyiz sanırım."

Ellerimi belime dayadım. "Hayır, olmaz. Bundan böyle trollerin çocuklarını katletmene izin veremem."

İç çekti. "Sanırım o zaman ortak zemini kaybettik." Dişlerini göstererek öne atıldı.

Kolumu geriye attım, sonra suratının ortasına yumruğu indiriverdim.

"Ayy," diye bağırdık aynı anda. O, burnunu tutmuştu; ben ise zavallı elimi sallıyordum. Surat yumruklamanın insanın canını bu kadar acıttığını niye kimse söylememişti?

"Bana vurdun!"

"Beni ısırmağa çalıştın!"

Birbirimize dövecekmiş gibi baktık. hâlâ burnunu tuttuğu için havası biraz sönmüş gibiydi. "Ee, şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Yumuşacık sesi boğuk çıkıyordu.

"Daha o kadar ilerisini düşünmedim." Gitmesine izin vermeyecektim ama ne onu öldürecek silahım vardı ne de bunu yapmaya niyetim. Gerilimli bir dakika daha geçti, sonra verandanın altına oturdu. İç çekerek ben de yanı başına oturdum, ısınmak için boşuna bir çabayla kollarımı dizlerime sardım. Galiba tabanlarımdaki su kabarcıkları çiftleşip küçük su kabarcığı aileleri kurmaya başlamıştı. Hayatımda böyle rezil bir gece görmemişim.

Dönüp vampire baktım. "Demek insanları ısırmiyorsun, ha?"

Geriye yaslandı, gözlerini geceye dikti. "Çok uzun zaman oldu."

“Neden?” Arianna gibi, insan kanı içmeyen bir sürü vampir tanıyorum ama trol kanı da içmiyorlardı. Paranormallerin bir kan emici tarafından hedef alındığına ilk kez şahit oluyordum.

“Çünkü, *Liebchen*, kalbinin çarpması, nabzının atması nasıl bir şeydir hatırlıyorum. Bir canavar olmamanın neye benzediğini anımsıyorum. Etrafımda dönüp duran, büyüyen ve benim asla değişmeyeceğim bir şekilde değişen insanlığı izlemek yetiyor bana.”

“Güzel söyledin ama mademki böyle barışçılısın, trollerin yavrularını öldürmek niye?”

Bana döndü. İnsanoğlu hakkında konuşurken sergilediği bezgin tavır yerini neredeyse elle tutulur bir öfkeye bırakmıştı. “Çünkü ben ebediyim ve kan beni çağırıyor. Nereye gidersem gideyim kan bana sesleniyor, onu almam için yalvarıyor; bu susuzluk beni elden ayaktan düşürüyor. Neden böyle oldum? Dünyada zamanın dokunmadığı başka ne var? Bu yaratıklar ve onlar gibi diğerleri. Eğer canavarsam kendime düşen rolü oynayacağım. Ama kendim gibi canavarları avlayacağım ve bir gün, insan yaşamlarını nasıl bozarak onları vampire çevirdiklerini öğreneceğim. *Sonra da hepsini öldüreceğim.*”

Ürperdim ama ıslak elbiselerimle alakası yoktu bunun. Viv katliama soyunduğunda paranormalleri serbest bırakarak onlara yardımcı olduğunu düşünmüştü hiç değilse. Fakat bu vampir sadece kin duyuyordu. Yanından kaçmamak için zor tutuyordum kendimi. “Peki, nasıl oluyor da kararı sen veriyorsun? Trol çocukları burada olmayı kendileri mi seçti? Tıpkı senin, şey, dönüşümün gibi, bu da onların arzusu dışında gerçekleşiyor. Sen, onları, oldukları şey için cezalandırıyorsun. Bunun neresi mantıklı?”

Karanlık geceden daha soğuk bir gülümseme yayıldı yüzüne. “Bunu düşünecek dört yüz yılım oldu. Çok tatlısın, ama benim kadar uzun süre canavar olunca, “mantık” etkisini yitiriyor.”

Yerimde kıpırdandım, beton basamaklarda oturmaktan popom uyuşmuştu. Başımı nasıl bir belaya sokmuştum ben? İletişim aygıtım hâlâ ıslak paltomun cebindeydi, onu da salak gibi nehrin kıyısında bırakmıştım. Belki de vampiri bayılıp İrikiyim Dişgıcırdatan'ı ve diğer trolleri bulabilirdim. Ama muhtemelen onu öldürürlerdi. Peki, bunu hak etmiyor muydu? Peki, ya böyle düşünmek beni onun kadar kötü yapmaz mıydı?”

"Keşke evde oturup ödev yapsaydım," diye mırıldandım.

Kısık sesle güldü. "Keşke. Öyle görünüyor ki uzlaşamayacağımız bir noktadayız. Ben durmayacağım, sen de beni durdurmaya kararlısın, değil mi?"

Omuz silktim. "Benim işim bu. Öyle bir şey."

"O zaman sana bir sır vereyim."

"Neymiş o?"

Bana doğru sokuldu. "Sen de pek insan gibi kokmuyorsun."

Bu iş buraya kadardı. Vampire gününü gösterecektim. Bir cesedin ağzını burnunu kırmak ne kadar güç olabilir ki? Doğruldu, yumruklarımı sıktım. "Bana bilmediğim bir şey söyle," dedim.

O da doğruldu. Gerçek yüzünden geriye kalan çürümüş, kuruyup büzüşmüş şeyler pis bir sırtıyla büküldü. "Bilmediğin bir şey mi? Pekâlâ. Paranormal kanının insan kanından farklı faydaları olduğunu keşfettim."

Daha ben kıpırdayamadan uzanıp bileğime yapıştı. Kolumu kurtarmaya çalıştım, ama aşırı güçlüydü, başaramadım.

Ah, biiiip.

Kolumu tekrar çektim, vampir yerinden kımıldamadı bile. Bu bir rüya olmalıydı. Olamazdı bu. Vampirler güçsüzdüler! Korkumun giderek büyüdüğünü görünce gülümsedi. Bu gülümsemeye o kadar gıcık olmuşum ki vurup o çürük dişlerini ağzının içine göçertmek istiyordum.

“Beklemiyor muydun bunu? Seni uyarmıştım.”

Sol elimle şiddetli bir yumruk savurdum ama başını sadece sıyrıp geçti. Beni öne itip verandanın merdiveninde bana çelme taktı. Hızla geriye düştüm, kuyruksokumumu bir basamağın küt köşesine vurdum ve feci bir acıyla bağırdım. Eliyle ağzımı kapattı. Eli gözlerime o kadar yakındı ki ne gerçek bedenine odaklanabiliyordum ne de sihirli kılığına. Yumuşak ten, ölü ten, yumuşak ten, ölü ten - kusmamak için mücadele veriyordum.

“Şışşt. Dikkat çekmek istemeyiz, değil mi? Elimi çabuk tutacağım, benim küçük canavarım.” Başımı yana itip boynumu iyice açtı.

Çaresizlikten haykıırıp var gücümle parmaklarını ısırdım. O irkilip geriye sıçradı; ağzıma neyi soktuğumu düşününce midem bulandı, derin bir nefes aldım. Yana eğilip sendeleyerek ondan uzaklaştım. Dengemi sağlar sağlamaz nefes nefese koşmaya başladım. Sokakta şimşek gibi koştum, köşeyi dönerken arkama baktım fakat önümdeki duvara toslamaktan kıl payı kurtuldum. Küfürleri sıralayıp geri döndüm. İş işten geçmişti artık. Sokağın çıkışını tutmuş, kendinden hoşnut bir şekilde gülümsüyordu.

“Buna kalkışmasan iyi olur,” dedim ellerimi kaldırıp.

“Gerçekten istiyorum ama.”

“Hayır, ben...” Soğuk meltem içimde esiyordu sanki ve ellerimdeki karıncalanma daha da kuvvetlenmişti. Havanın küçük akıntılar halinde

etrafımda dolaştığını hissediyordum, yeni bir şekilde bağlantı kurmuş-
tum havayla. Yorgun ve ağır sızı içindeki bedenim bir anda hafiflemiş,
maddesel olmaktan çıkmış ama güç kazanmış gibiydi. Vampirin ruhunu
hissedebiliyordum önümde. Beni çağırıyordu. Hatta kalbinin etrafındaki
o belli belirsiz parıltıyı görebiliyordum bile.

Gözlerimi yumdum, aramızdaki mesafeyi kapama isteğime karşı koy-
dum. "Lütfen," diye fısıldadım. "Canını yakmak istemiyorum."

Güldü. "Aklın mı karıştı, *Liebchen*?"

Gözlerim birden açıldı. Bakışlarımı görünce ifadesi farklılaştı, o aver-
sırtısının yerini dehşet aldı. Ellerimi sıkıp yumruk yaptım. Tekrar olma-
yacaktı. Mecbur kalmadıkça yapmayacaktım. Kendimi dizginlemek için
tüm gücümü harcıyordum; sesim alçak ve özlem dolu çıkıyordu. "Kaçsan
iyi edersin."

Kaçmasın diye dua ediyordum.

Kaşlarını çattı, sonra o ölü beyaz gözlerini benden hiç ayırmadan ağır
ağır geriledi. Ara sokaktan ana caddeye çıkar çıkmaz gecenin içinden
savrulan bir beyzbol sopası küt diye kafasına indi.

O korkunç arzudan kurtulunca, gözlerim de açılmıştı. Jack sırtıyor,
sopayı eline vuruyordu. "Bir oyuna var mısın?"

Bakışlarım yerde yatan vampire kaydı. Artık çaresizdi. Tümüyle ça-
resizdi hem de. Bu da onu emmek için hiçbir bahanem kalmadığı anlami-
na geliyordu. Titreyerek nefes aldım ve dikkatimi Jack'e vererek kafamı
toplamaya çalıştım.

Jack! "Neredeydin sen, seni küçük sürüngen?"

Yüzünü astı, incinmiş gibi yaptı. "Böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"O sopayı bana ver de ne kadar müteşekkir olduğumu göstereyim sana,
ödlek!"

"Aa, dur orada, bu ne acele. Beni de yakalasalar ne yararı olacaktı?
Hem bak, geri döndüm. Görünüşe bakılırsa tam da zamanında." Gülüm-
süyordu, ama gözlerinde farklı bir bakış vardı; beni suçluyordu adeta, ne
yapmak üzere olduğumu - yo, ne *yapabileceğimi* biliyor gibiydi. "Ama sen
her şeyi kontrol altına almıştın zaten, değil mi?"

Beyzbol sopasını elinden kaptım. "Yanında işe yarar bir şey var mı bari? Takip bilekliği? Yedek bir iletişim aygıtı falan?"

Abartılı hareketlerle uzun kollu dar gömleğini aradı, sonra omuz silkti. "Hepsi paltomun cebinde."

Jack'in gösterişsiz yünlü paltosuna baktım. Palto başından beri benim sırtımdaydı. Elimi cebine soktum, gerçekten de kalbime yakın gizli bir cepte incecik bir iletişim aygıtı ve tek bir takip bilekliği vardı.

Bak şu işe.

"Benim sloganım 'Tedbirini al.'" Yılışık yılışık güldü. "Bir de 'Yatak buldun mu yat' var. Ha, 'Eğer eksikliğini fark etmediysen almamın ne sakıncası var?'ı da unutmamalı."

"Sen ara," dedim. Akıl almayacak denli bitkindim ve bu vampirden olabildiğince uzak durmak istiyordum. İletişim aygıtını Jack'e fırlattım, sonra eğildim. Bilekliği takarken parmaklarım seğiriyordu. Vampirin kalbine bakmayacaktım. Ona dokunmayacaktım. Etkinleştirmek için parmağımı bastım ama takip bilekliği çalışmadı.

"Anlaşılan takip bileklikleri konusunda sana güvenmiyorlar. Neden acaba?" Jack eğilip kendi yaptı. Belki güvensizliklerinin altında Lend'i serbest bırakmış olmam yatıyordu. Yoksa ellerindeki neredeyse tüm kurtadamları salıvermem mi? Yerlerinde olsam ben de bana güvenmezdim. Birkaç adım geri gittim, sırtımı duvara verip bulutlu geceye baktım, dikkatimi vampirden uzaklaştıracak bir şeyler aradım.

Jack ayağa kalktı. "Geliyorlar." İletişim aygıtını tembelce havaya fırlattı, sonra arkadaki eliyle yakaladı. "Troller nerede?"

Kahretsin. Troller. Yalanla bu işten nasıl sıyrılabilirdim? Onları UPTA'ya teslim edecek değildim. Bana sorarsanız burada yaşamayı hak etmişlerdi. Ortadan kaldırılması gereken tek tehdit, önümde yerde yatan şu aşağılık yaratıktı.

Bir yalan sallamak için ağzımı açtım ama tam o sırada karşımozdaki duvarda bir kapı belirdi ve balıkçı yakalı siyah kazak giymiş iki kişi çabucak dışarı çıktı. Onları getiren peri çıkıp kendini göstermemiştir. Önce iki yöne bakındılar, sonra yürüyüp vampirin yanına çömeldiler.

İçlerinden biri benimle konuştu. Kahverengi gözlerinin altında sarı

kurt gözleri parlıyordu. Hah. Anlaşılan UPTA tüm kurtadamlarını yıldı-
memişti. "Ya troller?"

Pişman göründüğümü umarak yüzümü ekşittim. "Çoktan gitmişler.
Vampirin peşindelermiş, kan davaları varmış. Bir kabile meselesi. Fakat
UPTA'dan geldiğimi öğrenince yakalanmaktansa kaçmayı tercih ettiler.
Vampirle karşılaştığımda onların peşindeydim."

"Burada hiç üsleri yok muymuş? Hiçbir insanı tutsak almamışlar mı?"

"Hayır. Sadece geçiyorlarmış. Beni boş bir depoya götürdüler, geçici
olarak orada kamp kurmuşlardı. İnsandan eser yoktu."

Jack'in bana baktığını hissettim, ona bakmaktan özellikle kaçındım.
Bu yalamı yutturacaktım. Aleyhimde tanıklık yapabilecek tek kişi vam-
pirdi. Belki de onu *emmeliydim*... Ama hayır. Raquel benim sözüme vam-
pirinkinden daha çok değer verirdi.

Kurtadam başını hafifçe salladı, sonra ortağının vampiri koltuk al-
tından tutup taşımasına yardımcı oldu.

"Dikkatli ol. Çok kuvvetli. Senden bile kuvvetlidir."

Kurtadam şüpheyle baktı bana.

"Hayır, ciddiym. Onun öldürdüğü..." Durdum, böyle bir bilginin ya-
yılmasının nelere yol açabileceğini bir anda anlayınca mideme yumruk
yemiş gibi oldum. "Raquel'le konuşsam iyi olur. Aman, siz onu Tecrit'e
götürmeden uyanmasın. Takip bilekliği onu engellemez." Biraz taşıyıp
biraz sürükleyerek onu kapıya götürdüler. Perilerden birini gördüm, di-
şiydi, ama tanıdıklarımın biri değildi. Daha da iyiydi.

İç çektim, duvar boyunca kayarak yere oturdum. Korkunç bir acı
kuyruksokumumdan yukarı, belimin aşağısına doğru yayılınca yüzümü
buruşturdum. Acıyla birkaç kez sağa sola kaykılınca geçti, ama hemen
öldürmez, süründürür türünden bir rahatlıktı bu. Sokağın ucunda bir
hareket gözüme takıldı. Başka hiç kimsenin göremediği Birgitta başına
bana doğru sallayıp gölgelerde kayboldu. Bugün hiç değilse bir şeyi doğru
yapmışım. Belki. Muhtemelen.

"Eh." Jack yanıma oturdu. "Bir gecede bir fossegrim, troller ve bir de
süper vampir. Tükürdüğümü yaladım. Nasıl eğlenileceğini gerçekten bili-
yormuşsun."

Ağlamak üzere başımı yana eğdim, onun omzuna yaslandım. "Ne demezsin." Vampiri emmek için duyduğum arzuyu -gereksinimi- aklımdan bir türlü atamıyordum. Boş midem pişmanlıkla guruldadı. Ama hiçbir şey yapmamıştım. Jack ortaya çıkıp günü kurtarmasa bile yapmazdım. Parmaklarım karıncalanarak buna itiraz ettiler, ellerimi sıkıp yumruk yaptım. Hayır.

Bir süre konuşmadık. Başımın altında, Jack gergindi, rahatsızdı ama kıpırdamayacak kadar da anlayışlıydı. Kendimi ona tuhaf biçimde yakın hissettim; sanki cinayet ve çılgınlıkla kaynaşan bir dünyada aklı başında bir tek ikimiz vardık. O dünyadan uzanan ipliklerin beni içeri çektiğini hissediyordum, tutunmak için de elime gelen her şeye sarılabilirdim. Bu, sarışın bir kâbus olsa bile.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Beni nasıl buldun?"

"Şansım yaver gitti." İşe yarar bir yanıttı ama sanki lafı ağzından hızla atıvermişti. Gözlerimi kıstım ama devam etti. "Troller konusunda niye yalan söyledin?"

"Söylemedim ki." İki kaşarlanmış yalancı, orada durup birbirimize baktık. Artık şurama kadar gelmişti. "Jack?" dedim.

"Efendim?"

"Sağ ol." Sesim biraz çatlamıştı. "Sen ortaya çıkmasaydın..."

"Ben ortaya çıkmasaydım da bir şey değişmezdi. Tam senin eğlenceli olduğuna karar vermişken duygusallaşmanın sırası değil. Şimdi, en sevdiğim paltomu giyiyorsun. Geri almayı çok isterim, o yüzden seni evine götürelim, oldu mu?"

Buna itiraz edemezdim işte.

Raqueel koyu kahvesinin üstünden bana bakıp kaşlarını çattı. "İçtiğin şu şeye sırf bakmak bile dişlerimi çürütüyor."

"Neyse ki UPTA'nın diş sağlığı hizmetleri mükemmel." Gü-lümsedim, çifte çırpılmış kremalı sıcak çikolatamı bir çubuk şekerle karıştırdım. Kahve dükkânı küçük bir yerdi, sıcak sarı duvarları ve loş köşelere konmuş puf koltukları vardı. Az sayıda müşteri dizüstü bilgisayarlarının üstüne eğilmiş, kafein desteğiyle niteliği tartışmalı eserler üretiyorlardı. Burayı seçme nedenim Noel temalı ürünlere vaktinden çok erken geçmeleri idi (gerçi Cadılar Bayramı'nın şerefine asılmış örümcekler, yarasalar hâlâ duruyordu). Bir diğer neden ise buranın yaşadığım kasabadan otobüsle yarım saat uzakta olmasıydı, o yüzden tanıdık biriyle karşılaşma ihtimali düşüktü. Gerçi kurtadam ya da vampir dostlarımla Raquel'i tanıyacaktırlarını sanmıyordum ama riske girmemek en iyisiydi.

"Burası iyi." Masadaki bir lekeyi sildi, sonra karşı köşemizde yiyişen çifte kötü kötü baktı. En azından benimle burada buluşmayı kabul etmişti. Daha çok da onu görevle ilgili bilgilendirmek için Merkez'e gitmeyi kesinlikle reddettiğim içindi.

Bilgilendirmek yerine, her konuda yalan söylemek de denilebilirdi.

Trollerin orada şans eseri bulunduğu dair öykünün üzerinden geçmiştik. Vampirin troller hakkında bir şey söyleyip söylemediğini sormak için kendimi zor tuttum. Eğer konuşmuşsa ve beni ele vermişse, bunu bilirdim. Raquel'den sır saklamaktan ne kadar nefret etsem de bu gerekliydi. Jack neredeyse boğulduğumu anlatmıştı, o yüzden fossegrimini beni öldüremediğini, çünkü bir akıntının bizi ayırıp su yüzüne çıkmama izin verdiğini söyledim. Raquel'i daha fazla kaygılandırmanın gereği yoktu. O über vampir tek bir ziyaret için yeteri kadar bilgi yüklemesi demekti zaten.

Vampirin bileğime nasıl sarıldığını ve ona ne yapmak istediğini anımsayarak ürperdim. "Onu Tecrit'ten çıkarmayacaksınız, değil mi?"

"Elbette çıkarmayacağız. En basit işleri bile yapamayacak kadar den-
gesiz. Başkalarına onun neden bu kadar kuvvetli olduğunu söylememekle
iyi etmişsin. Çok rahatsız edici bir gelişme bu. Daha önce paranormalleri
gözüne kestiren bir vampirle hiç karşılaşmamıştım ve bu şekilde doğal
vampir zaaflarının üstesinden geldiği ise - eh, sümen altı edilmesi gere-
ken bir gerçek." *Hiçbir şey kolay değil, değil mi?* dercesine iç çekti.

"İyi. Adam vampir standartlarında bile psikopat sayılır ki hafife alı-
nacak şey değil bu." Geriye yaslandım, örselenmiş kuyruksokumumu
acıtmayacak bir pozisyon bulmaya çalıştım. Bu gece geldiğinde Lend'den
nasıl saklayacağımı bilmiyordum.

Hayır. Artık bir şey saklamayacaktım.

"Peki ya elementaller? Sence vampir onları da..." Viv'in toplu katlia-
mının tekrarlandığını düşününce bayılacak gibi oldum. Çözmem gereken
başka paranormal ölümleriyle başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Raquel başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, ilişkili olduğunu dü-
şünmüyorum. Başka bir ölüm ya da ceset yok. Tanımladığımız ve temas
kurduğumuz neredeyse tüm elementaller kayboldu. Ama elementaller sıra
dışı varlıklar, ne dediğimi biliyorsun. Onların kaydını yirmi otuz yıldır
tutuyoruz ve bildiğimiz kadarıyla bu, normal davranışları da olabilir."

Başımı salladım, içim rahatlamıştı. Şiddet içeren bir şey yoktu neyse
ki. Bunu Lend'e söylemem, tek kaybolanın annesi olmadığını anlatmam
gerekiyordu. Elbette bu daha mı iyiydi, yoksa daha mı kötüydü bilemi-
yordum.

Raquel kahvesinden bir yudum aldı. "Trol meselesi kötü oldu ama."

Sıcak çikolatadan koca bir yudum aldım, boğazım haşlandı. "Evet.
Çok kötü. Yine de tehlikeli bir paranormal yakaladım ve amacımız da hep
bu değil miydi?"

"Haklısın, iyi bir iş çıkardın. Görev sana vaat ettiğim kadar kolay çık-
madığı için üzgünüm."

"Bu arada, şu Jack'e bir GPS falan alın. Perilerden biraz daha iyi, ama
sadece o kadar. Hiç değilse *onlar* beni dosdoğru nehre atmamışlardı.

Bana uçurumların yakınında görev de vermeyin, tamam mı? Jack'in beni nereye fırlatacağını düşündükçe afakanlar basıyor."

"Bir dahaki sefere bırak, önce o çıksın."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. "İyi fikir."

Okulumun nasıl gittiğini sorarak beni şaşırttı. Raquel'le muhteşem *Drakula* ödevim, trol serüveni yüzünden yarısında uyuyakaldığım edebiyat sınavı ve Bayan Lynn'den yana şikâyetlerim hakkında konuşmak bana hem gerçekdışı hem de son derece normal gelmişti. Raquel'in annem olduğunu ve onunla böyle şeyler paylaşmayı hayal ettiğim o eski günler gözümün önünde canlandı.

Çok güzeldi.

"Lend nasıl?"

Dibine yaklaşmış sıcak çikolatama baktım. "O kadar iyi değil. Ben... şey, seninle çalışmaya başladığımı ona söylememiştim."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama bunu öğrendi."

"Evet. Tahmin edersin ki pek hoş karşılamadı."

Anlayışla başını salladı, elimi avuçlarının arasına aldı. "Lend'le başından beri yıldızlarımız barışmadı," -Lend'in onu yumruklamasını ve bizim de onu bir UPTA hücresine tıkıp sorgulamamızı ancak Raquel "yıldızlarımız barışmadı" diye özetleyebilirdi- "ama sana karşı hep iyi davrandı ve bu sorunu da beraberce atlatacağınızdan yana hiç şüphem yok."

"Sağ ol. Ben..."

Ama iletişim aygıtı biyledi ve bizi itekleyip o küçük normallik anından çıkardı. Raquel mesajı okudu, *yirmi dört saat bana yetmiyor* dercesine iç çekti, sonra özür dilemek için bana baktı. Elim sallayarak önemi olmadığını belirttim.

"Hiç sorun değil. Hadi, sen git dünyayı kurtar. Ben burada dişlerimi çürüteceğim."

Duraksadı. "Gerçekten üzgünüm, Evie. Bazen seni tekrar UPTA'ya çekmek yanlışmış gibi geliyor bana. Belki de bencillikti bu yaptığım. Fakat bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya sözcükler yetmez." Gülümsedi, hafifçe elime vurdu. "Seni ararım."

“Biliyorum.”

“Eğer o ödev konusunda yardıma ihtiyacın olursa haber ver. Bir faydam olursa Lend konusunda da...”

O gittiğinde içim sıcacık olmuştu, ama kakaodan değil. Şu son görev tam bir fiyaskoydu ama her şey yoluna girmişti. Raquel'in tekrar hayatıma girmesi hayal bile edemediğim kadar önemliydi benim için. Bu da İsveç'te birkaç kez ölümden dönmeye değerdii, değil mi? Lend anlayışla yaklaşırdı buna. Anlamasını sağlayacaktım.”

Bir otobüs yolculuğu ve üç saat sonra, bunu nasıl yapacağımı düşünmekten yorulmuştum. Lend bana saat kaçta geleceğini söylememişti, o yüzden elimde telefonum, kanepeye uzanmış, kuyruk sokumumu ağrıtmayacak bir pozisyon bulana kadar kıpırdanıp durdum.

Geçen geceki maceraların yorgunluğu çıkınca, bölük pörçük bir uykuya daldım. Yüzüme düşen saçlarımı geriye atan kibar bir el uyandırdı beni. Lend yere çömelmiş, göz hizama inmişti. “Selam,” dedi yumuşacık bir sesle.

“Selam!” Hemen doğruldum ama fazla acele ettiğimden acıyla çığlığı bastım.

“Neyin var?”

“Hiçbir...” Kendime hâkim oldum. “Geçen gece kuyruksokumumu kötü vurmuşum.”

“Nasıl?”

“Basamağa çarptım.”

“Nerede?”

“İsveç'te.”

Yüzündeki endişe kısmen silindi, sonra geriye gidip topuklarının üstünde durdu. “Ya. Peki, İsveç'te ne yaptın da merdivenden düştün?”

“Bir vampirle kapıştım.”

Yüzü bembeyaz oldu. “Demek UPTA'yla çalışmak bu kadar güvenli. Harika. Bir dahaki sefere kırık kemiklerle mi döneceksin? Bak, benim kastettiğim tam da buydu işte! UPTA seni tekrar avcuna aldı; bana ya-

lan söylüyorsun, benden bir şeyler gizliyorsun, daha şimdiden Merkez'de mahsur kaldın ve yaralandın! Ne işin vardı vampirle?"

Başımı iki yana salladım. "Bir vampir görevi olmayacaktı. Benden tek beklenen..."

"Hayır! Hiçbir şey *beklendiği* gibi olmaz zaten. Raquel'in kirli işlerini tekrar sana yaptırdığına inanamıyorum!"

Ansızın çaresizliğim yerini müthiş bir öfkeye bıraktı. "Önce ağzından çıkan kulağın duysun. Buradaki vampirler çok cici diye topunu öyle mi sandın? David'in küçük deneyi, doğalarındaki iyiliği keşfetmek istemeyen paranormallere karşı koruyor mu insanları? Onlardan bazıları *gerçekten* canavar, Lend. Bunu sen de biliyorsun! Evet, bazen UPTA da baş belasının teki oluyor ama hiç değilse bir şeyler yapmaya çabalıyorlar! Bana kalsa ben de bu kasabada rahatıma bakıp krep servis etmeye bayılıyorum, ama sana bir şey diyeyim mi? Paranormallere yardım etmek isteyen tek sen değilsin! Bunu seninle aynı şekilde yapmıyor olabilirim, ama beni UPTA'nın maşası olmakla suçlayamazsın. Senin o kıymetli vampirin ne yapıyordu, biliyor musun? Peşine takıldığı trol çocuklarını öldürüyordu! Ben olmasam kim bilir daha kaç tanesini öldürecekti!"

"Trol çocuklarını mı?"

Yüzümü astım. "Evet, İsveç'e bir trol kolonisinin yerini saptamaya gitmiştim."

"Buldun mu onları?"

"Elbette buldum. Çünkü işim buydu ve işimi de iyi yaparım. Troller benden yardım istediler ve kimseye bir zararları dokunmadığı için kabul ettim. Sen sormadan hemen söyleyeyim, hayır, trollerin yerini UPTA'ya bildirmediğim ama evet, psikopat vampiri onlara teslim ettim. Belki beni kullanıyor olabilirler ama ben de onları kullanıyorum ve bana, herkes ne derse onu yapan bir salak muamelesi yapmazsan sevinirim."

Bir süre sessiz kaldı, ben de kendimi bir sonraki tartışma salvosuna hazırladım. "Özür dilerim."

"Ben...dur bir saniye, ne dedin?"

"Özür dilerim. Haklısın. Neden en iyisinin UPTA'ya katılmak olduğunu düşündüğünü anlamıyorum ama onlara karşı hiç tarafsız yaklaşıma-

dım zaten. Onları sevmiyorum, hiç de sevmeyeceğim; hayatın sürekli tehdit altında. Fakat bunun senin için önemli olduğunu düşünüyorsan buna katlanabilirim. Salak falan değilsin -bunu biliyorum- sen benim şimdiye dek tanıdığım en zeki, en iyi insansın."

"Peki...yani, barıştık mı?" İçimde bir umut yeşermiş, koca haftayı bana dar eden o endişeyi kısmen ortadan kaldırmıştı.

"Tek bir konuda söz vermeni istiyorum, bundan sonra yalan söylemeyeceksin bana. UPTA'nın hayatının bir parçası olmasından nefret etsem de bana yalan söylemeyi bırakırsan bunu kabul edebilirim. Yalan söylemen, bana karşı dürüst olamayacağını hissetmen beni her şeyden çok incitiyor. Beni -gerçek beni- her zaman başkalarının göremediği şekilde görebiliyorsun. Ben de senden aynısını istiyorum."

Başımı sallayarak kabul ettim, gözlerim yaş içindeydi. Haklıydı Lend. O, benden saklanamıyordu. Benim ondan bir şeyler saklamam hiç adil değildi.

"Artık yalan yok, değil mi?"

Güçlkle yutkundum. *Sen ölümsüzsün, Lend.* "Artık yalan yok," diye yalan söyledim.

İç çekti, rahatlamıştı. Sonra yanıma oturdu, elini itinayla omzuma attı, sonra başını kanepenin arkasına yasladı. "Ee, peki, şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Keşke bilebilseydim.

“Yapamam,” diye fısıldadım, midem bulanıyordu. Lend elini elimin üzerine koydu, diğer kolunu belime doladı. Ona doğru geriye yaslandım, orada olduğu için şükrettim. Bizim için. Her şey normale dönmemişti ama hızla dönüyordu.

“Elbette yapabilirsin.” Parmağımı Enter tuşuna bastırdı ve işte, istediğim tek üniversiteye başvuru yapmıştım bile.

“Kusacağım sanırım.”

“O işi banyoda yaparsan sevinirim, çünkü bu gece burada uyumam gerekiyor.” Güldü, hafifçe boynumu öptü.

Lend’in yatağına kendimi bıraktım, tanıdık mavi yorganı buruşturdum. Lend’in babasının evinde baş başa olmak bana eski günleri, Merkez’den kaçtığımız ve burada yaşadığım zamanı hatırlatıyordu. “Kompozisyonlarımı bir kez daha okumalıydım. Ya sınav sonuçlarım? Matematik puanım daha iyi olabilirdi. Olmalıydı. İngilizce notum berbat.” Ellerimle yüzümü örttüm. “Nefes alamıyorum. Başvuru yaptığında sen nefes alabilmiş miydin? Normal bir şey mi bu?”

Lend yanıma oturdu, ağırlığıyla yatak göçünce yanına yuvarlandım. “Normal. Ben de aynen böyle olmuştum. Ama bir faydası olacaksa söyleyeyim, sen paniklediğinde çok daha tatlı oluyorsun.”

Parmaklarımın arasından baktım. “Ya beni almazlarsa?”

Kollarımı bana doladı. “Artık endişe etme. Kabul edileceksin.”

“İyi. Birinin sana ve şu küçük dryad laboratuvar asistanına göz kulak olması lazım.”

Güldü, beni öyle bir kucakladı ki nefesim kesildi. “Yanımda nefes alamayan bir Evie olduktan sonra şehvetli bir ağaç ruhunu ne yapayım?”

Kollarımı kurtarıp beni bıraktırıana kadar gıdıkladım onu. Sonra gü-

lerken ağzının muhteşem görünüşüne dayanamayarak onu öptüm, stresimin dudaklarında erimesine izin verdim. Tanrılar aşkına, dudakları öyle lezizdi ki.

Tam onunla güzelce sevişmek üzere kendimi rahat bırakmıştım ki alt kattan yükselen sesler üzerine durduk.

“Misafir bekliyor muydunuz?” dedim doğrularak.

Lend parmaklarına dolanan saçlarımı çözdü. “Bildiğim kadarıyla hayır.”

Sesler daha da yükseldi, bir tartışma olduğu belliydi. “Dur bir saniye... bu Raquel’in sesi.” Harika, tam Lend’le ilişkimizi yoluna koyduğumuz anda ortaya çıkmasa olmazdı tabii. Lend’e yalanlarımı anımsatacak bir UPTA dramasına hiç ihtiyacım yoktu. Apar topar mutfığa indik. David sırtını mutfak tezgâhına yaslamıştı. Yüzünden kızgınlıkla mahcubiyetin tuhaf bir karışımı okunuyordu. Raquel ise karşısına dikilmiş, bir parmağını onun göğsüne yaslamış, bitirdiği her cümleyi vurgulamak için onu dürtüyordu.

“Bana güvenden söz etme, David Pirello! Sakın bana güven lafı etme! Nerede olduklarına dair bir şey biliyor da söylemiyorsan...”

David gürültüyle öksürünce Raquel dönüp bize baktı. Yüzü heyecandan kıpkırmızı olmuştu ki onu böyle gördüğüm nadirdi. Güzel görünüyordu, yanakları al al, gözleri ıslık ıslık. Çatık kaşları bu görünümüne biraz gölge düşürüyordu ama hemen normal bir ifade takındı.

“Ah, David burada olduğunuzu söylememişti bana.” Sanki biz odaya girer girmez dizginlediği duygularını salıvermesine yardımcı olacakmış gibi, eteğini düzeltti. “Evie, üniversite başvurularının nasıl gittiğini öğrenmek istemiştin.”

Geliş sebebinin bunu sormak olmadığından adım gibi emin bir halde, şüpheyle gülümsedim. “Harika. Yaklaşık beş dakika önce Georgetown Üniversitesi’ne erken tercih başvurumu tamamladım.”

“Garantiye almak için en az üç üniversiteye daha başvurmalısın.”

Kötü kötü bakmamak içim zor tuttum kendimi. Okuldaki rehberlik öğretmenim de aynısını söyleyip duruyordu fakat bana soracak olursanız gönlümde Georgetown’dan başka okul yoktu. “İyi tavsiye. Teşekkürler.”

“Niye geldin?” diye sordu Lend, Raquel’e.

"Birtakım yeni gelişmeler oldu, bu konuda babanın fikrini almak istedim. Ne yazık ki bana yardımcı olmadı." David'e buz gibi bir bakış fırlattı. David çok huysuz görünüyordu. "Evie, beni başvurulardan haberdar et, olur mu?" Raquel bana gülümseyerek yanımdan geçti, kapıya yürüdü.

"Ne zamandan beri normal kapıları kullanıyor?" diye sordu Lend.

"Kibarlık ediyor." Kızıştım, Raquel'i savunma ihtiyacı duyuyordum.

"Neymiş ziyaretinin asıl sebebi?"

David başını iki yana salladı. "Kaybolan elementallerin ve bölgeye özgü paranormallerin sayısı artıyor. Ama bu bizim sorunumuz değil. UPTA kendi yarattığı sorunlara kendi çözüm bulsun. Onlarla iş yapmanın haline acırım."

Ne yapacağını bilemez bir halde kıpırdandım. Bu olayda kimin tarafında olduğumu bilemiyordum. Belki aynı anda ikisinde birden. Belki de hiçbirinde. Lend'in ağzını bıçak açmıyordu ve giderek uzayan sessizliği bozacak bir şey bulmak için kafa patlatıyordum.

Cebimdeki telefon çalıverdi. Tanrıya şükür. "Arianna arıyor, bir saniye." Telefonu açıp diğer odaya geçtim. "Arianna? N'aber?"

"Yatağının üstünde sarışın bir oğlanın zıplamasının bir nedeni var mı? Yoksa onu öldüreyim mi?"

"Sen hiç zahmet etme," diye homurdandım. "Ben bizzat öldürürüm. Eğer Jack hayatıma bir kez daha burnunu sokacak olursa..."

Ben telefonu öfkeyle kapatırken Lend içeri girdi. "Kötü bir şey mi var?"

Özellikle göz göze gelmemeye çalışarak telefonu cebime koydum. Bu bir UPTA işi değildi. Raquel gelmeden önce güzel bir gün geçiriyorduk. Ortahığı germeye hiç lüzum yoktu.

İç çektim. Gerçek. Gerçeği söyleyemediğim zamanları telafi etmek için ona hep gerçeği söyleyecektim. "Jack evde Arianna'nın canını sıkıyormuş."

Lend bozuldu. "Bunun nesi var yahu?"

"Hiçbir fikrim yok. Zaten restorandaki vardiyam için geri dönmem gerekiyor." Son günlerde restoranı iyice boşlamıştım. Artık paraya ihtiyacım olmasa da hâlâ yardımına ihtiyaçları vardı ve onları ektiğim için

vicdanım sızlıyordu. Üstelik orada çalışmak Nona'yı göz önünden eksik etmemenin bir yoluydu. Başka peri görmediysem de bu, bir dolap dönmediği anlamına gelmezdi.

"Gelip yardım edeyim mi?"

Gülümsedim, Jack'i duyunca öfkeden köpürmediğine sevinmiştim. Hiç şüphesiz büyük çaba harcıyordu bunun için. "Sen izleyecek bir film seç. O zaman ikimiz de yağlı yiyecek kokmayız. İple çekeceğim bir randevu lazım bana."

"Jack konusunda, demek istemiştim."

"Ha, gerek yok. O sadece biraz dengesiz ve yalnız, o kadar."

Somurtarak belime sarıldı. "Başkasının kız arkadaşının yanında dengesiz ve yalnız olsa olmuyor muymuş?"

"Önerini iletirim. Sekizde alır mısın beni?"

Eğilip beni hafifçe öptü. "Tabii. Başka sorun çıkarsa ara beni."

Lend'i arayıp aramayacağımdan emin olmasam da Jack'in ayağını bastığı yerde sorun çıkacağına kalıbımı basabilirdim.

O daya daldığımda Jack henüz sıçramıştı, havadaydı. Ayak bileğine yapışıp çektim, havada yüzüstü döndü. Güm diye yatağa düşüp yere yuvarlandı.

Ve kahkaha attı.

“Hadi, tekrar yapalım! Ama bu sefer daha yükseğe sıçrayayım.”

“Hayır! Otur oturduğun yerde! Ne işin var senin burada?”

Yere oturup omuz silkti. “Canım sıkıldı.”

“Bana ne be? Ben senin bakıcın mıyım?”

Mavi gözleri parıldadı. Kimin gözleri parıldar ki? Sonra yüzü düştü, dudak büktü. Bana bakarak, şaşılacak derecede uzun kirpiklerini kırıştırdı. “Ben dostuz sanıyordum.”

“Öff, kes şunu.”

“Hadi, gel.” Zıplayıp elimi tuttu. “Eğlenceli bir şeyler yapalım.”

“Yapamam! Önce işe gideceğim, sonra da randevum var.”

“Yine şu eli tavalı oğlanla mı? Ben sizi ayrıldınız sanıyordum.”

“Hayır! Niye ayrılalım ki?”

Jack omuz silkti. “Ne bileyim. Son gördüğümde pek heyecanlı görünüyordu. Neyse. Ben sadece iyi misin diye bakmak istemiştım. Görünüşe göre iyisin ama ben onu hâlâ çok sıkıcı buluyorum. Hem o seni kraken görmeye götürebilir mi?”

“Hadi canım! Ciddi misin sen? Krakenler gerçek mi? Ben hep onları...” Durup derin bir nefes aldım. “Gerçekten meşgulüm. *Erkek arkadaşım*la.” Bu seferki hayal kırıklığında içten bir şeyler vardı. Harika. Bir kişinin daha

hayallerini tuzla buz etmiştim. Onun nereden geldiğini biliyordum ama. Merkez'le Peri Diyarları'ndan başka seçeneği yoksa, eh, bir arkadaşı hak ediyordu. "Teklifini erteleyebilir miyim? Hafta sonlarım biraz dolu da."

Omuz silkti, yüzünden düşmeyen gülümsemesi tüm o gamzeli haşmetiyle geri dönmüştü. "Muhtemelen ölümle burun buruna gelmenin bir yolunu bulursun zaten."

Kapının ağzında Arianna yüksek sesle öksürdü. Hiç açıklama yapmadan yanından geçip gitmişim ve belli ki şimdi bir açıklama yapmak zorundaydım. İşin zoru, *neyi* açıklayacağımı bilmekti.

"Aa, şeyy, Arianna, bu Jack. Şey, o sana ne dedi?"

Gözlerini devirdi, rastık çekilmiş çikolata rengi gözleri, süt beyazı ceşet gözleriyle aynı hareketi yaptı. "Buraya yatakları incelemeye geldiğini söyledi. Ben de eski *dostlarından* biri sandım."

"Hayır, o şey değil, yani onun gibi bir şey. Peri değil, insan ama, şeyy..." Arianna'ya UPTA'yla vardığım yeni anlaşmadan söz etmemiştim. Duyunca Lend yeteri kadar köpürmüştü zaten, bir de ev arkadaşımın fırça yemek istemiyordum.

"Ben de Jack." İnsanın içini eriten o tebessümlerinden birini takınıp bir elini uzattı. "Kesinlikle insanım, ama..." Arianna'nın elini tutup dudaklarına götürdü "...seni daha yakından tanımak için farklı bir yaşam tarzını deneyebilirim."

"İyy." Arianna elini çekmişti, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı ama dudağının kenarında bir gülücük oynayıyordu. "Ebedi hayat senin gibi haşareler olmadan da yeteri kadar kötü."

Jack derin bir of çekti. "Kızlar çok acımasız. Periler hiç değilse seni görmek istemediklerinde sadece öldürüyorlar." Bir elini duvara koydu, duvara yaslanıp ayağını sabırsızca yere vurmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, onunla vakit geçiremediğim için suçluluk duyuyordum.

"Nereye olacak? Kendimi öldürtecek bir peri bulmaya tabii." Bize göz kırptı, sonra peri kapısı açıldığında içine düşmüş gibi yaptı. Kapı arkasından kapanırken, Arianna bile güldü.

"Nereden buldun bunu?"

"Ne bileyim. Delileri mıknatıs gibi çekiyorum galiba."

"Senin hassas ruhunu seziyorlar demek."

"Bak şu konuşana. Senin şanlı bir devrimde liderlik edeceğin hortlak orduların falan yok mu?"

"Zombi orduları, hortlak değil. Arada ince bir fark var. Hayır. Şu aralar yeni yetenekler arıyorum. O şanlı devrim yarına."

"Sana iyi şanslar. Beraber takılmaya ne dersin? Lend bütün hafta sonu burada."

Omuz silkti. Giderek içine kapanıyordu. Fakat perilerin kıyameti kopmadığı sürece onu satmayacaktım bu sefer. "Tabii. Olur. *Easton Heights* maratonuna ne dersin?" Bunun avantajı Arianna uyumadığı için, Lend'den ayrılmam gerekmeden sabaha kadar DVD izleyebilecek olmanızdı. Bana sorarsanız muhteşem bir plandı.

Başımla evetledim, hevesle güldüm. "Parti!"

"Ama Lend mızıldanacak."

"Mızıldanınca çok şirin oluyor."

"Sende bir acayıplik var," dedi.

Bende *sürüyle* acayıplik vardı ama Lend'e âşık olmak bunlardan biri değildi.

"Ha, bu arada," dedi çalışma masamdaki birkaç kalın klasörü işaret ederek. "DC'deki birkaç okuldaki daha materyal istedim."

"Niyeymiş o?"

"B planı. Anlarsın ya, ne olur ne olmaz."

Sinir olmuşum. Duyan da Raquel'le sözbirliği ettiler sanırdı. "B planına falan ihtiyacım yok."

Gözlerini yine devirdi. "Aptallaşma. Bazen evdeki hesap çarşıya uymaz. Daima kendine alternatifler yaratmalısın. Seçim şansın olduğu için şanslısın."

"Ben alternatif falan istemiyorum. Sonra görüşürüz." Kapıyı gereken den gürültülü bir şekilde çarpıp kapattım.

Alt kata indiğimde mutfağa süzıldüm, Nona'yla Grnlıllı'ı yan yana durmuş, Nona'nın kolundaki bir şeye bakarken buldum. Gözlerimi kısıp baktım. Gözlerim bana oyun oynuyordu herhalde. Parlak turuncu bir ge-koyla ya da semenderle konuşuyor gibiydiler ki bu doğru olamazdı.

Ama işe orasından bakarsak Nona da bir ağaçtı. O yüzden yaptığı hiçbir şey tuhaf sayılmazdı. Ya da belki her şey öyleydi. Burada normalin bir standardı yoktu.

"Hey, Nona?"

Doğruldu, ters ters bakarak elini korumacı bir tavırla arkasına götürdü. Kaşlarımı çattım. Acaba onu görmemem mi gerekiyordu yoksa artık işe gelmediğim için miydi bu tavır? "Bugün masalara mı bakayım, kasaya mı?"

"İkisine de bakma, Evie. Sağ ol. Gidebilirsin."

"Ta-mam..." Burada kesinlikle yolunda olmayan bir şeyler vardı. Grnlıllı'la fısır fısır konuşan, Reth'le buluşan Nona beni harbiden işkilendiriyordu. Bir de farkında olmadığımı sanıp bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Nasıl desem, sanki *bekliyordu*. Bir şey olmasını.

Bunun ne olduğunu bilmek istemediğimden emindim.

Restorandan çıkmak üzere yürürken, abartmadan söylüyorum, içerdeki her çift göz -içlerinden bir teki bile insanlara ait değildi- beni izliyordu. Ürpertime söz geçirip cep telefonunu çıkardım, Lend'den gelip beni almasını istedim. İmkânı yok bugün açık havada yürüyemezdim.

Başım tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı sıraya. Sıranın ahşap havası verilmiş düzgün plastik yüzeyi çok davetkârdı ve İngilizce öğretmenimin arkadan duyulan sesi, sanki uykusuzluğun keşfedilmemiş ilacı olmuştu.

En son ne zaman bu denli canım sıkılmıştı, hatırlayamıyordum. Keşke Georgetown'dan resmi kabul yazısı gelseydi. O zaman rahatlayabilirdim. Şu anda başka bir hatayı daha kaldıramazdım, çünkü notlarımı kontrol edebilirlerdi.

O yüzden öğle yemeği saatinde Bayan Lynn için ekstra kredi karşılığı bir tur daha keyif kosusuna çıkacaktım. "Keyif Kosusu" ha, şu isme bakın. Tıpkı "uslu gremlin" ya da "tatlı cadı" demek gibi bir şey. Ya da "eğlenceli tarih ders kitabı." Bu haftaki üçüncü keyif koşumdu ve biiip bir not

DOĞ

uğruna zaten kısacık kalmış ömrümün yıllarını feda ettiğimden emindim. Hiç değilse koşmak o kadar yorucuydu ki canımın sıkılmasına fırsat kalmıyordu. Ama şu an, öyle değildi.

Esneme isteğimi bastırdım. Bir şeyler olsun istiyordum, ne olursa. Belki Lend gelir tekrar kurtarırdı beni ve onunla sihirli bir randevuya çıkar, sessiz anlarımızda hâlâ varlığını sürdüren o gerilimin üstesinden gelirdik. Başımı yumruğuma dayayıp gözümü kapıya diktim.

Ya ölüm kokan, çürümüş bir zombi dalsaydı içeri? Dosdoğru kapının yanında oturan Kızıl Saçlı Acımasız Futbolcu Kız'ın üstüne atılırdı. Zombiyi halledebilirdim. Öğretmenin masasında duran cetvelin kenarı keskin görünüyordu. Sınıf arkadaşlarım benden kim bilir nasıl etkilenirdi. Hele bir de Çarpıcı yanımdaysa.

İç çektim, başımı geriye atıp tavana baktım. Hiç işe yaramazdı. Hiçbir keskin nesne bu iş için yeterince keskin değildi. Dahası, Çarpıcı'yı okula asla getirmiyordum. Hem okuldaki herkesin canını kurtarsam bile, muhtemelen şiddete karşı sıfır hoşgörü politikası gereği okuldan atarlardı beni.

Sınıf arkadaşlarımın sonsuz takdirine ve saygısına mazhar olmadan yaşamam gerekecekti. İşin doğrusu, birçoğu farkımda bile değildi. Kendi aralarında gruplaşmışlardı ve dost canlısı olsalar da okul dışında hiçbirleriyle görüştüğüm yoktu. Bu kısmen benim suçumdu, çünkü bir yandan restoranda çalışıyor, hafta sonlarımı da Lend'e ayırıyordum.

Fakat dürüst olmam gerekirse çoğu zaman bunun sebebi, ne kadar istesem de buraya ayak uyduramayışımı. Onların tüm olayı kimin kimle çıktığı, kimin kime ne dediği, kimin nereye gittiği ve bu gibi şeylerdi. Benimkiler ise kim değil de ne sorusu üzerine kuruluydu. Mesela, gırtlığımı parçalamaya hazırlanan acaba hangi yaratık, gibi.

Ya da eskiden böyleydi. Bütün hafta iğne üstünde oturmıştım. Raquel'in bana hiç ihtiyacı olmamıştı, bu da her şeye kafamı takacağım stres dolu bir sürü vaktim kaldığı anlamına geliyordu. Nereye gidersem gideyim, ne huzurum vardı ne de güvende hissediyordum kendimi. Restoran ağzına kadar paranormal kaynıyordu, Nona'nın hali tavrı değişmediyse de bana ne zaman bakacak olsa tüylerim diken diken oluyordu. Arianna ise benim kişisel poltergeist'im olmuştu resmen, ruh halini resmen eve de bulaştırıyordu. Dışarıya çıkmak huzurumu kaçıırıyordu. Beni her yerde izleyen o meltem, gökyüzünde silf, kalabalıkta peri aramak. Kendi-

me ait hiçbir yerim yoktu.

Tıpkı Jack'in söylediği gibi, yuvasızdım.

Ama şimdi sadece sıkılıyordum. Belki başıboş bir vampir okula gelirdi de...

Bir kağıt güm diye masamın üstüne indi ve neye baktığımı anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. Sınavım. Son sınav kâğıdım! Sınavdan...

Hayır, olamazdı bu.

Gözlerime inanamayarak sınav kâğıdımın ön yüzünü süsleyen harfe baktım. C+ mı? C+ da neydi? Bu öğretmen o salak, anlamsız sınava ne kadar çalıştığımı bilmiyor muydu? Bir önceki geceyi neredeyse sabaha kadar kötülüğün güçleriyle çarpışarak geçirmiştım. O Tanrının cezası Georgetown'a girmem gerektiğini bilmiyor muydu?

C+ notu orada öylece duruyor, alay ediyordu benimle. Çarpıcı'nın çantamda olmaması muhtemelen iyi bir şeydi, yoksa o harfi o sayfadan yakarak silerdim. Öğretmenin ayrılırken söylediği şeylerin hiçbirini anlayamadan ders bitmiş, Carlee yanı başıma dikilmişti.

"C+ mı aldın? Harika!"

"Georgetown'a o harikalarla girilmiyor," diye inledim, hüngür hüngür ağlamama ramak kalmıştı. Lütfen, ne olur transkriptime yeni sınav notları işlenmeden önce baksalardı.

"Oraya kabul edileceksin! Çok zekisin sen, hiç merak etme." Beraberce öğle yemeğine yürürken kolunu omzuma attı. "Hadi, mutlu şeylerden söz edelim. Cadılar Bayramı'nda ne kılığına gireyim? Seksi vampir mi olsam, seksi peri mi, karar veremiyorum. Hangi kostümü giyersem giyeyim, vücuduma bir kutu simli vücut jeli süreceğim. O yüzden sen hangisi olmak istiyorsan söyle, aynı olmayalım!"

Perilerle vampirler artık simli miydi?

Yok artık.

Karnımı tutarak inledim. “*Easton Heights*’ta bunu hiç konu etmediler. Dramatik bir sesle: ‘Yeni bölümde Cadılar Bayramı’nda felaket. Carys ölümcül miktarda şeker tüketiyor. Acaba mezunlar buluşmasını görecektir kadar yaşayacak mı? Daha da beteri, bir buçuk kilo almış haliyle kimse ona çıkma teklif edecek mi?’”

Arianna peruğumu firketeyle tuttururken beni payladı. “Kim dedi sana koca paket şekerlemeyi midene indir diye? Kıpırdamadan dur.”

Ayna kullanabilsek işimiz kolaylaşırdı ama Arianna aynalardan nefret ediyordu. O yüzden küçücük salonun orta yerinde bir iskemlede otuyordum. Çok da şikâyet edemiyordum zira kendi başıma bu kadar iyi bir kostümü hayatta uyduramazdım. Bazen ölüp de dirilmiş eski bir moda okulu öğrencisiyle aynı evi paylaşmak işe yarıyordu.

“Pekâlâ.” Geriledi, başını aşağı yukarı sallayıp eserini inceledi. “Oldu artık.”

Fırlayıp kalktım, banyodaki aynada kendime baktım. “Ah, Arianna. Bu harika!”

Kırmızı peruğum ve geniş, mor saç bandım mor elbisemi, pembe taytımı ve yeşil ipek eşarbımı tamamlıyordu. *Scooby Doo* çetesine hep bayılmıştım. Yüz seksen derece tersim gibiydiler. Onların avladığı canavarlar hep insan çıkıyordu; benim avladıklarım ise insan görünümlü canavarlardı. Galiba onlar şanslı çıkmıştı. O havalı minibüs de cabasıydı.

“Oldu mu?” diye seslendi Arianna diğer odadan.

“Sen bir dâhisin! Şimdiye kadarki en iyi Daphne ben olacağım!”

“Tevazuundan da geçilmiyor.”

Onun yanına geldim. Bilgisayar oyununun başına geçmişti bile.

“Bizimle gelmek ister misin?” diye sordum.

“Cadılar Bayramı’nı kutlamam ben.”

“Yapma yahu, Cadılar Bayramı senin gecen!”

Dönüp bana bön bön baktı. “Sağ ol, eksik kalsın.”

Duraksadım. Kendimi suçlu hissediyordum. Son zamanlarda ona hiç zaman ayırmıyordum. Hatta geçen hafta, sabaha kadar dizi izleme maratonunun daha otuzuncu dakikasında uyuyakalmıştım. Her ne kadar kabullenmek istemesem de İsveç’teki o über vampir, tüm vampir tiksintimi su yüzüne çıkarmıştı ve Arianna’ya doğrudan bakmakta güçlük çekiyordum. Onun son haftalarda gerçekten içine kapanık ve anti sosyal olması da üstüne tuz biber ekliyordu.

Şey, yani her zamankinden daha içe kapanık ve anti sosyal.

Ama hiç üşenmemiş, benim için bu muazzam kostümü hazırlamıştı. Hiç değilse onu dışarı çıkarabilirdim. “Yapma ama. Çok eğlenceli olacak! Hem bu sene vampirler çok moda, o yüzden otomatikman havalı olacaksın! Cadılar Bayramı’nda bu aptal eve tıkılıp kalmak istemezsin, değil mi?”

Gözlerini kıstı. “Yapmak istediğim tastamam bu, sağ ol. Dahası, benimle birlikte olmaktan hoşlanmadığın ortadayken sana emrivaki yapacak değilim. Bana acımanı istemiyorum, Evie.”

“Hiç öyle değil!”

İç çekip oyununa döndü. “Sorun değil. Boş ver. Ben anlayacağımı anladım. Yerde olsam ben de benimle zaman geçirmek istemezdim.”

Tam itiraz etmeye hazırlanırken dışarıdan bir korna duyuldu. Elim omzuna koydum fakat bana bakmaya tenezzül bile etmeden silkinip kurtuldu. Arianna o karanlık ruh haline bir girdi mi, dil dökerek vazgeçirmenin yolu yoktu. Merdivenden aşağı koşup restorandan geçerken üstümdeki suçluluk duygusundan sıyrılmaya çalıştım. Ben dışarı çıkarken Lend de arabadan indi. Bu perşembe sırf benim için eve gelmişti. Onu görünce bozuldum. “E ama giyinmemişsin!”

Sırıtarak kapıyı açtı bana. “Elbette giyindim. Bak, görünen adam kılgına girdim!”

Göğsüne bir yumruk attım. "Tembel seni."

"Bak, ben günün her saati kostümle dolaşıyorum. Sen ise yılda bir kez. O yüzden de tembel olan sensin. Bununla beraber pembe taytla çok seksi olmuşsun, o yüzden seni bu seferlik affediyorum."

"Ne kadar da asilsin." Beni öptü, dudaklarımda takılıp kaldı. İçim mutluluktan sıcacık olmuştu. Aramız düzelecekti.

Lend'in babasının evine giderken arabanın penceresinden dışarıyı seyrettim. Şeker toplamaya çıkmış ilk çocuklar sokağa dökülmüşlerdi. Ben de küçükken Cadılar Bayramı'nı kutladığımı hayal meyal hatırlıyordum. Bakıcı ailelerimden biri işi ciddiye almış, bize kabak oymak dahil her şeyi yaptırmışlardı. Kaldığım son bakım evindeki kadın ise dışarı çıkmamanın güvenli olmadığını düşündüğünden evde kalıp bir Charlie Brown çizgi filmini üç kez izlemiştik. O gün bugündür Beagle cinsi köpeklerden nefret ediyordum.

Raquel elbette insanların, kendilerini koruduğumuz varlıkların kılı-ğına girip etrafta koştuğu bu bayramın saçma sapan bir şey olduğunu düşünüyordu. Dahası, "iş arkadaşlarımızın" kendileriyle alay edilmesinden alınabileceğinden korkuyordu. Arianna'nın tavırlarına bakılırsa Raquel bu konuda haklıydı.

Lend'e döndüm. "Bu gece gündemimizde ne var?"

"Önce balkabağı oyacağız. Birkaç tasarım çizdim. Babamı kremayla kaplayacağız."

Gülümsedim, çizdiklerine bakmak için heyecanlanıyordum. Son zamanlarda yaptığı eskizler hep insan anatomisi sınıfı içindi. Eğlenmek için bir şeyler çizmesini daha çok seviyordum. "Muhteşem. Ya sonra?"

"Karamelli elma yapıp kapıyı tutacağız. Eve sadece civarda oturan çocuklu kurtadamlar geliyor, onları görmek de hep eğlenceli."

"Ya, harika!" Sanki ciddiymiş gibi söylemişim ama aslında hayallerim suya düşmüştü. Bu benim ilk normal, ergen Cadılar Bayramımdı. Gönülümde yavru kurtadamlara şeker tutmaktan fazlası vardı. Carlee bu gece bir parti veriyordu, yıllık Cadılar Bayramı partisiydi bu ve oraya gideceklerle çok muhabbetim olmadığı halde merak ediyordum. Gerçek partileri sadece televizyonda görmüştüm. Ya da Merkez'de ama oradaki bir şeye benziyordu. Şahsen paketleyip etiketlediğim paranormallerle

kaynaşmak her zaman garipti. Hem hiç kimse pança alkol katmıyordu.

Fakat Lend'le birlikte olmak her şeyden iyiydi ve o, partilerden nefret ediyordu. Biraz ev kuşuydu, çünkü biçim değiştirme becerisini kontrol altına alabildiği yaşa gelene kadar kapalı kalmıştı. Yaşı büyüdükçe çok popüler olma potansiyeli bulunduğu halde (yani, merhaba yakışıklı) hiç kimsenin gerçek Lend'i tanıyamayacağını hissetmişti.

Tabii ki benimle karşılaşana kadar. Bu da beni mutluluktan uçuruyordu.

Lend bana bakıp güldü. "Sevinmiş gibi yapmayı hiç beceremiyorsun. Tek yapacağımız bu değil."

Bir anda kulaklarım dikildi. "Öyle mi?"

"Eh, hazır giyinmişken...disko bowlinge gidebiliriz."

"Disko bowling mi? Gerçekten mi? Öyle bir şey mi var?"

Güldü. "Hiç gitmedim, ama birkaç hafta önce bowlingden söz etmiş-tin. Ben de bowlingdeki süper beceriksizliğimle seni etkileyebilirim diye düşündüm. Dahası, sırf şeker toplamaya gelenlerle ziyan edilmeyecek kadar seksi olmuşsun. Kostüm yarışması da düzenlemişler, tam senlik."

Gülerek ellerini tuttum, parmak eklemlerini öptüm. Evde kalmayı yeğleyeceğini biliyordum ama bu gece beni mutlu etmeyi planlamıştı. Dahası, benimle caka satmayı düşünüyordu ki bu da gururumu bir hayli okşamıştı. Dünyanın. En iyi. Erkek arkadaşı.

"Fotoğraf çektirelim mi? Hem disko bowlinge gidiyorsak sen de giyinelisin."

İç çekermiş gibi yaptı ama sihirli kılığının saçları devasa bir afroya dönüşünce sevinçten çılgınlığı bastım. Sonra saçları kısalarak sarıya döndü. "Sanırım bir fular ve mavi pantolonla, senin Daphne'nin yanına harika bir Fred olurum, değil mi?"

Bu, mükemmel bir geceydi.

"Bunlar anaokulu öğrencileri falan için değil mi?" Lend bizim kulvarımız-zın iki yanına kenarlık yerleştirirken kendimi tutamayıp güldüm. Tüm mekân neon lambalarıyla aydınlatılmıştı ve devasa bir disko topu her

yana pırıltılı yansımalar saçıyordu. Müzik o kadar yüksek sesliydi ki sesimizi birbirimize duyurmak için bağıryorduk ama herkesin keyfi yerindeydi. Birkaç kulvar aşağıda Kari'yle Donna'yı bile gördük. Kahkahaları aslında oldukları şeyin, yani fokların sesini andırıyordu. Bana sevinçle el salladılar, kendilerine kur yapmak için kuyruğa girmiş erkekleri görmezden geliyorlardı.

"Evet, kenarlıklar anaokulu öğrencileri ya da canlarını kurtarmak pahasına bile olsa topu kanala atmadan duramayan iki genç için. Neyse ki canlarını kurtarmaları topu atmalarına bağlı değil, yoksa çoktan haptı yutardık."

Yaldızlı çingene pembesi topumu kaptım (ki bu topu satın almayı ciddi ciddi düşünüyordum), yan kulvardaki Mohawk saç kesimli adamın kusursuz bir taklidini yaptım. Dosdoğru kulvarda gidip tüm lobutları devireceğine, açıklanamaz bir şekilde topum geri geri Lend'e doğru uçtu.

"Tamam, bu iş tehlikeli olmaya başladı." Lend topumu geri getirdi, sonra bana sarıldı ve atışı birlikte yaptık. Kulvarın iki yanındaki kenarlıklardan seken top nihayet üç lobutu da devirdi.

Çılgık çılgıca yerimden sıçradım. "Neredeyse tam puan sayılır, değil mi?"

"Bana yeter de artar bile!"

Lend bir sonraki el çömeldi, topu iki eliyle birden, bacaklarının arasından fırlattı ama top yandaki Mohawk'lı elemanın kulvarına gitti. Bizim kadar eğlenmemişti ama Lend gülümseyip özür diledi, şirinliğiyle yakamızı sıyırdık.

"Neyse ki güzeliz," dedim Lend yanımdaki turuncu plastik iskemlelere otururken. "Çünkü bizden bowlingci falan olmaz."

"Sarı saç yakıştı mı sence?"

Parmaklarımı o komik saçlarının arasında gezdirdim. "Aslını istersen pek yakışmadı. Ben seni uzun boylu, esmer ve yakışıklı halinle seviyorum. Gerçi favorim uzun boylu, görünmez ve yakışıklı olanı, ama..."

Birisi disko müziği durdurup kostüm yarışmasının başladığı anonsunu yaptı. Lend beni çekip kaldırdı, tekrar başlıyorduk ki çantamın titreştiğini hissettim. Telefonum! Telefonu çıkardığımda arayanın Carlee oldu-

ğunu görüp şaşırdım. Ah, partisine gelemeyeceğimi söylemeyi unutmuş muydum yoksa?

"Carlee? N'aber? Kusura bakma, partine geledim!" diye bağırdım, Lend'i orası daha sessiz diye girişin yanındaki çift kanatlı kapıya götür-
düm. Carlee'nin onu ektiğimi düşünmesini istemiyordum. Yaptığım tam
bu olsa da.

"Evie! Evvvvvie!" Adımı uzatarak söylemişti, arkasından bir sürü çene
çalan ergenin sesi geliyordu. "Bana yaptığın kıyak için çok sağ ol! Sana
borçluyum!"

"Ne?"

"Arkadaşın! Ona partiden söz etmişsin, seni kurnaz şey seni."

"Hangi arkadaşına?"

"Jack'e tabii ki!"

Telefonu daha iyi duymak için parmağımla bir kulağımı tıkadım, Lend'den biraz uzaklaştım. "Dur bir saniye, ne dedin? Kim var dedin?" Carlee duyduğumu sandığım şeyi söylemiş olamazdı.

"Jack, hani şu tatlı çocuk! Partime gelmesini söylediğin için teşekkürler. John'u artık iyice geride bıraktım! İyi ki de yırtık melek kostümümü giymişim! Bana ipucu verebilecek misin? Neyi sever, neyi sevmez?"

"O...Jack şimdi *orada mı*? Şu anda?" Lend hızla başını bana çevirdi, birden konuşmaya kulak kabartmıştı.

"Evet, o burada - dur..." Arkadan bir kızın çığlığı koptu, sonra ortalık alkışa boğuldu. Carlee gülerek bir küfür salladı. "İkinci katın balkonundan takla atıp kapının önüne indi!"

Elimle gözlerimi örttüm, durumu kurtaracak bir şeyler düşünmeye çalıştım. Jack *orada* olamazdı. İki farklı dünyanın birbirine bu şekilde karışmaması lazımdı. Partiyi nereden öğrenmişti ki? Jack'i şu kadarcık tanıyorsam hepsinin başını belaya sokacaktı. En iyi becerdiği şeydi bu. Dahası, Jack'le Carlee'yi öpüşüp koklaşırlarken hayal edince fena oldum. Bunun sebebi, Lend'in evinde mideye indirirken ipin ucunu kaçırdığım karamelli elmalar değildi. Jack, Carlee'nin kalbini kırıp sırra kadem basınca ne olacaktı peki? Tek normal arkadaşımı da yitirecektim. Eğer Jack ona gerçek hayatından söz ederse, eh, o zaman da Carlee benim de kafayı yemiş olduğumu düşünecekti. Lisenin son sınıfını yapayalnız geçirmek istemiyordum.

"Telefonu ona verebilir misin? Carlee? Beni Jack'le konuşturur lütfen."

Carlee gülüyor, arkadan gelen gürültü yüzünden anlamadığım bir şeyler bağıırıyordu. "Hadi, benim kapatmam lazım. Topluca mezarlığa gidiyoruz! Tekrar teşekkürler! Bu kıyağını unutmayacağım, kızım!"

Hat kesildi. "Hay, biip." Telefonun kapağını kapattım, felç olmuş gi-

biydim. Bu tam bir felaketti. Jack, çenesi düşük yarım akıllının tekiydi, eğer sırlarımı ona anlatırsa...

"Jack, ha?" Lend'in sesi duygusuzdu, kendini kontrol altında tutuyordu.

Başımı iki yana salladım, kusursuz gecemi mahvettiği için Jack'ten tiksiniştim. "Anlaşılan Carlee'nin partisine gitmiş."

"Ya." Lend başka bir şey demedi. Jack'in neler yapacağını, neler diyeceğini düşündükçe daha da panik oluyordum. Kostümlü geçit töreniyle birlikte ışıklar da yanıp sönmeye başladı. Kostüm yarışmasını kaçırdık.

"Ben - hepsi mezarlığa gidiyorlar. Jack'in ortalığı karıştırmasına engel olmalıyım."

"Öyle diyorsan öyledir." Yine aynı buz gibi ses. Lend'in duygularını dışa vurmamaya çalışan hali, düpedüz öfkeli halinden daha beterd. "Zaten bu gece okula dönmem gerekiyor. İstersen seni oraya kadar atayım, zaten yolumun üstünde. Eve geri dönebilecek misin?"

"Evet, Carlee beni bırakır." Bırakamasa bile mezarlıkla restoranı arası bir buçuk kilometre kadardı. Lend'in beklemesini ya da benimle gelmesini istemekten daha kolaydı yürümek. Gecemizin böyle bitmemesi gerekiyordu. Berbat, iğrenç, tiksiniç.

"Emin misin?"

"Eminim. Sağ ol."

Yolculuk çok can sıkıcıydı ve o gergin sessizlikle dolu her bir dakika, Jack'in ümüğüne yapışma konusundaki kararımı daha da pekiştiriyordu. Tam mezarlığa varmıştık ki telefonum çaldı, kapağını hemen açtım.

"Carlee? Ne oldu?"

"Benim, Arianna."

"Ya. Ne var ne yok?"

"Bu evde bir dakika daha durmaya dayanamayacağım. Crown Sineması'nda sabaha kadar seri katil filmleri oynatacaklarmış. Sizler ne âlemdesiniz?"

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Mükemmel. Tam da kabuğun-

dan çıkacak zamanı bulmuştu. "Şey, aşkını istersen, ben bir partiye gidiyorum. Lend de okuluna dönecek. Ama belki daha sonra buluşabiliriz, ne dersin?" Ben yanıt beklerken telefon suratıma kapandı. "Harika," diye mırıldandım telefonu çantama atıp.

Lend, mezarlığı çevreleyen ferforje parmaklıkların önüne yanaştırdı arabayı. Güzel bir yerdi burası, bu söylediğimde bana inanın, çünkü şimdiye dek gördüğüm mezarlıkların haddi hesabı yoktu. Sarmaşık kaplı ulu ağaçlar tüm mezarlığı örtüyor, bir mahremiyet hissi uyandırıyor. Mezarlığın her yanı, taş döşeli daracık patikalarla örülüydü ve bunların üstüne belli aralıklarla taş banklar dizilmişti. Gündüzleri huzurlu ve şirin bir yerdi; ebedi istirahat için bundan uygun mekân olamazdı.

Geceleri mi? Evet, biraz ürperticiydi. Ağaçlar yüzünden, hiçbir yönde dört-beş metreden ötesi seçilmiyordu ve kendini aydınlatmaktan aciz az sayıda lamba bulunduğundan, içeride göz gözü görmüyordu.

"Çarpıcı yanında mı?" diye sordu Lend.

Sinirli sinirli güldüm. "Randevularımıza getirmiyorum. Üstelik bu bölge babandan soruluyor. Muhtemelen dünyanın en güvenli mezarlığıdır burası." Buradaki vampirler düzeni sağlama konusunda neredeyse fanatikler. Kendi bölgelerinde birinin ortalığı karıştırıp dikkatleri oraya çekmesine hayatta izin vermezlerdi.

"Peki, kolyen yanında mı?"

Lend'e gülümseyip elbisemin altından kolyemi gösterdim. "Evet, merak etme. Hem Çarpıcı yanımda olsa bile muhtemelen sadece Jack üzerinde kullanmam gerekirdi."

Gülmesini beklemiştim ama Lend iç çekip başını salladı. "O zaman, yarın gece görüşürüz."

"Tamam." Eğildim, bana küçük bir öpücük verdi. Dudaklarımız birbirine şöyle bir değdi. Ah şu salak Jack. Arabadan indim, Lend ben kapıdan girip patikada ilerleyene kadar bekledi, sonra arabanın hareket ettiğini duydum.

Bir bağırış ve uzaklardan gelen sinirli bir kahkaha süzüldü ağaçların arasından. Dişlerimi sıktım. Birkaç dönemecin ardından grubu banklardan birinin etrafına toplanmış vaziyette buldum. Dikkatlerini bankın ortasında ayakta duran birine vermişlerdi. Yaklaşıp gözlerimi kısarak

baktım. Jack'ti elbette. Durduğu yerden ters takla atarak aşağı indi ve kendini alkışladı.

Sonra farkıma vardı, sanki beni görmek büyük bir sürpriz olmuşçasına sırttı. "Evie! Demek gelebildin!"

"Ya, ne komik, değil mi? Hadi *ben* davetliydim. Sen nasıl gelebildin?"

"Evie! Yaşasın!" Carlee boynuma sarıldı. Bu minicik, kolsuz, beyaz elbiseyle, diz boyu çizmelerle ve melek kanatlarıyla donuyor olmalıydı. "Muhteşem, değil mi?"

"Ya. Evet. Hem de nasıl. Mezarlıklara bayılırım. Dur tahmin edeyim. Fikir Jack'ten mi çıktı?"

"Evet!" Kıkırdadı. "Neden daha önce aklımıza gelmedi, bilmiyorum!"

Jack'in gözleri çakmak çakmaktı, coşkusundan parlıyordu neredeyse. "Çok eğlenceli, değil mi? Hayatımda hiç böyle bir partiye katılmamıştım!" Beni randevumdan sürükleyip buraya getirdiği için ondan nefret etsem de bir yanımda kısıkanıyordu Jack'i. Benim hayalimdeki Cadılar Bayramı gecesi partisi böyle bir şeydi işte. Ama birilerinin canı yanmadan evvel dadı rolüne soyunmam gerekiyordu. Gerçi, bowling kadar eğlenceli de görünmüyordu bu parti. Hava resmen buz gibiydi ve öğrencilerin yarısı kafayı bulmaya çalışıyordu.

"Hey!" Okul koridorlarından aşına gelen uzun boylu, siyah saçlı bir çocuk herkesin dikkatini çekmek için bankın üstüne çıktı. "Saklambaç oynayalım. Çiftler halinde saklanmak serbest." Çapkınca göz kırptı, sonra aşağı atladı. Carlee heyecandan aklı bir karış havada, Jack'e döndü ancak banktan inen çocuk Carlee'nin omzuna vurdu. "Carlee ebe!"

Herkes çil yavrusu gibi karanlığın içine dağıldı. Carlee abartılı bir şekilde dudak büzüp "Çok da iyi saklanma, tamam mı Jack?" diye sordu.

Jack ona göz kırptı. Carlee de kıkır kıkır güldü. Kusacağımı sandım. Jack dönüp ağaçların arasına koştu, ben de peşine takıldım. Parti dedikleri buysa, bir halta benzemiyordu. Gerçi Lend burada olsa böyle düşünmezdim muhtemelen.

Yetişip Jack'in koluna yapıştım. "Sen ne yapıyorsun burada?"

"Saklanıyorum! Oyun böyle oynanıyor, değil mi? Yani, adli saklambaç olan bir oyunun çok açıklanmasına gerek yok. Ama sen sarışsın."

“Sen de öylesin, salak. Tekrar soruyorum. Burada ne yapıyorsun?

Omuz silktili. “Eğlenceli olur diye düşünmüştüm. Davetiyeyi geçen hafta, yatağında buldum.”

Davetiye geldiğinden beri Jack’i görmemiştim. Bu da demek oluyor ki ben evde değilken odama girmiş ve eşyalarımı karıştırmıştı. “Odamda ne işin vardı senin?!”

“İyi misin diye bakmak için bir uğramıştım. Son zamanlarda moralin pek bozuktu da.”

Şaşırmıştım, kaşlarımı çattım. Ben lafazanlık yapmasını beklemiştim ama samimi görünüyordu. “Ya. Peki. Ama eşyalarımı karışma. Hem burada olmaman gerekiyordu.”

“Hadi canım. Bu yaptığımızın nesi yanlış? Her şey ölüm kalım meselesi değil ki. Küçük bir partiden kimseye bir zarar gelmez ki.” Döndü, ağaçların iyice içine doğru koştu, ben de söylenerek onu takip ettim. Onu buradan çıkarmalıydım fakat gerçekten çok eğleniyormuşa benziyordu ve görebildiğim kadarıyla hiç hasara yol açmamıştı. Şimdilik. Ama hangi cüretle beni eğlenmeyi bilmemekle suçlayabilirdi? O bir çuval inciri berbat etmeden önce, bir güzel eğleniyordum.

Telefonum çaldı, çantadan çıkarıp baktım. Arayan Lend’di. “Alo?”

“Buldun mu onu?”

“Evet. Şimdi çıkıyoruz.”

“O da seninle mi geliyor?”

“Hayır! Sadece onu masum liselilerden uzaklaştırıyorum.” Yakınlarından birisi haykırınca kaskatı kesildim, tüm duyularım alarm vaziyetindeydi ama feryat yerini kahkahaya ve neşeli çığlıklara bıraktı.

“İyi fikir.”

Dudağımı ısırıp karanlığın içinde Jack’i aradım. Onu kaybetmiştim. “Evet.” Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

“Eve varınca beni ara, tamam mı? Sağ salim döndüğünden emin olmak istiyorum.”

“Tabii, hiç merak etme.”

Derinden bir of çekti. "Kalmam gerekirdi. Geri dönüyorum."

"Yo, gerçekten bir sorun yok. Jack benim problemim, senin değil. Eve varır varmaz seni ararım, zaten yarın gece geliyor sun."

"Peki." Aramızdaki sessizlik sanki uzuyor, derinleşiyordu. "O zaman, birazdan konuşuruz."

"Tabii. Görüşürüz."

Telefonu kapattım, bir süre esefle baktım. Sonra sağa sola bakındım. Jack'i bulup buradan çıkarmayı kafama koymuştum, böylece Lend'i arayabilecektim. Mezarlığın bu kadar içlerine hiç girmemiştım. Aslını isterseniz, hâlâ mezarlıkta mıydım, yoksa mezarlığın sınırını ayıran bir parmaklık yoktu da çevreleyen ormana mı girmiştim, bilemiyordum. Ensemdeki tüyler ayağa kalkmıştı. İzlendiğimi hissediyordum.

Bir şey kolumu yakaladı, çığlık atıp telefonu yere düşürdüm.

"Hey, bu gece biraz ürkek misin?" Jack bana sırtıyordu.

Dizine bir tekme indirdim, sonra eğilip telefonumu aldım. Cebime attım, sonra ona döndüm. "Hadi, gidelim."

Birden dikildi. "Nereye? Eğer buradan sıkıldıysan eminim ki sana New York'ta daha eğlenceli bir parti bulabilirim." Elini uzattı. Gamzelelerini seçemeyeceğim kadar kararmıştı hava, ama onları neredeyse hissedebiliyordum. "Hadi, gel."

Başımı iki yana salladım. Beni, başka türlü görme imkânım olmayan yerlere götürse bile, Jack'le zaman geçiremezdim. Bu, Lend'e ihanet etmek olurdu. "Eve gidiyorum ben."

Karanlığın içinden kadife gibi bir ses yayıldı. "Bu kadar erken mi, Liebchen?"

Yakındaki bir ağaçtan kopan gölge bana doğru yürürken donakaldım, korkmuştum.

“Beni gördüğüne şaşırdın mı, küçük canavar?” Sesi yumuşacıktı, belli belirsiz bir Alman aksanı taşıyordu.

Elimde olmadan sertçe yutkundum. Über vampir buralarda ne biip karıştırıyordu? Bu işten nasıl yakamı kurtaracaktım?

Gülümsedi, kararıp çürümüş asıl dişlerinin üstünde sihirli kılığının dişleri bembeyaz parladı. “Eğer kendini iyi hissedeceksen, ben de seni gördüğüme şaşırdım doğrusu.”

“Buraya nasıl geldin?” diye sordum, onu oyalamanın, UPTA’dan yardım istemenin ya da herhangi bir şey yapmanın bir yolunu düşünerek geriye küçük bir adım attım. Vampirlerin kuvvetli olduğu nerede görülmüştü? Bu her şeyi arapsaçına çeviriyordu. Çok da korkunçtu.

“Asıl soru bu, değil mi?” Beni sakince süzdü, üzerime gelmedi. “O iğrenç kurumun hücresindeydim ki birisi bana arkadan saldırdı. Uyanıldığımda buradaydım. Şimdi sen de buradasın. Öyle görünüyor ki tuhaf rastlantılarla, karanlıkta kol gezen canavarlarla dolu bir gece bu.”

“Dur bir saniye, yani birileri sana arkadan mı saldırdı? Kilitli hücrende hem de? Kim olduklarını da görmedin?”

Başıyla doğruladı, o da şaşkındı. “Neredeyiz şimdi?”

Kaşlarımı çattım, sorusunu duymazlıktan geldim. Bunun tuhaf bir rastlantı olmasına imkân yoktu. Birisi onu bayıltmış, Merkez’den çıkartmış, buraya getirmişti. Her nasılsa tam da burada olacağımı bilerek. Bu işi becerebilecek tek bir tür varlık tanıyordum.

Periler. Elbette. Bu işin içinde bir perinin parmağı olmalıydı. Ama hangisinin? Reth'in bir şakası falan mıydı bu? Vivian'ı Merkez'e getirmeden önce de beni bile bile tehlikeye atmıştı. Ama bunun için bir sebep göremiyordum.

Bununla birlikte, koca bir peri sarayı benden nefret ediyordu; onlardan biri de geçen ilkbaharda Vivian'ın az daha canını aldığı Fehl'di. Merkez'de de bir peri görünmüştü. Pek de dost canlısına benzemiyordu. Ayrıca Nona da tanıdığım tek periyle bağlantı halindeydi. Peki ya Reth'in söylediği doğruysa ve onun tarafındaki periler için gerçekten bir şey yapmam bekleniyorduydu? Bunu yapmamayı tercih ederek onların o büyük, kehanetlerle dolu planlarını mahvetmiştim. Yani uzun lafın kısası, kuyruk acısı olmayan bir peri bulmak zor zanaattı. Önce silf, derken fossegrim, şimdi de bu. Hepsinin ardında birileri olmalıydı. Beni ele geçirmek isteyen birileri. Beni başından beri ele geçirmek istemiş birileri.

"Biiptiğimin perileri," diye mırıldadım öfkeyle. Neden yakamdan düşmüyordlardı ki?

Über vampirin gözleri parladı. "Periler mi? Nereden peri bulabileceğimi biliyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "İnan bana, elimden gelse seni koca peri ırkının üstüne salardım."

Yakınlarda biri bağırdı ve kıkırdadı. Über vampir de ben de dikkatimizi ses verdik.

"Dostların mı yoksa?" diye sorunca, mideme yumruk yemiş gibi oldum.

"İnsanlar."

"Ne yazık. Hâlâ çok açım. Hem seninle yarım kalmış bir hesabımız var, *Liebchen*."

Burnumun kemerini ovuşturdum. Onun yakınında olmak, o gece onun ruhunu almayı ne kadar istediğimi anımsamak istemiyordum. "Bak. Yorgunum ve bu gece hiçbir şey istediğim gibi gitmedi. Seninle şimdi uğraşmak istemiyorum, o yüzden, istersen Jack seni Merkez'e geri götürsün. Ben de seni bir ara ziyaret ederim, o zaman uzun uzadıya konuşuruz."

Güldü. "Hiç sanmam."

Kafamda bir ampul yandı, ona sııttım. "Eh, zaten fark etmez. Çünkü

takip bilekliğin UPTA'ya yerini tam olarak bildiriyor ve buraya gelmeleri an meselesidir." Çok yaşa UPTA teknolojisi.

Etrafı kolaçan etti. Telaşsız ve kaygısızdı hareketleri. "Bak, biz buradayız ama onlar ortalıkta yoklar."

Somurttum. Hakkı vardı. Buraya göz açıp kapayana kadar gelmeleri gerekirdi. Niye gelmemişlerdi?

"Şeyy," dedi Jack, hâlâ geride durduğunu hatırlatarak, "aklına bir şey geliyor mu, Evie? Beyzbol sopalarım yeni bitti de." Über vampir Jack'e doğru korkunç bir bakış fırlattı. Bu konuyu açıp kendini de tehlikeye attığı için, içimden geri zekâlı oğlana demediğimi bırakmadım.

"Herhalde iletişim aygıtın da yanında yoktur."

"Şimdi düşünüyorum da pek akıllıca davranmamışım."

Demek iş başa düşmüştü. Elimi Çarpıcı'ya attım, ama onu evde bıraktığımı, çorap çekmecesinde yan gelip yattığını anımsadım. Hiç güzel değildi bu.

Hepimiz karanlıkta öylece duruyorduk, gerginlik elle tutulacak kıvamdaydı. Über vampir öne atılır gibi yapınca bağıırıp ona bir tekme salladım. Yana kaçılıp beni savuşturdu, ben de eğilip orman zemininden sağlam bir dal kaptım. Çok şükür, Jack istemedi bizi buraya getirmişti. Dizimin üstünde dalı ikiye kırıp onun bir sonraki saldırısına hazırlandım. Daha önce hiçbir vampire kazık çakmamıştım -düşünmek bile midemi kaldırıyordu- ancak ölmek için bir istisna yapabilirdim. Tek umudum Merkez'de paranormal kanı içmediği süre içinde biraz güçten düşmüş olmasıydı.

Ansızın vampirin yanında karanlıktan biri fırlayıverdi.

"Jack! Demek buradasın!" diye heyecanla ciyaktı Carlee.

Carlee olamazdı! "Kaç, Carlee!"

"Gel buraya, güzelim," dedi über vampir, alçak ve buyurgan bir ses tonuyla. Koştum ama çok geç kalmıştım. Carlee vampirin gözlerine bakmıştı ve bu yetmiş de artmıştı bile.

"Elbette," diye mırıldandı Carlee. Sesi uykulu, mutlu ve resmen uyuşturucu etkisinde gibiydi. Vampire yaslandı, o da Carlee'ye sarılıp pis pis

güldü. Muhteşem. Hiçbir şeyden haberi olmayan biricik arkadaşım şimdi vampirlerin en kuvvetlisinin emrindeydi ve canı paranormalleri üstüne çeken bir miknatıs olduğum için, hepsi de benim suçumdu.

“Bırak onu gitsin.”

Vampir, ölü eliyle Carlee’nin boynunu okşadı, o da sevinçle vampirin omzuna sokuldu. “Bırak elinden o kazığı.”

Kazığı daha da sıkı kavradım. Bu durumdan bir çıkış yolu arıyordum. Üzerine saldırabilirdim. Yeteri kadar hızlı davranırsam kaçmaya zaman bulamazdı.

Aklımdan geçeni okumuş gibi, “Onun boynunu kırarım,” dedi neşeyle.

Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım. Ellerimin boş kalmasını istemiyordum. Bu seçimi yapmak istemiyordum. Şimdi değil. Onunla değil. Parmaklarım şimdiden başlamıştı karıncalanmaya, kanım damarlarımına hücum ediyordu ve tüm duyularımınla gecenin farkındaydım, neredeyse beni ileriye itekliyordu. Karanlıkta görebiliyordum onu, kalbinin etrafındaki o belli belirsiz ışığı. “Güven bana,” diye fısıldadım, “sandığından iyi silahlıyım.”

Parmakları Carlee’nin boğazını sıktı, derisine gömüldü. Kızın nefesi kesildi, ama daha bile mutlu görünüyordu. “Hemen, lütfen.”

Sopayı yere bıraktım. Bu ağırlığın elimden gitmesi, son kalemin de düşmesi gibiydi. Artık benimle vampirin ruhu arasında hiçbir engel kalmamıştı. Yıldızların şöyle böyle seçilebildiği, bulutlu geceye baktım. Neden hiçbir şey kolay değildi ki?

“Bir şeyler yap,” diye dürttü Jack beni arkadan.

Ona dönüp ters ters baktım. Hepsi onun başının altından çıkmıştı. Yo, hayır, perilerin hatasıydı bu. Yine de burada kendi ruhum ve Carlee’nin yaşamı uğruna mücadele etmem değil, Lend’le birlikte bir kostüm yarışmasında birinci gelmem gerekiyordu. Hüsrarla homurdandım. “Ahlaki ilişkilerden öyle sıkıldım ki!”

Über vampir kaşlarını çattı. “Pardon?”

“Beni buna zorlama. Ara sokağı hatırlıyor musun? Anlamıştın o zaman. Fark ettim, içgüdülerin ipleri ele almış, sana benden korkman gerektiğini söylemişti.” Öne eğildim, iki yanımda yumruk yaptığım ellerim

titriyordu. "İçgüdülerini dinlemelisin."

Sivri dişlerini yalayıp gülümsedi. "Maalesef merakım korkumdan ağır basıyor. Tadına bakmak, ne tür bir canavar olduğunu öğrenmek istiyorum."

"O zaman iyi şanslar." Gözlerimi kıstım, parmaklarımı açtım. Seçeneğim yoktu. Başka seçeneğim kalmamıştı. Benim suçum değildi bu. Seçeneklerim tükenmişti.

Güldü ve ben daha tepki veremediğim Carlee'yi Jack'e fırlatıp ikisini birden yere seriverdi. Gözlerim hâlâ onların üzerinde olduğundan, üstüme fırladığında gafıl avlandım. Havada beraberce uçtuk, sonra o üstte olacak şekilde sertçe yere çarptık. Dişlerini göstererek hırladı ve dosdoğru boğazıma atıldı.

Sivri dişleri boynuma saplandı. Bir çığlık atıp elimi göğsüne dayadım. Bu sefer, kanal açıldığında hazırdım. Damarlarımda dolaşan kinle, kanalı sonuna kadar açtım, emebildiğim kadar fazlasını, emebildiğim kadar hızlı emdim. Kendimi savunmanın bir önemi yoktu. Bu işe bir son verecektim. Vampirin sırtı yay gibi gerilmişti ama fazlasıyla şaşırmıştı, kaçamayacak kadar büyük bir acı çekiyordu.

Derken birisi bağırarak über vampire çarptı, onu üstümden aldı ve bağlantıyı kopardı. Kalbim güm güm çarpıyordu, nefes nefese kalmıştım, bedenim yabancı ve lezzetli bir enerjiyle dolup taşıyordu. Geri kalanını da emmek istiyordum. Doğruludum, vampiri bulup onu tümüyle emmeyi koymuştum kafama.

İşte o an Lend'i über vampirin üstüne çıkmış, bir yere gidemeyecek hale getirene kadar onun suratına yumruk üstüne yumruk indirirken gördüm. Sonra yaptığım şey -neyi bitirmek üzere olduğum- birden kafama dank etti. Kendimi sırtüstü bırakıp yüzümü ellerimle örttüm.

Onu az daha öldürecektim.

Öldürmek istemiştim.

HER KOYUN KENDİ BACAĞINDAN

Lend bana sarılan kolunu çekmedi; beni hem kucaklıyor hem de zorla tutuyordu. Bana pişmanlık veren, tedirgin edici bir enerjiyle dolu olmama rağmen, içim boşalmış gibiydi, her an yıkılıp kalabilirdim. Raquel ormanda volta atıyor, ayakkabılarıyla basa basa dalları çtırdatıyordu. David onu aradıktan sonra, konuşmak için bizi Merkez'e götürmek istemişti ama fakat Lend itiraz etmişti.

Jack ortaya çıktı, nefes nefeseydi. "Herkes polislerin geldiğini söyledim, mezarlıkta kimse kalmadı." Neyse ki Carlee vampirin etkisi altına girdiğini anımsamıyordu; sadece biraz başı dönüyordu, o kadar. İçeceğine birinin alkol kattığını sanmıştı. Keşke öyle olsaydı. Ama Jack onu diğerlerinin yanına götürmüştü.

Jack, Lend'e dik dik baktı. "Onu kurtarmak üzereydim. Gelmene gerek yoktu."

Ben de dönüp ona aynı şekilde baktım. Beni kurtaran o değil, Lend'di. Lend, vampirin beni emmesini önlediğini sanıyordu ama aslında beni, vampiri emmekten kurtarmıştı. Yanlış canavara saldırdığını bilse ne düşünürdü acaba.

Hayır. Canavar değildim ben. Über vampir de bunu hak etmişti. Lend beni kendimden kurtarmıştı. Bu da iyiydi.

"Bakın," dedim, "bu çok saçma. Perilerden başka hiçbir açıklaması yok!"

"İyi de periler neden vampiri Merkez'den kaçırsın?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zapt ettim. "Şeyy, beni öldürmek için olabilir mi? Benden nefret ettikleri için? Vivian'ı da peşime onlar takmıştı. Bu büyük ihtimalle Kara Kraliçe'nin yeni taktiği. Son zamanlarda perilerle ilgili çok fazla rastlantı ve tuhaf saldırı oldu."

“Ama vampirin Merkez’de olduğunu bir tek nakil perileri biliyordu.”

“Bu bir kişinin yapabileceği bir iş, öyle değil mi?” dedi Lend.

Raquel iç çekti; bunu tercüme edemeyecek kadar yorgun ve sinirliydim. “Kayıtları gözden geçirdim. Vampirin naklinde görev alan iki peri de sabaha kadar görevdeymiş.”

“O zaman takip bilekliğinin devre dışı bırakılmasını nasıl açıklıyorsun?” diye sordum.

Gözlerini ovuşturdu. “Açıklayamıyorum. Bir veri giriş hatası gerçekleşmiş olabilir. Bilekliğin konum belirleme kısmının doğru düzgün çalıştırıldığından emin değiliz. Bu normalde sorun çıkarmazdı çünkü zaten Tecrit’ten dışarı çıkması beklenmiyordu.”

“Aman çok rahatladım.”

“Onu artık yüksek güvenlik bölümüne kapattık, sana söz veriyorum, hiçbir peri onu oradan çıkaramaz.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Huysuzluk ettiğimin farkındaydım ama çok bitkindim ve aşırı şeker yüklemesi de etkisini en kötü şekilde göstermişti. Bu geceden nefret ediyordum. Yaptığım şeyden nefret ediyordum. Bir yanımın nefret etmemesinden ve bunu hakkım olarak görmesinden de nefret ediyordum. Hayatımda sanki yanıt bekleyen yeteri kadar soru yokmuş gibi, bir de iyi bir insan olup olmadığımı düşünmek istemiyordum.

“İyi o zaman. Eve gidiyorum. Uyuyakalıp da okula gidemezsem arayıp benim yerime bahane uyduracaksın.”

Raquel elime hafifçe vurdu, sonra boynuma tekrar baktı, ardından Lend beni eve götürdü. Benimle üst kata kadar çıktı, odaya girer girmez gözlerimden yaş boşanınca da bana sarıldı.

“Çok üzgünüm, yalnız gitmene izin vermemeliydim. Eğer dönmeseydin...olacakları düşünmek bile istemiyorum. Çok üzgünüm, Evie, çok.”

Başımı göğsüne gömdüm, sonra iki yana salladım. Hiçbir şeyden haberi yoktu. “Senin suçun değil. Beni kurtardığın için...sağ ol.”

Sabahın ikisine ya da üçüne kadar yanımda kaldı. Artık ağlamıyordum. Boynumdaki yaraya son bir kez bakıp herhangi bir şey olursa onu

arayacağıma yemin ettirdikten sonra sabahın erken saatlerindeki laboratuvar dersine doğru yola çıktı.

Üstümde o aptal kıyafetle yatağa uzanmıştım. Mecalsizdim ama kafamın içinde bin bir tilkinin birbirini kovalamasını engelleyemiyordum. Elbette über vampiri üstüme salan bir periydi. Tehlikeli olduğumu anlamadıklarından, pis işlerini yapmaları için diğer paranormalleri kullanıyorlardı. Tipik periler işte - üçkâğıtçı, tembel. Kontrolümü yitirmem ve vampiri neredeyse emip bitirecek olmam onların suçuydu. Onların; benim değil.

Uykuya daldığımı, kendimi çimenlerle kaplı bir tepede Vivian'la yan yana otururken bulunca anladım.

"Bu sefer ne var?"

İrkildim, ona bakıp dudakımı ısırdım. Silften bu yana konuşmamıştık. Başımdan neler geçtiğini, yaptığım şeyler konusunda kendimi nasıl hissettiğimi ama ne kadar haklı olduğumu anlayacak tek kişi oydu.

Aynı zamanda, bunları anlatabileceğim en son kişi de oydu. Çünkü konuşursam, onun kadar zayıf olduğumu kabullenmek olacaktı bu. Hayır, onun gibi değildim ben. Nefsi müdafaaydı yaptığım!

Ama bunlar onun suçu değildi zaten. "Hepsi perilerin suçu. Her şey. Senin de burada, böyle olmaman gerekiyordu."

Düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı, sonra üstünde oturduğu çimenlere bakıp birkaçını yoldu. "Ben tercihlerimi yaptım, Evie. Benimkiler yanlıştı."

"Fakat periler seni zorladılar! Kandırdılar seni!" Her şeyin yanlış gitmesi, Lish'in ölmesi, mutluluğu yakalayamamam, hepsi onların suçuydu.

İç çekti. "Dinle. Ne yaptıysam ben yaptım. Bunun geri dönüşü de yok. Bana paranormalleri periler öldürtmedi. Ben yaptığım şeyden zerk alarak yaptım." Onunla tartışmak için ağzımı açacak oldum, fakat elini, elime koydu. "Hayır. Biliyorum ki beni affetmeye çalışıyorsun, ama yaptıkları-mı haklı çıkarmaya kalkma. Dostlarına bundan fazlasını borçlusun. Pe-riler zorladı diye öldürmedim onları, çaresiz olduğum, yalnız olduğum ve istediğim için öldürdüm. Onlara iyilik yaptığımı sanmıştım, ama daha da önemlisi, bana verdiği hissi sevmiştim. En kötü yanı da buydu. Çok ben-cilceydi. Beni durdurmasan, muhtemelen hâlâ bunu yapıyor olacaktım."

Sözleri aramızda asılıp kalmıştı sanki. Soğuk, boş ve çirkin bir karanlık kendi küçük, acınası ruhuma sızıyordu. Vivian'ın perileri suçlamasını istiyordum. Neden unutmak istediğim şeyleri çıkarıp önüme koyuyordu ki? Ve neden *onun* itirafları bana kendimi suçlu hissettiriyordu?"

"Ama periler," dedim sızlanarak. "Hayatını mahvetti onlar. Benimki- ne de çomak sokmaktan geri durmuyorlar. Onlar olmasaydı her şeyimiz daha farklı, daha kolay olabilirdi."

Vivian güldü. Acı bir sesle konuştu. "Perileri boş versene, artık bana dokunamazlar. Daha da kötüsü, ben onlara dokunamam. Elimde olsa bize yaptıklarından ötürü bir tekini bile sağ bırakmazdım. Fakat şundan da eminim ki onlar olmasa ikimiz de var olamazdık. Belki de burada, elimin altında ruh olmadan rüyalar ülkesine sıkışıp kalmam daha iyi. Gerçekten."

Sinsi bir gülümsemeyle, böğrümüne bir dirsek attı. Acıyla güldüm ama bu gece normal bir uykuya ihtiyacım vardı, başımı, yüreğimi ağrıtan konuşmaların olmadığı türden bir uykuya.

Gözlerimi yumdum, açtığımda karanlık odamdaydım. Bir an için hâlâ uyuduğumu, Viv'le yer değiştirdiğimizi sandım; ta ki yatağımın ucunda oturmuş bana bakan kişinin zırdeli kız kardeşim olmadığını anlayıncaya kadar.

YAŞAM VE HORTLAMA MESELELERİ

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarak birden doğruldum, tam çılgılığı basacaktım ki o çivi gibi saçları tanıdım. Komedinin üzerindeki lambayı yaktım. "Arianna? Ödümü kopardın. Neyin var?"

Bakışları bana değil de arkama, boş duvara bakıyordu. Sihirli kılığının gözleri de gerçek gözleri kadar ölüydü. "Anlamıyorum. Hiçbirini hem de."

"Pardon?"

Gözleri bana odaklandı, başını ağır ağır iki yana salladı. "Lend bana neler olduğunu anlattı. Vampiri. Evie, ben vampir olmak istemiyorum. Ben değilim bu; dönüştüğüm bu yaşayan, sonu olmayan kâbus değilim ben. Var olmamam lazım. Keşke olmasaydım." Sesi alçak ve monotondu. Üzgün olsa ya da ağlıyor olsa bu kadar korkutucu olmazdı. "Adımın Arianna olmadığını biliyor muydun? Aslında Ann. Nefret ederdim o isimden. Tıpkı ben, hayatım ve ailem gibi sıkıcı ve sadeydi. Ailemden de nefret ederdim. Orta sınıf bir aileydi, alabildiğine muhafazakârdı. Annem eliş yapar, okul aile birliğinde çalışırdı. Babam muhasebeciydi. Benim sarışın, mutlu ve spor takımlarında olmamı isterlerdi. Beni daima bir takıma sokmaya çalışırlardı. Yüzme takımı, amigo kızlar, atletizm, ne olursa. Bir yere ait olmamı istiyorlardı. Bu da benim istediğim son şeydi.

"Annemle saçımın rengi yüzünden, yeni yaptırdığım piercing yüzünden, dinlediğim müzik yüzünden kavga ederdim. Okulu bırakıp moda okuluna yazıldığımda onlara ne güle güle dedim, ne teşekkürler ne de sizi seviyorum. Oradan uzaklaştığıma seviniyordum. Bana, geçimimi sağlayacak kadar param olmadan, hiç kimseyi tanımadığım bir büyük şehre gitmenin aptallık olduğunu söylediler. Oralı bile olmadım. Nihayet kendimi tanıyacak, farklı olabileceğim bir yer bulacaktım.

"Derken Felix'le tanıtım. Karanlıktı, muhteşemdi, ailemin taban ta-

bana zıddıydı. Bana, yerimin onun yanı olduğunu, aşkımızın sonsuza dek süreceğini, beni gerçek halimle gördüğünü, bende potansiyeli bildiğini söyledi. Bana, dünyayı göstereceğini vaat etti. Onun dünyasının sadece geçeden oluştuğunu fark etmemiştim hiç.

“Sonra beni ısırdı, ilk seferinde hoşuma gitti. Ama tekrar ısırdı, kanımı içti. Bayılmışım. Uyandığımda, aslında ne olduğunu anlattı bana. İnanmadım, deli olduğunu sandım. Onu hayatıma bir anda alıvermiştim, okulumu, çalıştığım yeri, nerede oturduğumu biliyordu. Artık hiçbir yerde kendimi güvende hissetmiyordu. Ben de ailemin yanına döndüm. Oraya gece vakti vardım, arabayı evin önüne çektim. Pencereden anne babamı görebiliyordum. Salonda kitap okuyorlardı, içerisi aydınlık, sıcak ve güvenliydi. Eve doğru yürümeye başladım, sonra Felix, verandamda oturduğu yerden kalkıp bana yaklaştı. Beni beklemişti.

“Ertesi sabah annemle babam beni orada, ölü buldular.”

Ağlamamak için zor tutuyordum kendimi. Bunun başına nasıl geldiğinden hiç söz etmemişti. Vampirler bana en anlaşılmaz gelen paranormallerdi. Bir insan, nasıl olur da ölümsüz bir paranormale dönüşür, sihirli bir kılığa sahip olurdu? Kurtadamlar da gariplikte onlardan geri kalmazlardı ama ne ölümsüzdüler ne de sihirli kılıkları vardı. Raquel, vampirlerin çıkış noktasını bana asla açıklayamamıştı. Tek bildiği, vampire dönüşmek için bir ay civarı bir süre içinde birkaç kez ısırılmanız ve vampirin sizi kalbiniz durmadan önce, ancak değişime izin verecek kadar canlı bırakması gerektiği idi. Kolay değildi vampire dönüşmek; çünkü çoğu vampir, vampir nüfusunu çoğaltmaya meraklı değildi. Fena da değildi hani; çünkü vampirleşmek için tek ısırık yetseydi dünya asırlar önce kan emicilerle dolup taşardı.

Arianna hep öyle sert, öyle bıkkındı ki bazen acaba özellikle bir vampir bulup kendini mi ısırttı diye merak ediyordum. Duygusuz ses tonuna rağmen, gerçekleri öğrenmek kalbimi kırmıştı. O sadece kendini ait hissedebileceği yeri arayan bir genç kızdı. Kulağa çok aşına geliyordu.

Devam etti. “Elbette beni bulduklarını anımsamıyorum. Gözümü açtığımda bir morgdaydım. Felix de oradaydı, suratında tuhaf bir bakışla beni bekliyordu. Heyecanından yerinde duramıyordu. Harika bir şey yaptığı kanaatindeydi.”

“Şimdi nerede?” diye fısıldadım.

“Onunla gittim, çünkü ne gidecek başka bir yerim vardı ne de vampir olarak yaşamamın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Sonra gözüne sanatçı görünümlü, tek başına bir genç kız kestirdi ve onu cezbederek bizim için bir ara sokağa çekti.”

Midem büzülmüştü. Arianna'nın birisini öldürdüğü aklıma bile gelmezdi. David onun geçmişinden haberdar mıydı acaba?

Gözlerini kapadı. “Kızı başını yana eğip boynunu açmaya ikna edince, Felix'i öldürdüm.”

“Dur bir saniye, onu öldürdün mü?”

Öykünün başından beri ilk kez bana baktı. “Zaten hayatın bir taklidine dönüşmüştüm. Olduğum, olabileceğim her şeyi elimden almıştı. Bunu bir başkasına daha yapmasına izin veremezdim.”

Ne diyeceğimi bilemeden, öylece durmuş, aval aval bakıyordum. Başka paranormallerle uğraşmak söz konusu oldu mu, o ve David tamamen barışçıl yöntemlerden yanaydılar. Fakat Arianna masum bir kızı korumak uğruna bir diğer vampiri öldürmüştü. O zaman, benim yaptığım da normal bir şey miydi? Çünkü über vampir başkalarına zarar verecekti. Carlee'ye, diğer çocuklara. Bunu yapacağını biliyordum. Dikkatimi toplayıp başımı ağır ağır iki yana salladım. “Arianna, çok üzgünüm.”

Acı acı güldü. “Önemli değil. Nihayet David'i buldum ve işte, buradayım. Burada da kalacağım çünkü sonsuz hayat demek, hayatın yok demek. Bu konuda ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yok. Ann öldü, ben ise buraya çakılıp kaldım. Ölüyüm, canlıyım ve ikisi de değilim.”

Elimi omzuna koydum. “Sen hayattasın! Hâlâ bir insansın!”

Bana baktı, gözleri yine öfke dolmuştu. “Bana yalan söyleme, Evie. Ne olduğumu tüm açıklığıyla görebiliyorsun.”

Bunca aydır, sihirli kılığının altında gördüğüm şeyden korkmamış gibi yapmayı nasıl da beceremediğimi düşünerek rahatsız oldum. “Ama o sen değilsin!”

“Ne olduğumu biliyorum. Anlamadığım tek şey var, o da nedeni.” Ayağa kalktı. “Seni uyandırmamam gerekirdi. Bazen seni uyurken izlemeyi seviyorum. Keşke ben de uyuyabilsem. Uyusam, bir daha da hiç uyanmasam.”

Ben daha ağzımı açamadan odadan ve sonra da evden fırlayıp gitti.

Ağzım hayretten bir karış açık kalakaldım, ardından yatağa çuval gibi serildim.

Merkez'den çıkınca hayatın kolay olacağını nasıl düşünebilmişim?

mobilden

AĞAÇ SEVER

Lend'le restoranda oturuyorduk, omzumuzdan ayağımıza kadar vücudumuz birbirine değiyordu. Über vampirin saldırısına uğramanın tek güzel yanı, UPTA'nın tecrit yöntemleri konusunda Lend'in ağzını bıçak açmamasıydı. Kimi paranormallerin neler yaptığına ilk elden şahit olunca, UPTA'nın standartlarından yakınmayı bırakmıştı.

Ne yazık ki dün gecenin tek olumlu yanıydı bu. Hoplayıp sıçramamak için kendime güçlkle hâkim oluyordum; parmaklarım masada huzursuzca ritim tutuyordu. Heyecandan yerimde duramıyordum; tedirginlik verici bir enerjiyle dolmuştum. Bunun nereden geldiğini düşünmek de istemiyordum. Umarım über vampirin içimde kalan ruhundan değildi. Sadece... Ne bileyim, biriken gerginlikten falan olmalıydı. Evet, öyleydi.

Nona tabaklarımızı masaya bırakıp mutfığa doğru seğırtirken yerimden sıçradım.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Lend.

"İyiyim. İyiğim. Bir şeyim yok." Boynumu kaşımak için elimi uzattım ama vazgeçtim. Yara acıyordu fakat iyileşmeye başlamıştı bile. Şayet iz kalırsa o über vampirin burnundan fitil fitil getirecektim.

Şöyle bir düşününce, getirmiştim de. Midem ekşidi, önümde duran kızarmış peynirli sandviç bir anda yenilmez bir hal almıştı.

"Merhaba çocuklar." David karşımıza oturdu, boynuma bakarken altında endişeli çizgiler belirdi. "Nasılsın, Evie?"

Önemi yok dercesine elimi salladım, bir yandan da masanın altından dizimle masaya vuruyordum. "Sadece yorgunum. Bugün uyuyabileyim diye okulu ektim. Bir şeyim yok. Arianna nerede?" Bu sabah evde değildi. Ama o *daima* evde olurdu. Dün söylediklerinden sonra, ölümsüz hayattan belki de kendine bir şey yapacak kadar bezdiğini düşünmeden edemi-

yordum. Aklıma poltergeist Steve gelince, paniklememeye çalıştım. Ne olursa olsun, Arianna dostumdu benim. Onu kaybetmeye dayanamazdım.

“Mesaj atmış, bugünkü toplantıya katılamayacağını söylemiş.”

Bu iyiye mi işaretledi, kötüye mi, bilemedim. Hiç değilse hâlâ David’le bağlantıdaydı. Onunla baş başa kalmam, onunla konuşmam, kendini iyi hissettirecek bir şeyler yapmam lazımdı. Ah, bir de nasıl yapacağımı bilsem.

“Bu sabah Raquel de aradı.”

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. “Siz sürekli konuşuyor musunuz?”

David her anlama gelebilecek bir şekilde omuz silkti. “Sana iyi bakıp bakmadığımdan emin olmak istemiş. Endişeliydi. Sence dün geceki saldırının perilerle ilgisi var mıydı?”

Lend, farkında olmadan sargıyla oynayan elimi nazikçe tutup çekti. Elim avcuna alıp başparmağıyla okşadı. Dizimi masaya vurmaya bırakıp derin bir nefes aldım. Lend’in eline odaklanmak sakinleşmeme yardımcı oluyordu.

“Ben öyle düşünüyorum. Son zamanlarda bir sürü açıklanamaz şey oldu. Önce silf, sonra fossegrim...”

“Fakat bu plansız bir şey değil miydi? Jack seni suya düşürmüştü.”

“Ha.” Kaşlarımı çattım. Bu konuya kafa yormamıştım. Periler suya düşeceğimi nereden bileceklerdi? Belki de şansım yaver gitmemişti. Ama bunu zaten biliyordum. “Fakat Reth buraya birkaç kez geldi. Sonra yolda yürürken gördüğüm şu peri de var. Dahası, ben Merkez’deyken de bir peri ortaya çıktı ve Raquel onunla ilgilenmek zorunda kaldı. Şimdi de vampir. Bunları bir periden başkası ayarlayamaz.”

“Doğru.” David bitkince gözlerini ovaladı. Kaygılandığı zaman Lend de aynısını yapıyordu. Bazı benzerlikleri, kafamın hiç basmadığı eski fıkralara kahkahalarla gülmeleri, birbirlerine karşı rahatlıkları canımı acıttı. Lend, David gibi bir babaya sahip olduğu için şanslıydı. Keşke iyi miyim diye bakmak için buraya koşan, erkek arkadaşımın babası değil de benim babam olsaydı.

Üzerimdeki bakışları hissettim, başımı kaldırdım ve bana sanki çok uzun bir süre önceymiş gibi gelen o gün, Lend’le öpüştüğümüz için bizi

ayıplayan o yaşlı, kurbağamsı kadını gördüm. Restoranın dışındaydı, camdan içeri bakıyordu. Bana. Gözlerimi kıstım, ama kadın benim gerimdeki bir şeyi gördü, apar topar dönüp oradan uzaklaştı. Hemen dönüp baktım, Telaş içindeki Grnl'lll'in küçük birer pençeyi andıran elleriyle ona uzaklaşmasını işaret ettiğini gördüm.

"Bu da neyin nesi?" diye sordum ama gnom ben orada yokmuşum gibi davrandı, tezgâhın arkasına saklandı. Kari ve Donna bar sandalyelerinin üstüne tünemiş, o kocaman, yusuvarlak gözleriyle bana bakıyorlardı. Tabaklarındaki pisibalıklarına el sürmemişlerdi. Birbirinin aynısı, oyuncu birer tebessüm takındılar. Fesattı gülümsemeleri...

"Belki de bu *sadece* perilerin işi değildir," dedim kabaran bir şüpheyle. Ayağa kalktım, dosdoğru mutfağa yürüdüm. Grnl'lll önüme atlayıp bir şeyler homurdanarak girmemi engellemeye çalıştı ama üzerinden atlayıp kapıdan içeri dalıverdim.

Nona mutfağın arka kısmında, girift kabartmalı tahta bir kâsenin üzerine eğilmişti.

Ve onunla *konusuyordu*.

"...bizim gözetimimiz altında. Toplanmaya devam edin. Zamanı geldiğinde tüm parçalar yerine oturacak ve..."

Nona başını kaldırdı, beni gördüğüne şaşırmıştı. "Kiminle konuşuyorsun sen?" diye sordum yanına koşarak. Ben kâseye uzanamadan elini suda şöyle bir gezdirdi ve baktığımda görebildiğim tek şey, dalgalanan su oldu. "Ne yapıyorsun sen?"

Güzelim dudaklarına, insanı çileden çıkaran o gülüş yerleşti yine. "Bir şey yapmıyorum, çocuk."

"Yalancı!" diye bağırdım. Arkamdaki kapının açıldığını duydum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu David.

"Sorun o!" Parmağımı öfkeyle ağaç ruhuna doğrulttum. "Yalan söylüyor! Bir kova suyla konuşuyordu. Bir şeyler dönüyor, ama bana ne olduğunu söylemiyor. Önce Reth'le konuşurken gördüm onu, şimdi kasaba garip paranormallerden geçilmiyor ve beni izliyorlar! Beni izlediklerini biliyorum!" Kızgın bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Perilerle işbirliği yapıyorsun, değil mi?"

Nona'nın yüzü ciddileşti. "Hayır, çocuk. Yapmıyorum. Fey, benim tümün dostu değildir. Sana hep verdiğim sözü tekrar veriyorum. Burada güvendesin. Benim gözetimimde olduğun sürece başına bir zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim."

"Ama ben senin gözetiminde değilim!"

"Evie," dedi David duygusuz bir sesle, elini omzuma atarken. Lend ise korumacı bir tavırla öbür yanıma dikilmişti. "Nona'yı uzun süredir tanırım. Huldralar yalan söyleyemez. Sana zarar vermeye çalışmıyor."

"İzninizle," dedi Nona, kâseyi alıp arka kapıya giderek.

Öfkeden köpürdüğümle kalmıştım. "Yalan söyleyemeyeceklerini nereden biliyorsun? Hem onun burada ne işi var ki zaten? Bir ağaç ruhu neden restoran işletmek istesin?"

David omuz silkti. "Birçok elemental ve paranormal, arada bir insanlarla kaynaşır. Bunu eğlenceli buluyorlar sanırım." Cressida'yla olan ilişkisine bu gözle mi bakıyordu? Onu bir süreliğine eğlendirmiş miydi David? Böyle bir acıyla, böyle bir reddedilişle nasıl yaşayabildiğini anlayamıyordum.

Başımı iki yana salladım. "İkna olmadım." Başım ağrıyordu. Boynum ağrıyordu. Beynim ağrıyordu. Bugün bütün hayatım sancılıydı.

"Nona sana zarar vermek ya da seni perilere teslim etmek isteseydi, bunu şimdiye kadar çoktan yapmaz mıydı?" diye sordu Lend. "Demek istediğim, aylardır burada yaşıyorsun. Tuhaf bir şeyler döndüğünün ben de fakındayım, ama bunların ardında Nona'nın olduğunu düşünmüyorum."

İç çektim. Büyük olasılıkla haklıydı. "Peki ya bakışları? Hepsi bana bakıyorlar!"

"Güzele bakmak sevaptır derler, bilirsin."

"Hah hah."

"Ciddiyim, muhtemelen meraklarından bakıyorlar. Birçoğu senin ne olduğunu bilmiyor ama sen onların ne olduğunu biliyorsun. Bu da normal değil. Sadece meraktan."

"İyi," diye geveledim. Belki de paranoyakça davranıyordum.

Lend bana sarıldı, alnını benimkine yasladı. "İster inan, ister inanma."

Senin emniyetini senden çok düşünüyorum. Eğer gerçekten rahatsızsan, buraya gelmek zorunda değilsin. Tekrar babamın yanına taşınabilirsin. Değil mi?"

David başıyla evetledi. "Sana kendini daha iyi hissettirecekse, tabii."

Başımı iki yana salladım. Lend olmadan David'le oturmak istemiyordum. David'i seviyordum sevmesine, ama tuhaf kaçırdı öylesi. Hem Arianna'yı da bir başına bırakamazdım. Haklıydılar. Nona konusunda belki aşırı tepki gösteriyordum. Perilerdi bu işin sorumlusu, o değil.

Yine de yalanı gözünden tanırdım. Bir daha o sıçan kılıklı küçük trol için çöp falan çıkarmayacaktım.

Kafayı yiyecektim. Erken tercih dediğinin sonucu niye erken gelmezdi ki? Bu aralık başı saçmalığı insanı çatlatıyordu doğrusu. Birkaç karneye, bir-iki sınav sonucuna, manasız kompozisyonlara bakmak insanın ne kadar zamanını alırdı ki? Öğretmenin monoton bir sesle dişe dokunmayan bir şey anlatışını dinlerken, geleceğimin anahtarı olan bir tomar kâğıdın birinin masasının üstünde öylece yattığını düşünmek beni deliye döndürüyordu.

Okul, kafamı hipotenüslerle, kimyasal bağlarla ve metaforlarla yeteri kadar doldurunca serbest kaldım. Yeni âdetim olduğu üzere, Carlee'ye beni arabasıyla eve bırakması için yalvardım. Böylece posta kutusuna hemen bakabilecektim. Ben koltuğumda heyecandan hop oturup hop kalkarken o da başını iki yana sallıyordu.

"Aralık başı dediler diye hemen gelecek değil ya. Muhtemelen geç gelir."

"Biliyorum." Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Ama haklı olduğundan *emin olmadan* rahat yüzü görmeyecektim. Ağaçların yanımızdan vızır vızır aktığını gördüm. İlk defa, Carlee'nin deli gibi araba sürmesinden korkmuyordum. Hadi, bas gaza!

"Hem şunun şurasında göndereli daha ne kadar oldu ki? Virginia Üniversitesi'nden kabul yazısı almak için kuzenim dört ay beklemişti."

İç çektim. "O kadar çok oldu ki." Başvuruyu gönderdikten sonra uzunca süre sabretmiştim, gerçekten. Über vampirin saldırısına uğramak, gece yarısı yaptığımız küçük sohbetten beri adeta bitkisel hayata giren Arianna'nın ağzından cımbızla laf almak (her ne kadar hepsi hoş olmasa da) gündemimi değiştiren şeylerdi. Dikkatimi başka şeylere vermeye çalışıyordum. Yine de sabrım tükenmeye başlamıştı artık. Başka bir şeye nasıl aklımı verebilirdim ki? Zombiler ve hijyen sorunlarıyla ilgili kim ne derse desin, hiç değilse onlar bile insanı öldürürken ellerini çabuk

tutuyorlar. Okulların kabul heyetleri ise işkenceyi ellerinden geldiğince uzatıyorlardı. Ama belki de bu heyetleri oluşturanlar zombilerdi...bu da yanıtın gelmesinin neden BU KADAR UZADIĞINI açıklardı.

“Jack’ten hiç haber alıyor musun?”

Koltuğumda sabırsızca kıpırdandım, Georgetown’dan başka bir şeyler düşünmeye çabaladım. Carlee, über vampirin Cadılar Bayramı’nda onu hallaç pamuğu gibi attığını unutmuştu fakat Jack’le flört ettiğini anımsıyordu.

“Yok. Adeta yer yarıldı, içine girdi. Huyudur.”

“Ya.” Başını aşağı yukarı salladı ama hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Keşke onu tanıştılabileceğim normal bir oğlan tanısaydım, o zaman Jack’i hayatına sokmuş olmamı telafi edebilirdim. Ancak hayatımda sadece tek bir tatlı oğlan vardı ve hiçbir şekilde normal değildi. Dahası, tümüyle benimdi.

Restoranın önünde durduk, dertli Carlee’ye yarım yamalak el sallayıp posta kutusuna koşayım derken az daha arabadan aşağı yuvarlanıyordum. Bunun saçma olduğunu biliyordum ama bugün içim bir tuhaftı. Bütün gün beklentiyle dolmuş, dolmuş ve nihayet patlayacak hale gelmişti sanki. Verdikleri tarihe daha iki hafta vardı. Dahası, günlerden salıydı, bu da pazartesi zarfı hazırlayıp yollamış olabilecekleri anlamına geliyordu. Yani zarf şimdi geldiyse, Lend’i arayacaktım, o da kutlama için eve erken dönecekti, sonra hayatlarımızı beraberce planlayacaktık ve...

Posta kutusu bomboştu.

Erkeklerin soyunma odasındakileri bile utandıracak küfürleri bir bir sıraladım, son olarak da posta kutusuna sıkı bir tekme indirdim. En kötüsü de bu değildi *elbette*. Bütün gün sinirlerim boşuna gerilmişti.

Ayaklarımı vura vura üst kata çıktım, Grnlllll’in havlayarak benden istediği şeyleri duymazdan geldim. Raquel iki haftadır bana ihtiyaç duymamıştı (sanırım über vampir olayından ve kendisinin gönderdiği bir görevde onunla karşılaşmış olmamdan ötürü suçluluk hissediyordu), ben de restoranda fazla mesai yapıyordum. Kasabadaki yeni paranormallerin sayısı yine alışılmadık derecede fazlaydı ama başka peri görmemiştım ve Nona, onu şüpheli bir şeyler yaparken yakalama girişimlerimi tümüyle kursağımda bırakıyordu.

Ancak bugün, paranormalere kafa yormaktan, mutfağa yardım etmekten daha mühim işlerim vardı. Planım, odama kapanıp saatler boyu çıkmamaktı.

Yatağa kendimi bıraktım, bakışlarımla tavana delik açmaya çalıştım. Aslında mektubun bugün gelmediği iyi olmuştu. Beni reddedecek olsalar zaten bunu başında yaparlardı. O kocaman, kalın kabul paketlerini hazırlamak zaman alırdı. Hiç şüphesiz pakete her bir evrakı, her bir sayfayı özel ihtimam ve sevgiyle yerleştiriyorlardı.

Üniversiteye girecektim. Girmeye mecburdum. Ama neden beni arayıp da eziyete bir son vermiyorlardı ki?

İletişim aygıtım çorap gözünden kısık kısık biyledi. Kara kara düşünmekle ne kadar zaman geçirdiğime inanamıyordum. Akşam karanlığı bastırmıştı bile. Beni o başvurunun belirsizliğinden kurtaracak her şeyi dört gözle bekliyordum. Çoraplarımı odanın karşı tarafına atıp aygıtın üstüne saldırdım. Gelen mesajda *vampir görevi, derhal, evet ya da hayır*, yazılıydı.

Eh, belki de beklemekten bile beter şeyler vardı. Aptal vampirler. Yine de iş, işti. Hemen evet yazıp yolladım, daha kolyemi çıkarıp Çarpıcı'yı belime henüz takmıştım ki duvarda bir parıltı belirdi ve Jack elini uzattı.

Kapı kapanmadan elini tuttum, asılıp beni içeri çekiverdi. "N'aber, Evie? Nasıl gidiyor?"

Yüzüm asıldı. "Kötü. Şu işi hemen bitirelim. Beni bir daha nehre falan atacak olursan seni de beraberimde götürürüm, ona göre."

Ahmak bana güldü ve beraberce boşluğun içinde aceleyle yürüdük. Öfkeme ve kızgınlığıma odaklandım, tekrar bir vampirle yüzleşeceğimi düşünmemeye çalıştım. Bir şeylerin beni, bir paranormali daha emmek üzere baştan çıkarmasına izin *vermeyecektim*. Bir daha asla. Lend'le aramız iyiydi ve daha da iyiye gidiyordum. Çoğu zaman kendimi garip hissetmiyordum. Meltem hâlâ peşimdeydi, banyoda her zamankinden çok zaman harcıyor ve yakınımdaki akarsuları sezebiliyordum, ancak bu tedirgin, yeni enerji sırf strestendi. O kadar. Über vampiri o kadar da çok emmediğime karar vermişim ve düşündükçe, doğru tercih yaptığıma olan inancım kuvvetleniyordu.

Ne var ki bir vampirle daha yüzleşecek olmak sinirimi bozuyordu.

Canlı renklere boyanmış iki ahşap binanın arasındaki daracık, pis bir sokakta kapıdan çıktık. "Ansızın çakılıp ölmek bile olmadan!" Jack'in ağzı kulaklarına varıyordu. Sokağın bitiminden yüksek sesli çığlıklar yükseldi - çok da normaldi bu, çünkü insanlarla ve karanlık köşelerle dolu ucuz bir karnavaldaydık. Vampplastik.

Çarpıcı'nın yanımda olup olmadığına baktım. "Burada dur; hemen dönerim. Fazla sürmez."

Karnavala doğru döndüm ama Jack koluma yapıştı. "Sen etiketleyemezsin, unuttun mu? Yani rakipsiz paketle-etiketle ikilisinin bir üyesi de benim."

Ters bir yanıt verecekken sustum. Stresli olmam onun suçu değildi, biliyordum. "İyi, iyi. Elini çabuk tut da." Kalabalığa karıştım, eskiden yaptığım gibi atmosferi özümsemeye çalışmamıştım bile. Artık durup da insanların haline bakmıyordum. Onlardan okulun koridorlarında daha nicesi vardı.

Can sıkıcı bir yarım saatin ardından, nihayet dönme dolabın önünde bekleyen kalabalığın arasında, sihirli kılığa bürünmüş bir cesedin başını gördüm. Hava şartlarına akıl almaz derecede ters düşen, incecik ve kanlı canlı boynunu ortaya seren bir kıyafet giymiş gencecik, güzel bir kızın omzuna kolunu dolamıştı. Kız, sadece vampir kontrolü altındaki bir kadında görülebilecek boş ve sarhoş bakışlarla bakıyordu ona. Bazen küçük kekler karşısında ben de öyle oluyordum.

Hımm. Kek.

Gözlerimi kısarak Çarpıcı'nın kılıfını açtım. Hiç şüphesiz vampir, onu asla unutamayacağı ve hiç bitmeyecek bir dönme dolap turuna çıkarmak üzereydi. Hastalıklı bir gösteriş tutkusuyla muhtemelen kızı en yukarıda ısıracak, sonra yanında bir sarhoş varmış gibi davranacak ve kuytu bir köşede onun işini bitirecekti. Masum Arianna aklıma gelince birden öfkem kabardı. UPTA'nın vampir protokolüne göre, aralarında dolaşan cani yaratıklardan hiç kimsenin haberdar olmaması için, vampiri gözden ırak bir yere çekmem gerekiyordu.

Kalabalığı ite kaka yardım, vampirin omzuna dokundum, sonra ona elektriği verdim.

Önce gözleri şaşkınlıktan yuvasından fırlayacak gibi oldu, sonra uzuv-

ları seğirerek yığıldı yere. Kurban adayı birkaç saniye ona öylece baktı, sonra çığlığı bastı. Kalabalık bizden uzaklaştı, bilinçsiz kan emicinin etrafında bir çember oluşturdu.

Gözlerimi devirerek Boynu Lezzetli Kız'a baktım. "Öff, toparla kendini. Zaten hayatının en kısa ilişkisi olacaktı." Jack yürüyüp arkamdan geldi, eğilip vampire takip bilekliği takarken utangaç bir tavırla insanlara gülümsüyordu. Vampirin bileğine yapıştığım gibi, gayri resmi bir tavırla çeke çeke çemberin dışına çıkardım.

İnsanlar -hiçbir şeyden haberi olmayan, masum insanlar- durmuş, şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde bakıyor, nasıl bir gösteri yaptığımı anlamaya çalışıyordu; alkış mı tutsunlar, polisi mi arasınlar, kararsız kalmışlardı.

"Nakil görevlilerini çağır," dedim, vampiri ara sokağın başında bırakarak. Über vampir sayesinde, yeni düzenlemeler tüm vampirlerin hakları okunmadan ve bir işleme tesisine yönlendirilmeden, doğruca tecrit edilmesini gerektiriyordu.

Jack düğmeye bastı, sonra bana baktı. "Dikkatleri...üstüne hiç çekmedin," dedi.

"Canı cehenneme," diye homurdandım. Halk nihayet doğaüstü güçlerin mevcut olduğunu ve aralarında dolaştığını öğrenirse, bu gerçekten o kadar fena bir şey olur muydu? Onların bu tür şeyleri bilmesini önlemekle Arianna gibi kurbanlar yaratıyorduk.

Hem vampirin aklını çelmek çok zaman alırdı. Vampirle tek başına yüzleşmek ise...

Beni baştan çıkartamazdı. Eve dönmekten başka şey istemiyordum.

Nakil görevlileri gelir gelmez Jack'i itip duvara yasladım. "Derhal eve," dedim. Yapmacık bir tavırla reverans yaptı, beni kapıdan ve karanlıktan geçirip dolaptan az hallice odamın o tanıdık rahatlığına götürdü. Kapıdan çıktık, ilk gördüğüm şey bir mektup oldu.

Yatağımın üstünde.

Beyaz bir zarf.

Haftalardır görmek için yanıp tutuştuğum adresten gelmişti.

Ama olması gerekenden çok çok daha küçük bir zarfın içindeydi.

HİÇBİR YERE GİTMEK, BİR YERE GİTMEK

Evie? Evie! Aah!” Jack elini elimden güçbela kurtarıp salladı, bana ters ters baktı. “O parmaklara daha ihtiyacım var benim.” Kıpırdayamıyordum. Geleceğim yatağın üzerindeydi - iyi, ama nasıl gelmişti buraya? Neden posta kutusunda değildi?

Grnlılll. Okuldan geldiğim sırada dikkatimi çekmeye çalışmıştı. Herhalde postaları o almıştı, yani mektubumun geldiğini de biliyordu. Muhtemelen Arianna da biliyordu, zira Grnlılll merdiveni tırmanamazdı. Zarfı yatağımın üstüne bırakan Arianna olmalıydı.

Gözyaşları ve utanç gözlerimi yakıyordu, midem daha şimdiden büzüşüp hastalıklı bir düğüme dönüşmüştü.

Belki de bir ret yanıtı değildi. Belki beni de çömezlerin arasına katıyorlardı ve ihtiyacım olan bilgilere internetten nasıl erişebileceğimi gösteren talimatları bunlar.

Belki.

Lütfen.

Lütfen, lütfen, lütfen. Komodinin üstünden kolyemi kaptım, bir tılsım sarılır gibi sarıldım. Attığım her adımda midem biraz daha sancıyordu. Zangır zangır titreyerek zarfı aldım. Göndermek için iki hafta daha bekleseler olmaz mıydı?

“Yapamam,” diye fısıldadım.

“Neyi yapamazsın?” diye sordu Jack. Meraklandığı için peri kapısının kapanmasına izin vermişti.

“Açamam.” Gözlerimi sımsıkı kapatıp zarfı ona uzattım. “Sen aç.”

Hayatında ilk defa aptalca bir yanıt vermedi, sadece elimden zarfı aldı.

Yırtılan kâğıtların sesi ruhumun da bir parçasını koparıp götürüyordu adeta. Belki de ret yanıtı değildi. Belki de ret yanıtı değildi. Belki de...

"Sayın Bayan Green, falan filan, size bilmem kim adına teşekkür ediyoruz, falan filan, sizi kabul edemediğimiz için üzgünüz..." O da durdu, kalbim de.

Gözlerimi açamıyordum. Açamayacaktım da. Georgetown'a girememiştim. İşte buraya kadardı. Merkez'den çıktığımdan beri uğrunda ter döktüğüm, peşinde koştuğum her şey heba olmuştu. Ömrümün geri kalanını restoranda çalışarak geçirecek, arada bir gizlice UPTA için anlamsız görevlere çıkacaktım. Lend ise benden sıkılacak, o şehvetli asistanla evlenecekti; hayatlarının sonuna dek mutluluk içinde yaşayacaklardı ve ben

asla

hiçbir yere

gidemeyecektim.

Geleceğim, Peri Patikaları'ndan bile beter bir boşluktu. Hiç değilse Patikalar bir yere varıyordu. Oysa benim gidebileceğim bir yer yoktu artık.

"Beni korkutuyorsun," diyen Jack'in sesini nihayet duyabildim ve gözlerimi açtım. Onu hayal meyal görebiliyordum. "Tamam. Hadi, nefes al. Evet, öğrendiğime göre nefes almak insanın hayatta kalmasına yardımcı oluyor. Aptal bir okulun hayır demesini niye bu kadar büyütüyorsun ki?"

"Hayatım" -nefesim kesilir gibi oldu- "sona erdi. Bitti. Her şey."

Kuşkuyla kaşlarını çattı. "Zaten adı Georgetown olan bir yere kim gitmek ister ki? Çok gülünç. Hani okulun adı Jacktown falan gibi seçkin bir şey olsa, o zaman böyle mahvolmanı anlardım, ama şu an aşırı tepki gösteriyorsun. Hem niye okula gitmek istiyorsun ki? Ben bir defasında birkaç saatliğine gitmiştim, az daha keçileri kaçıırıyordum."

"Ama benim...tüm planlarım bunun üstüne kuruluydu..."

Sanki haşere kovalarmışçasına elini sallayarak düşlerimi dağıttı. "Yenilerini yap o zaman. Zaten üniversiteye gitmesen daha iyi. Gitmek istediğini sanıyorsun ama senin dünyanın orası değil." Gülümsedi bana. Gözlerinin maviliği, gözyaşlarının arasında olanca berraklığıyla görebildiğim tek şeydi. Hüngür hüngür ağlamaya başladım."

İç çekti, ne yapacağını bilemez bir tavırla ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Raquel'e haber vermemi ister misin? Ya da o heyheyleri üstünde gezen erkek arkadaşına?"

"Sakin!" Lend'in karşısına çıkamazdım, yeterince iyi olmadığını söyleyemezdim ona. Raquel'e de. Bana olan güveni sarsılırdı Raquel'in. Normal olmayı denemiş, bu dünyayı kendime yuva edinmeye çalışmış, ancak bir çuval inciri berbat etmişim. Nasıl oluyor da Lend iki dünyayı mükemmel şekilde idare edebiliyordu, fakat ben bir tekinin bile altından kalkamıyordum? Yaşam konusunda niye böyle beceriksizdim?

Jack omuzlarını geriye attı. "Tamam. Anlaşılan, her zaman olduğu gibi yine iş başa düştü. Neyse ki her türlü güçlüğü göğüslemeye hazırım." Elimi tuttu, bir kapı açıp beni içine çekti. Öyle şiddetli ağlıyordum ki Lend'in hediye ettiği kolyeyi elimden koparırcasına aldığımda itiraz bile edemedim. Kapı kapanırken dönüp baktım. Kolye, hayatımın dibinde buruşuk bir yığın gibi parlıyordu.

"Jack, ben..." Kesik kesik konuşabiliyor, her seferinde ancak bir-iki sözcük söyleyebiliyordum. "Bunu yapmak...istemiyorum...lütfen..."

Zıncı diye durdu, dönüp bana kaşlarını çattı. Sanki çok zor bir problemi tartıyormuş gibi tek kaşını kaldırdı, boştaki elini enseme koyup bir an durdu.

Sonra öptü beni.

Şok üstüne şok. Dudaklarının dudaklarımda olduğunun farkına varmıştım ama zihnim işlemiyordu. Dudakları dolgun ve sıcak olsa da yaptığı tuhaf hareketler Lend'le çok zevk aldığım öpüşmelerimizden çok uzaktı.

Ve...karşımdaki Jack'ti. *Jack*. Ona yapmayı düşündüğüm şeylerin hemen hepsi şiddet içeriyordu. Hiçbirinde dudak dudağa gelmek yoktu.

Başımı hızla geri çektim, ama bunda zorlanmadım. Çünkü aynı anda o da öyle yapmıştı.

Yüzünü ekşitti. "Şey, bu...ilginçti. Hep denemek istemiştım. Ama artık istenecek bir yanının olmadığını anladım."

O öfkeyle, boştaki elimle ona vurmaya başladım. Sonsuza dek kaybolmamam için ona sınıksız yapışmak zorunda olmaktan nefret ediyordum.

“Seni” -şak- “küçük” -şak- “sapık!” -şak- “Sen ne halt ettiğini sanıyorsun be?!” ŞAAK.

Eğilerek vuruşlarımdan kaçtı. “Öpüşmeden sonrasının bu kadar” -sert bir darbe alınca yüzünü buruşturdu- “acı verici olduğunu düşünmemiştim hiç.”

“Bana bak, sapık. Beni öpmeni istesem, söylerdim! Söylemediğime göre? Zaten hayatta da söylemezdim ya! Bunu sıkıysa *bir daha* dene, seni o fossegrime götürür, bir karış suda boğdururum!”

Sonra -sanki o acayip, korkunç öpücük yeteri kadar kötü değilmiş gibi- üstüne bir de *kahkahalarla* gülmeye başladı.

“KAPA ÇENENİ!”

Pişkin pişkin sırtıtarak başını iki yana salladı. “Gördün mü? Bir taşla iki kuş. İlki: öpüşmeyi dene. Tam bir fiyasko, hiç şüphesiz senin beceriksizliğinden, ama yine de asil bir çaba. Gidip dostun Carlee’yi bulsam iyi olur. Muhtemelen öpüşme konusunda senden daha iyidir.”

Sihirli kılıkları delip geçen gözlerimden neden lazer ışını atamıyordum ki? Yapabilsem, öldürmezdim Jack’i. Alnına “ucube” sözcüğünü kazırdım, o kadar.

“İkinci hedefimin ne olduğunu sormayacak mısın?” Bana bakıp kirpiklerini kırpıştırdı.

“Hayır, sormayacağım.”

Dirseğiyle beni dürttü. “Artık ağlamıyorsun, değil mi?”

Onu boğmak için elini bırakmam gerekirdi. O yüzden bu seçenek ihtimal dışıydı. “Seni öldürecek kadar sinirlenmem daha mı iyi?”

Gülümsemesi birden ciddileşti. “Öfkeli olmak, üzgün olmaktan *daima* iyidir. Aslını istersen bu da sloganlarımdan biri. Şimdi, odanda yapayalnız ağlamak mı istersin, yoksa maceraya atılmak mı?”

Duraksadım. Jack’in macera kavramı beni düşüncelere boğuyordu ama evde kalmak da istemiyordum. Hem bir noktada hakkını vermek gerekirdi; artık ağlamıyordum. Biliyordum ki o mektubun durduğu odaya adımımı atar atmaz tekrar kendimi kaybedecektim. Bunu düşününce bile gözlerime yaşlar doluyor ve...boş ver.

Elini haddinden fazla sıktım. "Aklından ne geçiyor?"

Gözlerini kısıp güldü, o melek yüzü bir anda şeytani bir ifadeye büründü. "Hadi, gidip oynayalım." Patikalar'da koşmaya başlarken beni de ardından sürükledi. Bir o yana, bir diğerine koşuyor, sanki sürekli hareket eden bir yolu takip ediyordu. Daha önce Patikalar'da dümdüz bir yolda yürünmediğine hiç tanık olmamıştım.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun sen?" diye sordum işkillenerek. Yanımda ister Jack olsun ister bir başkası, Peri Patikaları'nda kaybolma fikri hiç iç açıcı değildi. Hem karanlıkta ne kadar kalırsak, panikle o kadar mücadele etmem gerekiyordu.

"Değişiyor. Asla iki defa aynı yerde olmaz. Bu da bulmayı güçleştiriyor, hele de yanında çenesi düşük biri varsa. Ama şimdi..." Durdu, zafer kazanmış edasıyla, "Burada. Elini uzat. Ne hissettiğini bana söyle," dedi.

Gözlerimi devirdim, elimi onun elinin yanına, boşluğa koydum ve... Gerçekten de bir şey vardı. Hatta bir şey değil de bir şey *düşüncesi*. Somut değildi, o yüzden parmaklarımın altındaki küçük karıncalanma sayılmazsa, hiçliğin ortasındaki bir mekânı nasıl hissedebildiğimi de bilmiyordum. Sanırım uzuvlarını yitirenlerin yaşadığı hayalet uzuv hissi gibi bir şeydi, ama bu sefer söz konusu olan bir hayalet kapıydı. Orada hiçbir şey yoktu, ama *olması* gerekiyordu.

Jack dikkatli dikkatli beni izliyordu. "Hissedebiliyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Galiba; bilmiyorum. Emin değilim."

"Benim hissedip senin hissetmemen için hiçbir gerekçe yok. Aslında sen, kapılardan çok daha fazlasını açabilirsin. Tabii o küçük beynini notlar, okullar ve öpüşmeyle doldurmazsan daha kolay olur. Özellikle de öpüşme. İğrenç bir şeymiş."

"Seninleyken öyle tabii. Ama, nasıl açabiliyorsun kapıları?"

"Sanırım peri yiyecekleri insanı biraz değiştiriyor. Hem bir şeyi yeteri kadar uzun seyrederek ve yeterince istersen, neler yapabileceğine sen bile şaşırır kalırsın. Yapacaklarına inanamazsın. Peri Patikaları benim için özgürlük demektir."

Jack'in perilerle dolu yaşamını aklıma getirince birden yüreğim sızladı. Tıpkı Vivian gibiydi, ama Jack kendinden çok daha emin ve Viv'den

çok daha akli başındaydı. Bu çok bir şey ifade etmezdi aslında, ama yine de hiç yoktan iyiydi. Tümüyle dengesiz değildi. "Çocukluğun konusunda üzgünüm, Jack. Zor zamanlar geçirmiş olmalısın."

Otuz iki dişini birden göstererek güldü. "Ama bak, sonunda ne kadar iyi bir gence dönüştüm. Bugün bu haldeysem, bunu sadece perilere borçluyum."

"Ama buradan ayrılabilirsin! Niye hâlâ Periler Diyarı'nda yaşıyorsun ki? Neden orayı tümüyle ardında bırakıp Dünya'ya dönmüyorsun?"

"Dünya'da nereye döneceğim peki? Hem senin de bildiğin gibi, Peri mutfağını bir kez tattın mı, asla başka bir şey yiyemezsin. O yüzden asla geri dönemem."

"Yanında bir sürü yiyecek getirsen? Stok falan yapsan?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Korkarım bir şekilde perilerle bağımlım var. Henüz onlarla ilişim bitmedi."

Jack'in gülümsemesi, şimdiye kadar gördüğüm en etkili sihirli kılık gibiydi. Tam onun hakkında bir şeyler öğreniyorum derken o tebessüm beliriveriyor, tüm gerçek duygularımı silip atıyordu. Bu gülücüğün altında ne gizli olduğunu nasıl öğrenebilirdim?

"Hareket ediyor," dedi. "Kapı. Sen de hissedebilirsin."

"Hissettiğim tam olarak nedir, peki?"

Gözlerini karanlığa dikti, kapının bizi beklediği yerde, neredeyse saygılı bir şekilde parmaklarını gezdirdi. "Bilirsin ya, hani tam uykuyla uyanıklık arasındayken, geride bıraktığın düş sana gerçek dünyadaki her şeyden daha gerçek görünür. Gözlerini açtığında, sanki bir parçan orada kalmıştır ve hiçbir şeyi, karanlıkla aydınlık arasındaki o ufacık farkındalık alanında olduğu kadar derinden hissedemeyeceğini, bu deneyimi hakıyla yaşamayacağını düşünürsün. İşte, seninle oraya gidiyoruz." Nefesi mi tuttum, sonra içinde bulunduğu ruh halinden bir anda sıyrıldı. Bana göz kırparak bir kapı açtı. "Periler Diyarı'na hoş geldin."

KİBRİTÇİ KIZ

Daha ona itiraz edemeden kapıdan geçmiş, Periler Diyarı'na gelmiştik. Buraya daha önce sadece Reth'le gelmiştim. Duvarları altın rengi taşlardan yapılmış odalar, anafor gibi dönen çayırılar ve abartılı derecede gösterişli mobilyalar vardı. Oraya gitmek isteyeceğimi söyleseler inanmazdım, fakat Reth'in odasını gözüm kapalı buraya tercih ederdim.

Başımızın üstündeki gökyüzü kan kırmızısı ve uçsuz bucaksızdı. Üzerinde cılızca parıldayan siyah delikler vardı; yıldızlar buradan sökülüp alınmıştı sanki. Devasa bir gümüş gölün kömür karası kenarındaydık. Göl, adeta meydan okuyor ve göğün kırmızılığını hiçbir şekilde yansıtmıyordu. Bizi çevreleyen ovanın tekdüzeliğini muazzam kayalar bozuyordu. Sanki şiddetle saçılmış, can çekişen, işkence gören şeylerdi bunlar. Tüm bu sahne büyüleyici bir güzellikteydi, ama yanlış bir şeyler vardı.

"Jack," diye fısıldadım elini çekiştirerek. "Buraya gelmememiz gerekiyordu."

"Haklısın," deyince yüreğime su serpildi. "Malzemeleri unutmuşum." Elini kaldırdı, yana doğru kaydık ve bu kâbustan fırlamış manzaranın yerini bir oda aldı. Dizlerimim bağı çözülür gibi oldu.

"Kusura bakma." Jack elimi bırakıp odanın köşesindeki masaya gitti. "Diyar'a geldikten sonra bir yerden diğerine gitmek çok daha kolaydır. Ama alışmak biraz zaman olur. Kusacaksan lütfen halıya kusmamaya çalış."

Dengemi sağlamak için bir kanepenin kenarına tutundum. Haya-tımda gördüğüm en acayip oda olmalıydı burası. Duvarlar soluk yeşil bir taştandı ve içerisi kaynağı belirsiz bir ışıkla aydınlanıyordu. Mobilyalar Reth'in odasında gördüğüm gibiydi; kaliteli kadifeler, oymalı ahşaplar vardı. Ancak tüm bu peri şıklığının üzeri pis çoraplarla, bohça gibi fırlatılmış pantolonlarla, kir pas içinde spor ayakkabılarla kaphydı.

Ah şu erkekler, Periler Diyarı'nı bile çöplüğe çevirebilirlerdi.

Jack yamru yumru bir karton koli alıp meşe ağacından masanın üstüne koydu, sonra bir kâsedden ışık saçan bir meyve aldı. Şeftaliye benzediği söylenebilirdi; tabii şeftaliler mavi ve adeta gökyüzünün parçalarından yapılmış gibi olsaydı. Gözlerini kapatıp ısırды, yüzünde aç ve saldırgan bir ifade belirdi. Hayatımda bu meyve kadar güzel görünen bir şeyin tadına bakmamıştım. Kokusunu almamak için, ağzımdan soludum. Meyveyi bitirince, kâseyi bana uzattı. "Bir tane almaz mısın?"

"Almayayım, sağ ol."

Omuz silkti. "Neyi kaçırdığımı bilmiyorsun. Ah, bu iyi geldi. Aç ayı oynamıyor. Şimdi, malzemeleri aldığımıza göre, geri dönebiliriz."

"Dur bir saniye. Orası neresiydi öyle? Tekrar oraya gitmek istemiyorum." Hiç değilse Jack'in odası dört duvar arasındaydı. O acayip gölün kıyısındaaysa tümüyle savunmasızdık. Periler Diyarı'nda olmayı zaten istemiyordum, ama o mekâna gitmeyi hiç mi hiç istemiyordum.

"Kusura bakma ama zamanımız kısıtlı. Bir gemiye yetişmeliyiz." Jack kutuyu beline yaslayıp dengeledi, sonra ben daha kaçıramadan elimi tuttu. Midemi yine altüst eden bir değişim yaşandı ve kendimizi tekrar göl kıyısında bulduk.

Ancak bu defa yalnız değildik.

Obsidiyen kadar siyah, parlak ve büyük bir gemi sessizce geçti önümüzden. Ardındaki gümüş sulara hiç iz bırakmıyordu, dışarıya uzanan tek bir dalga bile yoktu. Büzüldüm ama gemi bir şey olmamış gibi geçti, nehrin bir sonraki kıvrımında durdu. Bordasından aşağı kemerli bir köprü uzatıldı. Kimin ineceğini görmekten korkuyordum.

"Jack?" diye fısıldadım telaşla.

"Ha, evet. Haklısın. Görünmememiz lazım. Bizi öldüreceklerini sanmıyorum ama hiç belli olmaz."

"Seni ben öldüreceğim!" diye tısladım o korkunç kayalardan birinin ardına gizlenirken. Jack kayanın kenarından başını uzattı. Ben iyice küçülmüştüm. Perilerden o kadar zaman saklan, sonra gidip kendini onlara gümüş tepside sun. "Hadi, gidelim!"

"Bunu görmelisin."

“Hayır! Görmem falan gerekmiyor, senin de öyle! Hadi, geri dönelim.”

“Bak.” Jack, görebileyim diye beni iyice çekti. Geçit töreni tekinsiz olduğu kadar sessizdi de. Aynı anda hem güzel hem de ürkütücü olan periler, ölçülü adımlarla köprüden iniyorlardı. Akla gelen her renkte saç vardı. Siyahtan tutun da göz kamaştıran beyaza kadar. Fakat hepsi de asık yüz-lüydü, suratlarına kötülük kusursuz bir şekilde işlenmişti. Hepsi de aynı renk, koyu mor giyinmişlerdi ve elbiseleri hayali bir meltemle uçuşur gibiydi. İnen son kişiyle birlikte, tüm periler dönüp gemiye baktılar. Heyecandan nefesimi tuttum.

Çıkanları görünce, korkudan ağlamamak için dudaklarımı ısırđım. Başları tıraş edilmiş, bedenlerine boyanmış gümüş rengi, parlak desenler haricinde anadan doğma çıplak olan insanlar, dört ayakları üzerindeydiler.

Sırtlarında gümüşten yapılmış zarif bir platform taşıyor, onu sallamamak için kusursuz bir ahenk içinde emekliyorlardı. Bir işaret verilmeden durup beklediler. Boğazımdan yükselen sıvıyı yutmaya uğraştım. İnce ve adaleli, çıtırçıplak vücutlarından daha beter bir şey varsa o da suratlarındaki ifadeydi.

Mutluydular.

Mutluluk da ne kelime, adeta zevkten kendilerinden geçmişlerdi. “Ne yapıyorlar?” diye fısıldadım ama Jack soğuk bir bakışla beni susturdu.

Çok beklemem gerekmedi. Diğer perilerden en aşağı bir baş daha uzun boylu bir kadın, süzülerek ilerledi. O anda, aslında dehşet ile güzelliğın aynı şey olduğunu, birbirinden ayrılamayacağını anladım. Gerçek dehşetin kendisinden farksız bir şey, aynı anda nasıl güzel olabilirdi? Sırtından aşağı dökülen saçları kapkara petrol gibiydi, üzerinde gökkuşağının renkleri oynaşıyordu. Teni kireç beyazı, gözleri ise zifir karasıydı ve mor renkli, dolgun dudakları kadar mükemmel bir şey görmemiştim. O dudaklardan dökülen her şey, kaçışı olanaksız, karşı konulmaz bir acı ve zevk olacaktı.

İşte ölümsüzlük buradaydı. Onun yanına gidecektim, gitmeliydim. Sürekli değişen, sürekli ölen bir dünyadaki tek mutlak şeydi, yerçekimi-ydi, her şeydi. Onun içinde sonsuza dek kaybolmayı arzuluyordum.

Jack tenimi tırnaklarının arasına kıştırıp iyice çimdikledi kolumu. İr-

kilip ona kötü kötü baktım. Gözlerini devirdi. "Çömez seni. Kendini Kara Kraliçe'nin kucagına atayım deme sakın, tamam mı?"

Başımı iki yana salladım, o ihtiyaçtan, o arzudan artakalanları kafamdan çıkarmaya uğraştım. Ucuz kurtulmuştum. Hem de çok ucuz.

Perilerden nefret ediyorum.

Kendimi tekrar onun cazibesine kaptırmamaya kararlı bir şekilde, döndüm. Dikkatimi ona değil de başka şeylere, kölelerine verdim. İnsanlar aynı anda kendilerini yüzüstü yere bıraktılar ve kraliçe, platforma çıktı. Onlar emeklemeye başlayınca platform tekrar yükseldi ve kraliçe, buz gibi bir bakışla maiyetini süzdü.

Periler ardında bir sıra oluşturdular ve böylece kraliçe düzlükte ilerledi. O uzaklaştıkça, daha rahat nefes alır olmuştum. Kara Kraliçe'nin çekim alanına karşı koymaktan bitap düşmüş bir halde sırtımı kayaya yasladım. Eğer bu Kara Kraliçe'ye, o zaman Unseelie Sarayı'nın hükümdarı olmalıydı. Vivian'ı onlar yapmışlardı. Ölmemi isteyenler de onlardı. Kafamı dağıttığın için sağ ol, Jack. Ölümle burun buruna gelmenin, kendimi kraliçenin ayaklarının dibine atmak istemenin yanında Georgetown'un lafı mı olurdu? Şöyle bir düşününce, son zamanlarda Jack beni bir sürü ölümcül deneyime maruz bırakmıştı. Ona bu konuda bir çift laf edecektim.

Eğildi, kutuyu karıştırmaya başladı.

"Kimdi o zavallılar?" diye fısıldadım; yüzlerindeki o bakışı düşündükçe hâlâ midem bulanıyordu.

Başını bile kaldırmadan omuz silkti. "Artık insan bile sayılmazlar. Unseelie'lerin ev hayvanları çok uzun ömürlü olmaz."

Kollarımı kendime sardım, titriyordum. "Beni eve götürmen gerekiyor. Sanırım beni arayanlar bu periler ve bulunmayı da hiç istemiyorum. Hem bizim burada ne işimiz var?"

Jack doğrulduğunda yüzünde öyle bir gülümseme vardı ki köleler bile beni bu kadar kötü etkilememişti. İki elinde, içi kehribar renkli bir sıvıyla dolu iki şişe tutuyordu.

"Ne yani, kafayı mı çekeceğiz?"

"Aptallaşma. Sarhoş olmak Periler Diyarı'nı daha çekilir kılmaz. Tut

şunları.” Şişeleri elime tutuşturdu, sonra iki tane ıslak kumaş şerit alıp ağzı açık şişelerin içine tıktı, sadece birkaç santimini dışarıda bıraktı.

“Bu da ne...”

“Senin o çenen kapanmaz mı hiç?” Kumaş parçasıyla işini bitirince elini cebine atıp bir kutu kibrit çıkardı.

Ah, biiip. “Jack, sen ne yaptığını...”

İki fitili de ateşledi, şişelerden birini kaptı. Bana deli gibi sırtarak döndü, şişeyi fırlattı. Şişe havada tembelce döndü, ardında ışıklı bir iz bırakarak geminin güvertesinin ardında kayboldu. Belki de işe yaramamıştı. Belki de...

Akıl almaz bir alev topu belirdi, havayı kavurdu, geminin yanında çiçek gibi açtı.

“Evie? O elindeki şeyi fırlatsan iyi edersin.”

Korku içinde, elimdeki fitili ateşlenmiş Molotof kokteyline baktım, sonra kendimden mümkün olduğunca uzağa fırlattım. Geminin bordasına çarptı, alevlerin çoğu gümüş renkli suya döküldü.

Ve sular tutuştu.

“Vaay. Bunu beklemiyordum işte!” Alevler gölün yüzeyine yayılırken Jack takdir edercesine başını salladı. Artık alevlere boğulmuş olan gemi gıcırdayıp inleyerek son ölüm çığlıklarını atıyordu. “Gazyağına biraz da peri içkisi katınca tesiri katlandı anlaşılan.”

Bildiğim dünyaya ait olamayacak bir haykırış havayı bıçak gibi yırtıp iliklerimi dondurdu. O sesin sahibi her kimse, onunla tanışmak istemiyordum.

Jack güldü, yaprak gibi titreyen elimi tuttu. “İşte, şimdi kaçmamız gerekiyor.”

“Jack!” Ağzımdan çıkan ses tanınmaz haldeydi, neredeyse bir oktav yüksekti. Kısmen dehşetti bunun sebebi, ama daha çok da boğazımdan aşağı inen, yumruk kadar somut, kesif ve keskin dumandı. Arkamızdaki göl cehenneme dönüşürken duman da havayı doldurmuştu.

Jack’i güçlükle görebiliyordum, bu kâbusta tek cankurtaran simidim, onun eliydi. “Sıkı dur!” diye bağırdı ve baş döndürücü bir şekilde manzara değişiverdi. Hâlâ aynı, mahvolmuş ovadaydık fakat artık tehlikeden uzaktık. Duman sanki canlıymışçasına dokunaçlarını dolamıştı bize ve onlardan kurtulmak için elimden geleni yaptım.

Kara bulutların kıvrıla kıvrıla yükselerek kırmızı geceyi siyaha boğmasını izledim. Gölün tamamı tek bir alev halinde yanıyordu ve Kara Kraliçe’nin gemisinden geriye alevli bir enkazdan başka bir şey kalmamıştı artık.

Jack ellerini beline dayadı, tatmin olmuş bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. “İşler umduğumdan da iyi gitti.”

“Lütfen, gidelim buradan!” Kargaşayı görebildiğimize göre, hiç istemediğim kadar yakındık. Kara Kraliçe’nin gece yarısından farksız bakışının, bizi bulursa şayet, neye benzeyeceğini hayal edebiliyordum. Tüylerim ürpermişti, ama korkudan mı, özleminden mi, bilemiyordum. İkisi birbirinden betardi.

“Ne acelen var? Bir saniye dur da çıkardığımız iyi işin tadına varalım.”

“Ben bunu yapmak istemedim ki!”

“İstemedin mi?” Başını yana eğip kaşlarını kaldırdı. “Perilerden nefret ettiğini sanıyordum!”

“Ediyorum zaten. Ama Periler Diyarı’nı ateşe vermeyi kastetmemiştim!”

“Eğer karşı harekete geçmeyeceksen, bir şeyden nefret etmenin ne anlamı var?” Kolunu omzuma attı, beni döndürüp cehennemi yangını zorla izletti. “Tüm o gördüklerinden sonra, bunun seni hoşnut etmediğini söyleyemezsin. Çoğu şey perilerin umrunda değildir, ama bazı küçük nesnelere çok düşkündürler. Bu gemi de Kraliçe’nin gözde eşyalarından biriydi; gölü hiç söylemiyorum bile. Bu manzaraya çekidüzen vermek için asırlar boyu uğraştı, derken *puf!* Mükemmel fırlatılmış bir yangın bombasıyla ona öfkeyi ve acıyı, belki de hiç olmadığı kadar derinden yaşattın. Üstelik bu bile onun hak ettiğinin yanında devele kulak kalır.”

Alevleri izlerken, sanki havada asılı duran kapkara dumanın sanki göğsümden içeri sızdığını hissettim, korkumun yerini nefret almıştı. Jack haklıydı. Hak etmişlerdi bunu. Hatta bundan çok, ama çok daha kötüsünü.

Gözlerimi kısıtım, ta ki görebildiğim tek şey, alevlerin parlak çizgisi kalıncaya dek. Aslında düşününce, bu manzaranın ihtiyacı tam da buydu. Yangın yakışmıştı buraya.

Jack’e döndüm. “Aklında başka ne var?”

Yüzünde kocaman gamzeli bir gülücük belirdi. “İşe yaramazın teki olmadığını biliyordum. Önce gidip biraz daha malzeme toplayalım, sonra...”

“Sen.”

İkimiz de korkuyla yerimizden fırladık ve bu korkunç, kulak tırma-
layan sesin kaynağını bulmak üzere döndük. Eğri büğrü ve vahşi bir şey çömelmiş duruyordu. Bakımsız, keçeleşmiş saçları çökmüş yüz hatlarını yarı yarıya gizliyordu. Bir zamanlar hiç şüphesiz çok seçkin olan kıyafetleri artık pislik içindeydi ve yırtıla yırtıla tanınmaz hale gelmişti. Ancak o anda göz göze geldik. Gözleri. Yakut kırmızısı gözleri. Bir zamanlar kırılan camınkine benzer bir sesin eşlik ettiği yakut kırmızısı gözler.

Fehl.

Onu son kez Lend’in evinin mutfağında, Vivian onun hayatını emmeye çalışırken görmüştüm. Fehl kurtulmuştu kurtulmasına, ancak görünen o ki ölmekten beter olmuştu. Perilere özgü o uhrevi, kibirli zarafetinden geriye eser kalmamıştı. Vahşileşmişti, gözleri çakmak çakmak, hareketleri ise hızlı ve kesik kesikti.

“Bunu bana sen yaptın.”

Bir adım gerileyip ellerimi kaldırdım. "Hayır, ben yapmadım. Üzgünüm ama..." Durdum. Üzgün falan değildim ki. Fehl, kendisini bağlayan UPTA kurallarını esneterek Vivian'la işbirliği yapmış ve aklı sıra bana, ölümüm olacak şeyi getirmişti. Gerçekten de az daha ölümüm olacaktı. Dahası, o gece Viv'in onu tümüyle emmesini önleyerek hayatını kurtarmıştım. Şimdi düşünüyorum da kurtarmakla hata etmiştim belki de. Daha bir dik durdum. "Yanılmıyorsam bunları kendi başına sen getirdin."

Kahkaha attı, ağzından çıkan ses karga gaklamasıyla öksürük arası bir şeydi. "Evet, kendim ettim, kendim buldum. Ama başladığım işi bitirirsem -kraliçeme bir ödül götürürsem- beni tekrar sevecek. Beni eski halime döndürecek." Fehl doğruldu, sanki bunu yapmak canını acıtmışçasına yüzünü buruşturdu.

"Sen bir periye bozguna mı uğrattın?" Jack gözlerini ondan ayırmadan uzaklaştı. "Önceden söylesen iyi olurdu. Şimdi, tam da işler eğlenceli bir hal almışken ölmek istemiyorum."

"Sakin ol," diye payladım onu. "Ölmeyeceğiz. Benim canımı yakamaz."

Fehl tekrar güldü, o eski cam kırığı tonu karışmıştı sesine. "Küçük kız, neler yapabileceğimden haberin yok."

"Onunla başa çıkabilir misin?" diye sordu Jack ve onu tanıdığımdan bu yana ilk defa korktuğunu anladım. Perilerin ellerinde ne eziyetler çektiğini bilmek istemiyordum. Fehl gibi perilerin elinde. Onun tekrar canının yanmasına göz yummayacaktım.

Avının üstüne çullanmaya hazır bir kedi gibi ileri geri hareket eden Fehl'i izleyerek parmaklarımı açtım, bir periye emmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Eğer kendimi ve Jack gibi çaresiz insanları korumak uğruna onun ruhunun birazını almanın yanlış bir yanı yoktu, olamazdı da. UPTA'nın yaptığından farklı bir şey değildi bu. Sanki Çarpıcı'nın insan versiyonu olmuştum.

Fehl önce hırladı, sonra üstüme sıçradı ve aramızdaki mesafeyi inanamadığım bir hızla kapattı. Eğildim, ama yolundan kaçma telaşıyla yere düştüm. Üstümden geçti, yerde kaydı, sonra ben aramızı açmak için kalkmaya çalışırken fırıldak gibi döndü.

Hastalıklı bir sırtışıla dişlerini gösterip ağır ağır üstüme geldi. Jack şimdi Fehl'in arkasına geçmişti, afallamış bir ifadeyle bakıp duruyor-

du. Ona bağıırıp kaçmasını söylemek istiyordum ama muhtemelen şoka girmişti. Neden bir kapı açıp tüymüyordu ki? Fehl'e bana saldırı fırsatı vermeden ayağa kalkamazdım. Bir plan bulmak için düşünüp taşındım, derken jeton düştü.

"Denfethlath!" diye bağırdım. "Dur!"

Tüm adaleleri dururken gözleri öfkeyle büyüdü. Sıçramasına ramak kala öylece donakalmıştı. Beni kandırıp kendisine yeni bir isim seçtiren Reth'i kontrol etme şansımı yitirmiş olabilirdim, ama Fehl'in adını hâlâ hatırlıyordum. Onun için büyük şanssızlıktı.

Ayağa kalkıp elimin tozunu pantolonuma sildim. "Kıpırdama." Fehl'in ısırap içindeki yüzüne bakarken şeytani bir zevkle gülmek için zor tuttum kendimi. Jack yanıma geldi, müzedeki heykellere bakarmış gibi, donmuş Fehl'i incelemeye koyuldu.

"Çok ilginç. UPTA bana hiçbir perinin adını vermedi. Hep isimli komutların nasıl olduğunu merak etmişimdir." Bana doğru döndü. "Ee, şimdi ne olacak? Onu böyle bırakacak mısın?"

Bir düşündüm. İki yanıma sarkıttığım parmaklarım seğiriyordu ve ekstra enerjinin, o hiç eksik olmayan karıncalanmanın, kimi zaman damarlarımda dolaştığını hissettiğim serin akıntı hissinin fazlasıyla farkındaydım. Fehl'in göğsündeki ısıltıyı görebiliyordum. Perilerde, vampirlerde olduğundan çok daha parlaktı. Belki de ona ders vermek için birazcık...

Arkamızda, birisi hafifçe öksürdü. "Evelyn. Seni hissettiğimi sandım. Ziyaretini neye borçluyuz, aşkım?"

Dünya başıma yıkıldı. Reth demek, yanlış zamanlama demekti. Dönüp ona baktım. İnsanın yüreğini burkacak kadar güzeldi, ama Victoria usulü beyaz takım elbisesi ve altın rengi saçları bu cehennemi manzarayla komik bir tezat oluşturunuyordu. Fehl'e küçümseyerek baktı, hafifçe cık cık dedi, sonra hâlâ süren büyük yangına baktı.

"Vay canına. Eliniz bugün hiç boş durmamış, değil mi?"

Jack beni dirseğiyle dürttü. "Onun da ismini bilmiyorsundur, değil mi?"

"Maalesef," diye mırıldandım, kendimi hâlâ suçlu hissederek.

Reth, Jack'e ters ters baktı. Bu bakış, onun pürüzsüz, enfes yüzünü

gölgeleyecek hiçbir şey yapmamıştı. "Burada ne yapıyorsun, çocuk? Yanılmıyorsam Dehrn seni arıyordu. İlim kitaplarını çalmışsın galiba."

Jack, dudaklarında huysuz bir ifadeyle ona düşmanca baktıysa da cevap vermedi.

Yangından daha fazla enerji ve yıkım gücüyle dolu, çatırdayan bir çığlık göl tarafından kopup bize kadar ulaştı. "Gitme zamanı geldi." Jack elimi tuttu ve manzara bükülerek uzaklaştı, Reth'i ve bedeninin dile getiremediği gazap gözlerinden okunan donmuş Fehl'i geride bıraktık. Birden öfkelenim, çünkü fırsatı kaçırmıştım...

Bunu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Fehl bize artık zarar veremezdi, bundan ötesi de lazım değildi. Zaten sırf o sebepten ötürü Fehl'e dokunmayı düşünmüştüm.

Durduk, Jack'in odasının zeminine çöktüm ve kıl payı kurtulduğumuza inanamayarak rahat bir nefes aldım. "Yaptıklarımızın yanımıza kâr kaldığına inanamıyorum."

"Ben de," diye yanıtladı Reth, elindeki kirli çorabı bir kol boyu mesafede tutarak. "Bununla birlikte misafir daima iyidir." İşte, yanımıza bu kadarı kâr kalmıştı.

“Gidelim!” diye bağırdım Jack’e, elini bırakmadan. Reth’le karşı karşıya gelmek istemiyordum, hem de onun çöplüğünde, tüm yaptıklarımızdan sonra. Jack elimi daha sıkı tuttu ve oda etrafımızda döndü. Gözlerimi yumdum, baş dönmesine yenik düşmemeye çalıştım.

“Tamam.” Jack elimi bıraktı, gözlerimi açtım. Bel hizasına gelen, kuş tüyü kadar yumuşak ve enfes melteme sırlar fısıldayan turuncu renkli otlarla kaplı, dikdörtgen bir tarladaydık. Tarlanın kenarları bembeyaz ağaçlarla çevriliydi ve bu ağaçlar da yanlarına üç metreden fazla sokulmayacağı o mavi meyvelerin ağırlığıyla bükülmüşlerdi.

“Neden önce buraya gelmedik?” diye sordum. Diyarlar’ın bazı yerleri o kadar da fena değildi. Tabii ki insanı baştan çıkaran o pis meyve dışında.

“İyice bezedim artık.”

Döndüğümde Reth’in tam arkamızda durduğunu gördüm. Yine Jack’in eline uzandıysam da Reth bileğime yapıştı. Eli, bileğimde bıraktığı, geçmeye yüz tutmuş yara izine mükemmel şekilde uymuştu.

“Sizi zahmetten kurtarayım. Seni bulamayacağım hiçbir yer yok. Hele ki Periler Diyarı’nda.”

Ona dövecekmiş gibi baktım. Ne demek oluyordu bu?

“Demek oluyor ki yaramaz çocuklar gibi etrafta koşturmanın size bir yararı yok. Şimdi, söyle bakalım, burada ne arıyorsun? İncindim doğrusu, seni onca kez davet ettim, ama başkasıyla geldin.”

Yanımda duran Jack gerilmiş, kötü kötü bakıyordu Reth’e.

“Canım ne isterse yaparım,” diye parlardım.

“Aşkım, kendini koruma duygun öylesine az gelişmiş ki beni hayrete

düşürüyorsun. Yerinde olsam Kara Kraliçe'nin gazabından sakınmaya bakardım, zira zaten senin hayatına pek değer vermiyor. Şimdi bir bakalım." Akrebi ve yelkovanı olmayan köstekli bir saat çıkardı, bakınca biraz yüzü asıldı. "Sizi görmek güzeldi ama gerçekten de gitmem lazım. Mümkünse çayırı yakıp yıkmamaya çalışın."

Bileğimi bırakınca öfkeden kuduracak gibi oldum. Karabatak misali bir görünüp bir kaybolmasından, ipe sapa gelmez bir şeyler söyleyip kaçmasından bıkmıştım artık. Uzanıp koluna yapıştım. Bana baktı, kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Hayır! Neden saldırmaları için üstüme yaratıklar salıyorsun? Hem beni istediğin her yerde bulabileceğini söylerken neyi kastediyordun? Mademki buraya gelmemi bu kadar iple çekiyordun, şimdi neden arkamı dönüp gidiyorsun?"

Reth gülümsedi. Gözleri güneş ışığının sıvı haliydi. "Neden söz ettiğini anlayamadım zira en başından beri tek amacım seni korumaktı. Hiçbir şeyi üzerine saldırtmam. Bununla birlikte, senin keçi gibi dik başlı olduğunu ve kendin için neyin iyi neyin kötü olduğunu anlayamadığın konusunda hepimiz hemfikiriz sanırım." Önce alınma, sonra kalbimin üstüne dokundu ve parmağından kaçtım. "Keşke kafan da ruhun gibi boş olsaydı biraz. Kendi rızanla geldiğin zaman kapım sana açık, fakat seni gelmeye zorlamaktan açık seçik menedildim. Unseelie Sarayı, Vivian'a hiçbir seçim hakkı tanımadı. Sonra bak, ne oldu. Bu arada, o zavallı periyi sonsuza dek öyle donmuş halde mi bırakacaksın?"

"Fehl bunu hak etti. Hem konuyu değiştirme! Yerimi her seferinde nasıl bulabildiğini söylemedin daha."

Boştaki eliyle uzandı, parmaklarımı kolayca bileğinden kurtardı. Aptal periler çok güçlüydüler.

"İzninle, aşkım. Parmakların öyle soğuk ki. Soruna gelince, senin yerini nasıl olur da bilemem? Bağlantımızı hissedememen bana acı veriyor."

Ona öfkeyle baktım. "Hadi oradan."

Reth güldü, etrafımızdaki turuncu çimenler onun sesinin gümüşü güzelliğine ayak uydurarak ahenkle dalgalandı. "Sanırım gerçek adını bilmemin de bunda faydası var."

Bunu bana daha önce de söylemişti, yeni bir isim seçmesini emrede-

rek onu özgür kıldığım o gece. "Eh, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama adımın Evelyn olduğunu herkes biliyor. O yüzden pek de özel sayılmazsın. Bana bu 'gerçek ad' masalını bir daha anlatma. Madem böyle bir adım var ve sen de biliyorsun, beni bulman niye bu kadar uzun sürdü?" Bunu inkâr edemezdi işte. Periler isimlere büyük önem veriyorlardı ve geldiğim yerde, birkaç yıl öncesine kadar perilerin benden haberi bile yoktu.

Reth'le Merkez'de ilk karşılaştığımda oralı bile olmamıştı. Derken, sanki her şey bir anda değişivermiş, ansızın farkıma varmıştı. Bu da gururumu okşamıştı (yani sıırıslıklam âşık olmuştum) fakat varlığında her nasılsa perilerin parmağı olduğunu öğrendiğim günden beri iki şeyi düşünmek beni deliye çeviriyordu: a) Nasıl olmuş da yerimi bulamamışlardı ve b) Reth kim olduğumu nereden anlamıştı.

Reth başını salladı. "Ah, bu harika bir öyküdür. Arkadaşın da kalıp bizi dinlemez mi?"

Dönüp bakınca, Jack'in hiç çaktırmadan ağaçlara doğru ilerlediğini fark ettim. Başımı iki yana salladım, ona öfkeli bir bakış fırlattım. "Hayatta olmaz, Jack. Beni buraya sen getirdin, eve dönünceye kadar da yanımda kalacaksın."

İç çekti, yere oturdu. Çimenler yüzünü gıdıklıyordu. Dönüp Reth'e baktım. "Hadi, durma." Eğer bana yanıt verecekse -gerçekten yanıt verecekse- Peri Diyarları'nda biraz daha kalmayı göze alabilirdim. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu; belki de bu yüzden gitmek için yapıp tutuşuyordu Reth. Eğer dizginler elimde olursa, kalma ihtimalimin artacağını biliyordu.

Ah, nasıl da nefret ediyordum ondan. Fakat yanıtları bilmek zorundaydım.

"Hiç şüphem yok ki nasıl tanıştığımızı anımsıyorsundur." Gülümsedi ve birlikte geçirdiğimiz her bir anı hatırladığımı bilmesinden nefret ettim. Ah şu eski sevgililer. Sanki genel olarak hepsi kötü değillermiş gibi, benimki hem ölümsüz hem de ilah gibi bir şeydi. Neyse ki ölümsüzlerden bıkmıştım artık.

Hay biip. Ama Lend'i ölümsüzlerden saymıyordum.

"UPTA'da senin benzersiz becerilerini keşfedince kraliçeme senden söz

ettim, o da bir zamanlar yaratılan ve sonra," duraksadı, aydınlık yüzü bir an gölgelendi, "kaybedilen Boş Olan'ın sen olup olmadığını merak etti."

"Beni siz yaratmadınız!" diye bağırdım, hiddetime kendim bile şaşırarak. "Yalan söylüyorsun. Muhtemelen Jack ve daha kim bilir niceleri gibi, beni de çaldınız! Ama elinizden kurtuldum."

"Öyle diyorsan öyle olsun."

"Kapa çeneni! Bana ya gerçeği söylersin ya da sana yemin ediyorum, bütün Periler Diyarı'nı küle çeviririm!"

Reth neşesini gizlemeyecek kadar cesurdu. "Anlaşılan yeni arkadaşın sana kötü örnek olmuş. Yine de bu soruların kafanı kurcaladığını anlayabiliyorum. Peri tayfası haricinde hiç kimseye bu bilgiyi vermemem gerekiyor. Ancak şu anda Periler Diyarı'ndasın ve bu da peri dünyasının parçalarından biri olarak yorumlanabilir, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Başını salladı, belli ki hoşnut kalmıştı. "Evet, bu şekilde halledebiliriz. Periler Diyarı'na kendi özgür iradenle geldiğine göre, ki kraliçemin arzusu da bu yöneydi, önümüzde bir sürü yeni kapı açılıyor." Bir elini bana uzattı. Elini tutmadım, tutamazdım ve gülümsemesinde alışılmadık bir sevecenlik vardı. "Yapma, Evelyn. Korkmana hiç gerek yok."

Gözlerimden ateşler saçarak dişlerimi sıktım. Korkmuyordum ondan. Nihayet, sorularıma yanıt bulmaktan da. Öff. Kimi kandırıyorum yahu. Ödüm patlıyordu. Bilmememin daha iyi olacağı bir sürü şey öğrenecektim belki de. Bana söylemek üzere olduğu hiçbir şeyden iyilik gelmezdi. Fakat bir şey değiştirmezdi bu. Bilmeye mecburdum.

Ona elimi uzattım.

Elimi koluna koydu, sözde alçakgönüllülük göstererek hafifçe vurdu. "Galiba bunu özlemişim." Döndü, önümüzde beliren kapıdan girdik. Birisi dehşet içinde bağırdı ve kapı tam kapanmak üzereyken Jack koluma yapışınca az daha düşecek gibi oldum.

Reth sabırsızca iç çekti. "Peşimize takılması şart mı?"

Bunu ondan istemeyi unuttuğuma inanamıyordum. Reth'in yanında beş dakika geçirmek bile beni aptala döndürmeye yetmişti. "Evet, şart."

Jack boştaki elimi tuttu ve uçumuz birden karanlıkta yürüdük. Nereye gittiğimizi sormak istiyordum, ama Reth'e ne kadar korktuğumu sesimden anlama keyfini tattırmayacaktım. Ağzımı açtığım anda fark ederdi bunu.

Bir kapı açtı ve göz kamaştırıcı güneş ışığına çıktık. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Hani sinemaya akşamüzeri girersiniz, çıktığınızda gece karanlığı çökmüştür ya, işte öyle. Nasıl gündüz olmuştu ki? Evimden çıktığımda saat geçti. Dünyanın diğer ucunda falan mıydık yoksa?"

"Periler Diyarı'nda zaman farklı akıyor," diye mırıldandı Jack, zihnimi okumuşçasına.

"Peki, neredeyiz?" Devasa bir otoparkın beyaz briket duvarından çıkmıştık. Sağa sola bakındım, acaba hangi gizemli yerin bu kadar büyük bir otoparka ihtiyacı vardır, diye düşündüm. Peki ya kadınlar tuvaletine?

Reth yanıt vermek yerine kaldırım boyunca yürüdü. Ona yetişmek için Jack'le adımlarımızı hızlandırdık. Köşeyi döner dönmez adeta yerime mihlanıp kaldım. Kim olduğumla -gerçek kimliğimle- ilgili bir şeyler öğrenmeyi en son umduğum yerdi burası.

NASCAR araba yarışlarındaydık.

"Burada ne işimiz var yahu?" Reth'e güven olmayacağını bilmeliydim. Şakadan pek anladığı söylenemezdi ama belli ki bir mizah duygusu geliştirmek için şu anı seçmişti. Hiç şüphesiz olan bitenlerin feci komik olduğunu düşünüyordu.

Bana döndü, periliğini gizleyen kılığının altında ısıldayan gerçek gözlerinde gülücükten eser yoktu.

"Sanırım babanla tanışmanın zamanı geldi."

“Babam mı?” Reth’e bakakalmış, söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. “Babamla mı tanışacağım? Benim babam mı var? Burada mı?”

Rengârenk logolarla süslenmiş yarış arabaları pistten kükreyerek geçtiler. Onlarla aramızda muazzam bir tel örgü ve araçların bakım alanı vardı. Olanlar fazla geliyordu. Reth’in ve Vivian’ın “yapıldığımı” dair iddialarına karşılık bir babam vardı. Yani, mesela bana bakmak yerine NASCAR yarışlarına giden bir babam.

Reth yüzünde acı bir ifadeyle etrafa bakındı. “Ne yazık ki evet. Bu taraftan, lütfen.” Koltuklarından kalkmış dolaşan kalabalığın arasından geçti. Üstüme neredeyse üç defa bira dökülüyordu fakat erkek kadın demeden herkes Reth’e yol veriyor, onun göz alıcı sihirli kılığına hayranlıkla bakıyordu.

“Vay canına,” dedi Jack, biz sonu gelmeyen beton merdivenleri tırmanırken, “işte bu çok heyecanlı!”

“Konuşmasak olmaz mı?” Nihayet sorularıma yanıt bulacaktım ve ölesiye korkuyordum.

Reth tribünün her yerini kaplayan alüminyum sıralardan çok daha iyi görünen odacıklara doğru yöneldi. İlkinin kapısını açıp girmemi işaret etti. Titreyerek içeri girdim. Lüks döşenmiş odada dört koltuk ve üstü boş kola kutularıyla dolu bir sehpa vardı.

Ortadaki koltukta, saçları omuz hizasına gelen bir adam vardı. Saçları o kadar koyu bir kahverengiydi ki cilalı ahşabı andırıyordu. Sırtı bize dönüktü, öne eğilmiş, pür dikkat yarışı seyrediyordu.

Reth, Jack’e, “Şimdi uslu bir çocuk ol da bana içecek bir şeyler getir,” dedi ve o daha içeri girmeden suratına kapıyı çarptı. Koltuktaki adam

dönmeye tenezzül bile etmemişti. Bunun üzerine Reth gözlerini öfkeyle kıstı. "Lin."

Adam kusursuz, zarif elini sallayarak bizi kovaladı.

Bir peri eli.

Midem altüst oldu. Hayır. Yo, olamaz. Başka her şey olabilirdi ama bu olamazdı. O olamazdı. Ben olamazdım. Reth kolunu omzuma attı, beni kibarca yönlendirerek iki basamak indirdi, pencerenin yanına götürdü. Lin'in yüzünü gördüğümde bunu inkâr etmenin mümkün olmadığını anladım. Sihirli kılığı bulanıktı, varla yok arası bir şeydi ve yüzü perilere özgü tüm hatlara sahipti. Haddinden büyük badem gözler, zarif bir burun, dolgun dudaklar, yaşını belli etmeyen bir ten. Ancak doğal olmayacak kadar zümrüde çalan yeşil gözlerinin etrafında, sanki günlerdir hiç uyumamış gibi mor halkalar vardı. Daha önce, mahvolmuş Fehl haricinde iyi görünmeyen bir periye rastlamamıştım.

"Lin," dedi Reth yine, altın sesi sertti.

"Öff, çekilin şuradan. Otuz üç numara geçiyor."

Reth'e baktım, artık o yabancı periyi seyretmek istemiyordum. Onda ki bir şeyler sinirlerimi iyice germiş, beni bir anda yılgın ve bezgin hale getirmişti. Bir şeyler vardı, zihnimi kurcalayan. Ne olur tanıma hissi olmasın. Lin bir kola kutusunu daha açıp kafasına dikerken Reth tiksintiyle baktı ona.

"Melinthros," dedi Reth ve sesi odacıkta yüksek sesle yankılandı.

Peri gözlerini çevirip ilk defa bize baktı. "Ağzından çıkana dikkat et, yakışıklı çocuk. Zaten başım çatlayacak gibi ağrıyor. Etrafta adıma ağzından düşürmeden dolanırsan bir anda işler çirkinleşebilir, ayağımı ona göre denk al."

Periler ne zamandan beri birbirlerine "yakışıklı çocuk" diye hitap ediyorlardı?

Lin yarışa döndü. "Hayır!" diye bağırdı, boşalmış kola kutusunu cama fırlattı. Sonra pürüzsüz yüzünde pis bir gülümseme belirdi, sessizce bir şeyler söyledi ve önümüzden hızla geçen araba sürüsüne doğru elini salladı. Öndeki araba yan devrildi, parçaları uçuşurken arkasından kıvılcımlar bırakarak sürüklendi. Arkasından gelen arabalar enkazdan kaçınmadı-

lar ve hem ona hem de birbirlerine çarptılar. Parlak sarı bir araba bir diğere tosladı, üstüne çıkıp alttakinin tavanını ezdi, sonra da döne döne duvara vurdu. Hepi topu on saniye bile sürmemişti, ama pist dumanlar ve bir zamanlar araba olan rengârenk parçalarla dolmuştu. Anons yapan bir spiker ağzına geleni sayıp sövdükten sonra, bunun NASCAR tarihinin en kötü kazalarından biri olduğunu söyledi.

Lin, yüzünde tatmin olmuş bir tebessümle geriye yaslandı. "Bu sporu seviyorum," dedi. Yerden bir kola kutusu daha aldı, tek dikişte bitirdi, sonra ağzını silip Reth'e baktı. "Ne için geldim demiştin?"

"Sana kızını getirdim." Reth'in sesi hayatımı mahvederken duygusuzdu. Nefes alamıyordum, kavrayamıyordum. Fırıl fırıl dönen ben miydim, oda mıydı? Reth omzumu daha sıkı tuttu, beni koltuklardan birine götürdü. Gözümü yere dikip yığılırcasına oturdum.

Kısmen peri değildim ben.

Olamazdım. Çok saçmaydı bu.

Ah, biip. Hayatımda ne zaman mantıklı bir şey olmuştu ki zaten.

"Bu o değil." Lin yüzünü ekşitti, elini yere yaklaştırdı. "O şu kadar cık bir şey, pek konuşmuyor, sürekli ağlıyor. Buralarda bir yerde olacak." Koltuklardan birinin arkasına baktı, üç yaşındaki halimi orada oyun oynarken bulmayı umuyor gibiydi.

Reth'in altın rengi gözleri koyulaştı. "Evet, bu tarif tam ona uyuyor. Ama on dört yıl önce, onu kaybettiğin zamanki haline."

"Onu kaybetmedim ben." Lin, içerlemiş gibi doğruldu. "O..." Durup başını kaşıdı. Sonra gözlerini kısıp bana baktı. "Bak sen şu işe. Haklısın. Ne kadar solgun, zavallı bir şey, değil mi? Ama bak, işte burada. Al onu, kraliçeye mi götüreceksin, ne yapacaksan yap. Ne iş içindi, unuttum zaten. Vaay, pisti açıyorlar!"

Arabalardan arta kalanlar vinçle çekilip sağlık görevlileri birkaç kişiyi sedyelerde taşırken, transa geçmiş gibi seyretmeye koyuldu.

Başımı kaldırıp Reth'e baktım, dudaklarım titriyordu. Hangisi daha kötüydü, bilemiyordum. Babamın bir peri olması mı, yoksa son on dört yıldır ortalıkta olmadığının ayırdına bile varmaması mı? Reth'in ağzı sımsıkı kapalıydı, dolgun dudakları hoşnutsuzluğunu gösteren ipince bir

çizgiye dönmüştü.

Bir kola kutusu aldı yerden. Sanki kutu mikropluymuş gibi, parmak uçlarıyla tutuyordu. UPTA büyük fedakârlıklar sonucunda dünyamızda perileri etkileyen tek şeyin karbonasyon olduğunu keşfetmişti. Kola, onlar üzerinde sert içki etkisi gösteriyordu. Bu da babamın alkolik bir peri olduğu anlamına geliyordu. Tabii ya. Muhteşem. Reth, kutuyu dikkatlice yere koydu.

“İşte bu yüzden sarayların işine karışmaktan uzak durmuşumdur. Kaderlerimizi insanlarınkiyle karıştırmanın sonucu asla iyi olmaz. İşte, bir periyi Periler Diyarı’ndan uzakta yaşamaya mecbur edersen sonu böyle olur. Bu dünyanın saçmalıkları ve çürümesi hepimizi kirletti.”

“Reth.” Sesim çatlamasın diye fısıltıyla konuşuyordum. Gözyaşlarım dökülüyordu zaten, ama kendimi kaybetmek istemiyordum. Burada olmazdı. Babam olan o şeyin karşısında yapamazdım. “Lütfen. Hiçbirini anlamıyorum bunların.”

Yanımdaki koltuğun üstünü eliyle temizledi, sonra oturdu. “Onun anlatacağını ummuştum ama yine iş bana düşüyor.” Reth, dipsiz gözlerini benimkilere dikti, ellerimi avuçlarına aldı. Daha önceki zoraki alevlerden eser yoktu, sadece beni avutuyor, adeta kayıp gitmemi engelliyordu. “Seni oluşturma fikri sanırım yirmi yıl kadar önce ortaya çıktı.” Parmağını sevecen bir tavırla yanağımda gezdirdi. “Daha en başından kötü bir fikirdi.”

Kraliçem, Periler Diyarı'nda kendi kendimize bir hapishane yarattığımızı kabullenmenin hepimizin sorumluluğu olduğunu öne sürüyordu." Fakat Kara Kraliçe'nin başka fikirleri vardı. Her biri öncekinden daha büyük felaketlerle sonuçlanan sayısız hatanın ardından, perilerin birçoğu geçitleri yaratıp kontrol edebilecek bir varlığı, bir Boş Olan'ı meydana getirmenin imkânsızlığına inanmaya başlamıştı. Sonsuza dek Peri Diyarları'nda ve bu acınası pislik yığnında sürgün olup kalmıştık. Bazıları kraliçemden yardım istediler, ama o reddetti; insanların yaşamına dair mantıksız bir sempatiyle bakıyor ve bu da onu etkiliyordu. Hiç değilse vampirlerden daha iyi bir şeyler çıkarabileceğinden hep emindim."

"Vampirler mi?"

Önemi yok dercesine elini salladı. "Vampirler, Kara Kraliçe'nin ilk yanlışlarından biriydi. İnsanları önce öldürüp sonra büyüsüyle yeniden yarattırsa onların Boş Olanlar'a dönüşeceklerini ve ruh toplayacaklarını sanmıştı. Fakat vampirler ruhları değil, yaşamları emiyorlardı. Gerçekten de çok tatsız."

"Dur bir saniye - vampirleri de mi siz yarattınız?" Arianna'nın böyle lanetlenmesi onların suçu muydu?

"Lütfen sözümü kesme, sevgilim. Bu dünya bizi kirlettikçe büyülerimiz giderek güçten düşmüştü. O yüzden de Kara Kraliçe'nin başarılı olacağına hiç ihtimal vermiyorduk. Kraliçem, Vivian'ı, yani gerçek bir Boş Olan'ı duyunca kendisinin de bir tane yapması gerektiğini anladı. Zira Kara Kraliçe bir geçit açabilir ve geri kalanımızı sonsuza dek buraya mahkûm edebilirdi. Böylece, başkalarına belli etmeden kendi sarayından bir peri seçti" -kendini yarıya kaptırmış olan Lin'e alaycı bir bakış attı- "ve onu, bir Boş Olan yaratmakla görevlendirdi."

“Yaratmak mı?” diye fısıldadım. Orasını bilmek istemiyordum.

“Biz periler için bu fani diyarda uzun süre kalmak kolay değildir. Bu bizi yıpratır; bizleri sonsuzluğa bağlayan iplikleri söker. Kendimizin sönük birer gölgesine dönüşürüz.”

Lin’in sihirli kıyafetinin silik olması şimdi anlam kazanmıştı. Hatta peri yüz hatları bile gerilmiş gibiydi. “Fakat ihtiyaç duyduğu şeyi yapması için bu dünyada kalması gerekiyordu. Elbette buna razı bir ölümlü kadın bulmak hiç sorun değildi.”

“Annem mi?” Bir annem vardı demek. İnsan bir anne.

“İnsan ilişkileri çok aptalca, çok pis şeyler olduğu için hiç kimse böylesini yapmayı denememişti. Fakat Melinthros yeterince duygusuzlaşmıştı ve seni yapmayı başardı.”

“Yani ben - yarı peri miyim?” Midem bulanıyordu. Kusacaktım. Reth’in söyleyişi bile kötüydü - beni yapmak.

“Tabii ki değilsin. İşler öyle yürümüyor. O kadar belirli bir başlangıç noktasıyla sonsuzluğun bir parçası olamazsın.”

“O zaman neyi kastediyorsun?”

“Ölümlü bir anneye ve peri bir babaya sahip olduğundan, yarı peri değilsin. Tam bir ölümlü bile değilsin. Bir bakıma, ölümlüden bile az bir şeysin. Perilerden hiçbir şey almadın.”

Onca zamandır kaçtığım o soğuk, boşluk hissi içimde birikmiş, tüm eksikliklerimi yüzüme vurup boğmakla tehdit ediyordu beni. Özel değildim. Paranormal değildim. Paranormal şöyle dursun, normal bile değildim. İkisi de değildim. Hiçbir şey değildim.

“Bu elbette zorunluluktandı. İnsan ruhu, kırılgan olmakla birlikte, akıl almaz derecede karmaşık ve değişkendir. Ne üstüne bir şey ekleyebilirsin ne de içinden bir şey alabilirsin. Gerçek bir insan asla bir kanal görevi üstlenemez, daha fazla enerji çekemezdi. Enerjiyi değiştirebildiğin için tüm diyarlarda bir benzerin yok. Geçit yaratma becerine gelince, bu konuyu hiç tümüyle anlamamışımdır, ancak görünen o ki kraliçem bunun insanlara özgü tuhaf bir yuva hissiyle ekstra enerjinin ve ruhların bu dünyadan uzaklaşma isteğinin bir karışımı olduğunu düşünüyor.”

Durdu. Bir şey dememi bekliyor gibiydi. Ne diyebilirdim ki? Kime, ne

diye bilirdim bundan sonra?

"Elbette bir de Lin'in seni kaybetmesi olayı vardı ki bundan ötürü sana en içten özürlerimizi sunuyoruz. Aslını istersen, kraliçe hariç hiç kimse senin varlığından haberdar değildi ve o da ölümlüler diyarını asla ziyaret etmediği için Lin'in seni kaybettiğini bilmiyordu. Senin benzersiz yeteneklerini ona anlattığımda, senin Boş Olan olduğunu anladığında ve Lin'in seni bizler için hazırlamadığını anladığında kraliçenin ne kadar şaşırdığını tahmin edersin. Ne yazık ki seni tek tanıyan ben olmadım, bu da Unseelie Sarayı'nın Vivian'ı senin peşine takarak işleri arapsaçına çevirmesine yol açtı.

"Kraliçem bana Melinthros'un adını ve tam olarak neler olduğunu, seni, ihtiyacımız olan şeye dönüştürmek için neler gerektiğini öğrenme görevini verdi. Daha önce saray politikalarına karışmaktan özenle uzak durmuştum. Şurasını söylemeliyim ki akıllılık da etmişim hani. Çok yorucu. Sana fazladan ruh vermek benim fikrimdi ama gel gör ki sonu felaket oldu." Parmağıyla yara izimi okşadı.

Başımı iki yana salladım. Aşırı bilgi yüklemesi, düşünmemi engelliyordu. "Aslında hiçbir yere ait değilim, değil mi?"

"Saçmalama." Bileğimi okşadı. "Senin en başından beri bir hata olduğunu söylemiştim, ancak çok değerli bir hatasın ve gerekli düzeltmeler yapılırsa geldiğim Diyar'a çok rahat uyum sağlayabilirsin. Kraliçe'nin isteklerini yerine getirirsen daha da iyi. Sen bu Dünya için yaratılmadın, Evelyn. Böyle kırılgan, bozulmaya meyilli, gün geçtikçe ölen bir şey olmayı hak etmiyorsun. Senin ebedi olman gerekiyor." Bana sokuldu, muhteşem yüzü yarısı şefkat yarısı sahiplenmeden oluşan bir gülümsemeyle aydınlandı. "Benimle birlikte."

Burada bir yerim, bir yuvam olmalıydı. Bir şeylerim olmak zorundaydı. "Peki ya annem?"

Reth'in yüzündeki gülümseme silindi. Reth dönüp diğer periye sordu. "Kızın annesini buldun mu?"

Lin anlaşılmasa da bir şeyler mırıldandı.

"Ne diyor?"

"Onun nerede olduğunu bilmiyormuş."

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Üzgünüm. Perilere âşık olmak insanlar için sağlıklı değil. Bir anda bağımlılığa dönüşüyor ve tutkularının hedefinden uzak kalırlarsa bitip tükeniyorlar. Üyesi olduğum sarayda bu uygulama teşvik edilmez. Tek istisnası, o ölümlüyü periler arasında yaşamaktan mutlu olacağı Periler Diyarı'na getirmektir.”

Durdum. Kederime yenik düşmek üzereydim. Bununla başa çıkamazdım. Çok fazlaydı. Tıpkı Kara Kraliçe'nin çekim kuvveti gibi, bu duygu da beni yutacak, yok edecekti. Yerine başka bir şey koymalıydım. Jack'in sözleri kafamda yankılandı. Öfkeli olmanın, üzgün olmaktan daima daha iyi olduğunu söylemişti.

“Sen.” Kalktım, beni yaratan perinin karşısına dikildim. Başını kaldırmadı.

“Melinthros, bana bakacaksın.”

Başı hızla döndü, bulanık gözleri bana düşmanca baktı.

“Anneme neler olduğunu anlat.”

Sözcükler ağzından zorla alınıyormuş gibi konuştu. Komutum yüzünden öyleydi zaten. “Bebeğe o baktı, ta ki ona ihtiyaç kalmayıncaya kadar.”

“Şimdi nerede?”

“Bilmiyorum.”

“Bana onun yerini söyle!” diye haykırdım.

“Söyleyemem.”

Ellerimi gevşettim. Bana söylemek zorundaydı. Ona zorla söyletecektim.

“Evelyn.” Reth'in sesi, koluma dokunuşu kadar yumuşaktı. “Ben de onu bulmaya çalıştım, bir yıl önce. Üzgünüm.”

Reth'in altın gözleri beni gerçekliğe döndürmüştü. Hiç olmadığım kadar yalnız olduğum bir gerçeklikti bu. Paranormal katliamına soyunan Vivian'la aslında aynı şey olduğumu öğrenmek yeterince kötüydü, ancak şu anda hissettiklerimle kıyas götürmezdi. Hiç değilse o zaman sadece tümüyle normal olmadığımı kabullenmek zorunda kalmıştım. Bunun in-

sandan daha fazlası demek olduğunu düşünmüştüm. Daha azı değil.

“Gel benimle. Burada sana göre hiçbir şey yok, benim sevgili Neamh’ım.”

Son sözcük bana ulaşip tüm vücudumda elektrik gibi dolaştı. Bu sözcüğü biliyordum. Ben o sözcüktüm.

Başından beri Reth gerçek adımlı biliyordu. Fakat peri değildim ben; o ismin iradem üzerinde hiçbir hükmü yoktu. Hiç kimsenin yoktu.

“Senin değilim ben,” diye tısladım.

Kapı birden ardına dek açıldı. Jack, bir elinde altın bir kadehle gelmişti. “İçkin,” dedi Reth’e.

“Jack.” Ona doğru sallanarak yürüdüm, buradan başka bir yerlerde olmaya ihtiyacım vardı. Başka birisi olmaya. “Lütfen beni eve götür.”

“Burada Kara Kraliçe karşısında güvende değilsin ve asla bir bütün olamayacaksın. Bırak, seni yuvana götürüyüm,” dedi Reth. Sesi içimdeki soğukluğu bıçak gibi kesmişti. Kastettiği yer, odam değildi.

Ona döndüm. Beni tanıyordu. Ne olduğumu, kim olduğumu biliyordu. Bu onun hatasıydı. Onun ve tüm perilerin. Dokundukları her şeyi yok ediyorlardı. Ama bu oyunu ben de oynayabilirdim.

“Melinthros,” dedim; araba kazası gözümün önünde capcanlıydı hâlâ. “Periler Diyarı’na gidecek ve bir daha geri dönmeyeceksin.” Kan çanağına dönmüş gözleri yuvasından fırlar gibi oldu, bir kola kutusuna sarıldı.

Titreyerek, kurulmuş bir oyuncak gibi duvara yürüdü, bir kapı yaratıp bu dünyadan sonsuza dek kayboldu. İyi de olmuştu. Bir sonsuzluk boyu sürmesini umuyordum bu sürgünün. Aslında çok, ama çok daha kötüsünü hak etmişti. Belki de bir gün, yeteri kadar kötü bir ceza düşünürsem onu tekrar bulacaktım.

Jack’in elini tuttum, odadan dışarı çıkmadan önce durdum. “Seni bir daha görürsem, Reth,” dedim, “öldürürüm.”

GERÇEKLER YA ÖZGÜR BIRAKIR YA DA KALBİNİ KIRAR

Jack'i arkamdan çektim, basamakları düşe kalka indim. Ağlamaktan önümü zar zor görebiliyordum. Buradan uzaklaşmalıydım, hem de derhal.

"Neler oldu?" diye sordu bana, duvarda bir kapı açmaya çalışırken kaşlarını çatarak. "Sana bir şey mi yaptı?"

Başımı iki yana salladım. Bu konuda konuşamıyor, konuşmak da istemiyordum. Tuvalete giden insanlar yanımdan geçiyorlardı ama onların o kıymetli, küçük dünya görüşlerini korumak için kapıyı gizlemeye gerek duymadım. Neden her şeyden habersiz, cahilce ve mutlu yaşıyorlardı ki? Dünya, korkunç bir mekândı. İçinde bana yer olmayan, korkunç bir mekân.

Nihayet duvarda ışıktan bir kapı belirdi. "Eve mi?" diye sordu Jack.

Elini sıktım, Peri Patikaları'nın klostrofobi hissi veren karanlığı karşısında gözlerimi yumdum ve ayağımı ufacık odama basana kadar da açmadım.

"Evie!" Lend yatağımdan atladı, yüzü endişe içindeydi. "Nerelerdedin sen? Arianna arayıp mektuptan söz etti, dün gece eve de gelmemişsin. Buraya gelince bunu buldum" -elinde, odanın ortasında bıraktığım demir kolye vardı- "Reth sana bir şey yaptı diye o kadar korktum ki..."

Durdu, bir bana, bir de hâlâ elimi tutan Jack'e baktı.

"Onunla mı beraberdin?" Yüzü değişen Lend, kendi kendine bir şeyler söyledi. "Başına bir şey geldi ya da kaçırıldın diye kaygılandım. Babamın tanıdığı herkesi arıyordum ve sen onca zamandır onunlaydın. Niye? Neyle meşguldün de bir haber bile veremedin? Peki, Georgetown'dan haber alır almaz niye bana söylemedin?"

Başımı iki yana salladım. Gözyaşları sicim gibi akıyordu yüzümden. "Söyleyemezdim, ben..."

"Bana söyleyemezdin, ama ona söyleyebilirdin, öyle mi? Bana söz vermiştin, bir şeyler gizlemeyeceğine dair yemin etmiştin. Yalan söyledin." Çok incinmiş görünüyordu. Kalbimin bundan fazla kırılamayacağını düşünmüştüm ama onun gözlerini görmek beni öldürüyordu resmen.

"Senin yüzüne bakamazdım! Lend, bu bizim hayatımızdı - her şeydi! Ama ben başarısız oldum. Üniversiteyi kazanamadım. Yeteri kadar iyi değilim."

Omuzlarımdan tutup beni Jack'ten uzaklaştırdı. "Başka seçenekler de var, Evie. Kötü oldu, ama dünyanın sonu değil ya. Bizimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmez bu. Niye değiştireceğini düşündün ki? Geleceğimiz yine aynı."

"Hayır, değil! Seninle geleceklerimiz zaten hiç aynı olmadı. Düzeltmek için elimden geleni yaptım, ama asla olmayacak. Ben - ben insan bile değilim. Sen de değilsin, o yüzden her şey yoluna girecekmiş gibi kendini kandırma."

Yüzü düştü. "Normal olmadığımızı başından beri biliyorduk. Ne oldu da bir anda önem kazandı? Paranormaliz işte, büyütülecek bir şey mi?"

"Anlamıyorsun!"

"Ben anlamıyorum da o mu anlıyor?" Öfkeyle Jack'i işaret etti.

"Hayır! Ben paranormal değilim. Hiçbir şey değilim! Sadece çığırından çıkmış bir peri deneyiyim. Seninle ortak bir geleceğimiz olamaz, çünkü benimki çıkmaz yolda sona erecek, seninki ise sonsuza dek sürecek!"

Donup kaldı, yüzünde şoke olmuş bir ifade vardı. "Ne diyorsun sen?"

Gözlerimi yumdum. Yüzüne bakmaya dayanamıyordum, bir daha da bakamayacaktım. O benim olamayacaktı ve bunu bilmek, kalbimden geriye kalanları da kırıyordu. Birlikte olabileceğimizi düşünmekle aptallık etmişim. Hem de büyük aptallık. "Sen ölümsüzsün," diye fısıldadım. "Ruhun parıl parıl parlıyor, kusursuz ve ebedi. Sen ölmeyeceksin. Hiçbir zaman."

Lend ellerini omzumdan çekti. Gözlerimi açamazdım, onun o güzel yüzündeki bakışa dayanamazdım. "Ne zamandan beri biliyordun?"

“Balo gecesinden bu yana. Ruhlarla dolu olduğumda senin ruhunu görebildim ve – boş ver. Sana söylemediğim için özür dilerim. Seni yitirmek da geç olacaktı zaten, değil mi?”

“Evie, ben – ne diyebilirim ki?”

“Bir şey bulursun. Düşünmek için önünde koca bir sonsuzluk var.”

Sesi kızgındı, çaresizdi. “Ama biz hâlâ...”

“Hayır!” Nihayet onun sudan oluşmuş gözlerine, bir zamanlar tüm geleceğimi içinde barındırdığını sandığım gözlere baktım. Onun hüsranı da benimkinin aynısıydı. Fakat benim aksime, o bunu atlatacaktı. “Yapamayız. Baban gibi terk edilmiş, kusursuz bir aşkın anısına sarılıp kalmış olmayacağım! Ben öyle biri olmayacağım. Seni, gitmek isteyeceğini bile bile benimle kalmaya zorlamayacak kadar çok seviyorum. Devam etmen, olman gereken şeye dönüşmen gerekecek. Geride kalıp bunun olmasını bekleyemem ben.” Jack, duvarda bir kapı açmış, elini bana uzatmıştı. Elini tuttum, ama dayanamayıp Lend’e son bir kez baktım.

Bir adım geriledi, başını sessizce iki yana sallarken benimle göz göze gelmedi.

“En iyisi bu, diye fısıldadım, bir yandan da tüm kalbimle bana itiraz etmesini, beni durdurmasını, bir şeyler yapmasını umuyordum.

Orada öylece durdu.

Ben de Jack’le karanlığa yürüdüm.

"Nereye?" diye sordu Jack.

Artık ağlamadığının farkına vardım. Ağlamanın bir yararı yoktu. Kırılmış, işe yaramaz bir kabuk gibiydim. Varlığım bir hatadan ibaretti. Ne yuvam vardı, ne ailem, ne de geleceğim. Tek hissettiğim, hissizlikti. Zaten başından beri sahip olmamam gereken şeyleri kaybettiğim için bir de yas mı tutacaktım?

Başımı iki yana salladım, duygusuz bir sesle konuştum. "Fark etmez."

"Şey, bu konuyu konuşmak ister misin?"

"Anlamazsın." Hiç kimse anlayamazdı çünkü benimle aynı durumda olan bir başkası yoktu.

Yo, yanıliyordum. Vivian. O ve ben aynı şeydik. Ansızın onu görmek için büyük bir ihtiyaç duydum.

Gerçekten görmek için. Merak ediyordum, acaba babalarımızın ne olduğunu biliyor muydu? Fakat bilse söylerdi. Artık onu eskisinden çok anlıyor, yaptıklarından dolayı onu affedebiliyordum. Hiç değilse ben, normal olduğum illüzyonuyla büyümüşüm. Onunsa içinde perilerin olmadığı bir hayatı olmamıştı.

"Birini bulabilir misin? Yerini bilmiyorum ama UPTA onu elinde tutuyor."

Karanlığın içinde bana gülümsedi Jack. "UPTA'nın elindeyse bulurum."

Yana döndü ve fazlasıyla iyi tanıdığım bembeyaz bir koridora kapı açtı. Alalacele Raquel'in ofisine seğırttik. "Sen burada dur." Jack köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Kapıyı çaldığımı işittim.

“Jack? Ne var?” diye sordu Raquel.

“Evie kayboldu!”

“Ne? Kayboldu da ne demek?”

“Ona gitmiştim ama vampirle şu hoşlandığı salak oğlan panik içindeydiler. Nerede olduğunu bilmiyorlardı.”

“Reth.” Raquel’in sesi öyle tehditkârdı ki ben bile biraz korktum. “Merak etme, Jack. Ben bu işi hallederim. Onu dış dünyaya, korumasız bırakmamalıydım asla. Fakat onu geri getireceğim.”

Raquel’in koridorda yankılanan ayak seslerini, köşeden sırtarak çıkan Jack izledi. “Önümüz açık.”

“Ona söyleyecek daha iyi bir şey bulabilirdin. Telaşlanmasını istemiyorum.”

“Öff, rahatla biraz. Uslu bir kız gibi koridorda mı saklanırsın, yoksa ofisini benimle birlikte kurcalar mısın?”

Ona ters ters baktım, sonra itip yanından geçtim. Kapıyı açtı, sanki babasının malıymış gibi içeri daldı, Raquel’in koltuğuna oturup ayağını masaya koydu, çekmecelerden birini açtı.

“Kimi arıyoruz?”

“Vivian mı? Nerede acaba... bilemiyorum. Perilerin onu ele geçiremeyeceği, güvenli bir yerde olmalı. Tıbbi imkânlar da bulunmalı. Ayrıca faydası dokunacaksa, o Yedinci Seviye bir paranormal.” Hiç şüphesiz UPTA araştırmacıları onlara kendim hakkında verebileceğim bilgi karşısında heyecana kapılırlardı. Şanslıydılar. Cehalet, mutluluktı. Ya da en azından, daha az acıtiyordu.

Klasörleri karıştırırken bir yandan da neşeyle mırıldanıyordu. Tedirgin olmuşum; Raquel’in her an gelip bizi basabileceğinden emindim. Onunla şimdi yüzleşemezdim. Her şeyi akla vurup beni teskin etmeye çalışacaktı. Bunu daha yenilir yutulur hale getirmenin imkânı yoktu. Asla da olmayacaktı.

“Buldum işte. Demir kanat.”

“Demir kanat mı?”

“Tecrit bölümünün duvarları demirle kaplı bir kanadı var. Oraya peri kapısı açılmıyor.”

İlginçti. Bunu buradayken bilmek iyi olurdu. UPTA’nın güvenip de bana emanet etmediği bilgilerden biri de buydu. Asla içlerinden biri, UPTA’nın bir üyesi olamamıştım. Sadece UPTA’nın değil, hiçbir şeyin.

Dolambaçlı bir yoldan Tecrit bölümüne ulaştık, orada da daha önce açmaya zahmet bile etmediğim bir servis kapısından geçtik. Kapı uzun, dar bir koridora açılıyordu. Kimseye rastlamadığımız için kalan şansımıza (bu noktada pek bir şey kalmışa benzemiyordu) şükrettim. Jack, sade bir kapının önünde durdu. Kapının yanına küçük, uydurma bir levha asılmıştı. Üstünde “Yedi, Medikal” yazıyordu. Hiç değilse ismini kullansalar olmaz mıydı?

Kapıyı itip açtım; benim için aileye en yakın olan kişi, kusursuz beyazlıkta bir odanın ortasında, bir yatakta yatıyordu. Yavaşça yürüdüm, onun bağlı olduğu sayısız seruma, makineye ve monitöre baktım. Aradığım rahatlamanın yerine, suçluluk duygusu sarmıştı her yanıma.

Kapının yanında duvara yaslanan Jack, “Ona ne oldu?” diye sordu.

“Bunu ben yaptım,” diye fısıldadım. Neden ona ulaşmak için daha çok çaba göstermemiştim ki? Onu durdurabilir, paranormal katliamına bir son vermesini sağlayabilirdim. Onun yerine, ruhları ondan zorla söküp almış, geriye onu ancak hayatta tutacak kadarını bırakmıştım.

Ancak ruhları almasaydım, Lish hâlâ sıkışıp kalmış olacak, özgürlüğüne asla kavuşamayacaktı. Nefret ediyordum bundan. Bir kişiyi sevip bana hissettirdiği diğer şeyleri neden görmezden gelemiyordum ki?

Vivian’ın buz gibi elini avcuma aldım, serumları oynatmamaya çalıştım. “Selam, Viv.” Başıboş bir sarışın perçemi kulağının arkasına sıkıştırdım, ama gözlerini açmadı. Yaşadığının tek belirtisi, monitörlerden birinin ritmik biplemesiydi. Soluk alışverişi örtüyü bile güçlkle hareket ettiriyordu.

“İşte.” Sesimi duygusuz tutmaya çalışarak gözyaşlarıma söz geçirdim. “Anlaşılan başından beri haklıydın. Aslında hiçbir yere ait değiliz, değil mi? Denedim. Çok denedim, ama...” Hıçkırarak ağlamaya başladım, eğilip başımı omzuna dayadım. “Özür dilerim,” diye ağladım, söylediklerim bedenine çarpıp boğuluyordu. “Öyle üzgünüm ki.”

Birkaç dakika sonra, sırtımda bir el hissettim. Ayağa kalkıp yüzümü sildim. Harika. Onca şeyin üstüne, bir de gözyaşlarımla gömleğini ıslatmıştım onun.

“Senin suçun değil,” dedi Jack, sesini hiç bu kadar yumuşak duymamıştım.

“Bunu ona söyle.”

“Evie. Bunu sen yapmadın. Periler yaptı. Bu onların suçu. Hepsi.”

Gözlerimi kapadım. Beni rahatlatmaya çalışıyordu. Bunu Vivian’a ben yapmıştım.

Bununla birlikte, bir konuda haklıydı. Eğer periler onu o şekilde yetiştirmeseler ve onu peşime takmasalar, onunla öyle karşı karşıya gelmeyecektik. Onu böyle yoldan çıkaranlar, bulabildiği her paranormalin yaşam enerjisini çalmaktan başka bir şey düşünmeyecek hale getirenler onlardı.

Biiip. Her şeyden önce, bizi yapanlar onlardı.

Şu an olduğum soğuk, sahipsiz kabuğa dönüşmem onların suçuydu. Vivian’ın orada yatması ve bir daha hiç uyanamayacak olması da. Hatta, Arianna’nın asla istemediği bir ebedi hayata mahkûm olması bile. Yüzyıllar boyunca vampirler tarafından öldürülen ya da vampire dönüştürülen insanlar da. Jack gibi kaçırılan ve periler arasında ev hayvanı gibi ya da daha beter yaşamak zorunda kalan tüm çocuklar da. Kayıp ya da ölmüş olan, ancak hiçbir zaman benim olmayacak annem de.

Hepsinden onlar sorumluydu.

“Nefret ediyorum onlardan,” diye fısıldadım.

“Elbette edeceksin.” Jack kolunu omzuma attı. “Hadi, gel. Raquel senin yanımda olduğunu anlamadan gitmeliyiz.”

Başımla evetledim, Vivian’ın elini son bir kez sıktım.

Tekrar koridordan geçtik, daha önce dikkat etmediğim, birçoğu boş olan hücrelerin önünden yürüdük. Bir ses duyunca irkilip yerimden sıçradım.

“Liebchen.” Elektrikle korunan bir kapının ardındaydı über vampir. Gülümsedi, dudağı hafifçe bir yana kıvrıldı. Gözleri uykulu bir şekilde yarı yarıya kapalıydı. Eskisi kadar dik duramıyordu ve sihirli kıyafetinde

bile sağıksız, hastalıklı bir renk vardı. "Mutsuz görünüyorsun. Yanıma gel, seni bu dünyadan götürmeme izin ver, küçük canavarım."

Ona boş boş baktım. Demek tekrar dışarı çıkmasın diye Raquel onu buraya kapatmıştı. Jack gözlerini devirip vampire hareket çekti, sonra elimi tutup beni koridorda yürüttü. Giderken gözlerimi vampirden ayırmadım. Gözlerindeki bakışla damarlarımdaki kan buz kesmişti ve onun ruhunu emmenin nasıl bir şey olduğunu anımsıyordum.

Söyledikleri hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Küçük canavar. Haklıydı.

Jack duvarları demirle kaplı olmayan ilk koridoru bulup bir kapı açtı. Kapıdan girerken dönüp geriye bakmadım. Merkez'e bir daha ayak basmayacaktım. Patikalar'ın karanlığı karşısında ürpermek için kendimi tuttum ve gözlerimi kapattım.

"Buradan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Kafamdaki cehennem böyle bir şey. Ateş, kükürt falan yok. Sadece kapkara, bomboş ve yapayalnız."

Güldü. "Cehennem, ha? Neyse ki bu teoriyi yakında çürüteceğiz. Hem burası cehennem olsa, yanında olur muydum hiç?"

"Bilemem. Eğer cehennemde sonsuz bir işkence değil de sonsuza dek sinir bozukluğu varsa, belki."

"Her geçen gün senden biraz daha hoşlanıyorum. Ama ikimiz de cehennemi hak etmiyoruz. Bizler kurbanlarız." Gülümsedi, son sözcüğü adeta zehirli gibiydi. "Bu yüzden, ara sıra yaramazlık yapmaya kesinlikle hakkımız var."

Beni Vivian konusunda teselli etmeye mi çalışıyor diye düşündüm. Fakat gözünü uzaklara dikmişti, sanki başka yaramazlıklar da planlıyor gibiydi. Bu sefer neyi kundaklamamı istiyordu? Daha fazla yıkıma dayanabileceğimi sanmıyordum.

Periler Diyarı'ndaki odasına bir kapı açtı. Koyu yeşil kadifeyle kaplı bir kanepeye yıkıldım. "Uyusam da hiç uyanmasam olmaz mı?"

"Sanırım onu kız kardeşin yapıyor." Ona kötü kötü bakınca ellerini kaldırdı. "Kusura bakma. Hassas konu. Gidip sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Aç değildim ama bir süre kendi başıma kalıp çevreden soyutlanmaya ihtiyacım vardı. Jack çok hareketliydi, daima konuşuyor, daima bir şeyler yapıyordu. Beni, böyle hissetmediğim zamanlarda bile yoruyordu. Bununla birlikte, dünyada kalan tek arkadaşım olduğumu hissediyordum ve ona karşı şükran doluydum. Birbirimizi anlıyorduk. "Lütfen gerçek yemekler olsun. Acınası yaşamımın geri kalanında bağlanıp kalmayı istediğim son yer burası."

"Dileklerin benim için emirdir." Duvardan geçip kayboldu, ben de geriye yaslanıp gözlerimi yumdum ve tüm irademi kullanarak bir daha hiçbir şey düşünmemeye karar verdim. Ah, keşke uyuyabilseydim de Lend'le ortak geleceğimizi, içimdeki boşluğu düşünmeseydim, bu bile yeterdi bana."

Neredeyse sızmıştım ki jilet gibi tırnakları olan bir çift el beni omuzlarımdan yakalayıp odanın karşı ucuna savurdu. Kolum bir sehpaye çarpıp iç bulandırıcı bir sesle çatırdadı ve şaşkınlık içinde yere yığılıp kaldım. Omuzlarımda açılan kesiklerden kan sızdığını hissedebiliyordum. Neler oluyordu böyle?

"Kalk ayağa," dedi Fehl'in korkunç sesi. "Seni öldürmeden canını ne kadar yakabileceğimi görmek istiyorum." Onun deli gözlerine bakınca bana gülümsedi. "Acaba uzuvlarının kaçtığı olmadan yaşayabileceksin?"

Saçlarıma yapışıp beni yerden kaldırdı. Çığlık attım, bu hareket yüzünden kolum çok acıdı. Kolumu tuttum, Fehl'in yüzü merhametsiz bir zevkle aydınlandı. Kolumu tam kırıldığı yerden yakalayıp sıktı, haykırdım. Gözümün önünde ışıklar uçuşuyordu. Bu kadar acıya dayanamadım. Bayılacaktım. Bayılmak istiyordum.

"Evie!" diye bağırdı Jack. "Bunu yapmasına izin verme! Mücadele et onunla!"

Fehl'in yüzü tam önümdeydi. Nefesi sıcak ve vahşiceydi. Öfkem taşıtı, acıma galip geldi. Bu periye, onun bana ve Vivian'a yaptıklarına karşı beslediğim tüm öfke. Onun türünün dünyaya verdiği zarar. Sağlam elimi onun göğsüne dayadım. Viv'in başladığı işi bitirmenin zamanıydı.

Bent kapaklarını açtım, Fehl'in gözleri korku ve şaşkınlık içinde büyüdü. Yüzünü görünce coşkuyla doldum. Böyle görünmeyi hak ediyordu.

Fehl'in ruhu, tanıdık gelen bir enerji seli halinde ruhuma bağlandı, benim kıvılcıklarım ve akıntılarım ise kabarıp bu seli karşıladılar, onun

yolunu dört gözle bekliyor, içime çekmemi istiyorlardı. Karanlık, vahşi ve hızla akan bir şeydi ruhu; kapkara bir kanyondan sonsuza dek ıslık çalarak esen rüzgâr gibiydi. Karanlığını tadabiliyor, onu sahiplenmenin neye benzeyeceğini hissedebiliyordum.

İşte o anda, Fehl'in hiçbir şeyini istemediğimin farkına vardım.

Onu itip kendimden uzaklaştırdım. Titreyerek yere çöktü, kollarını vücuduna doladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye haykırdı Jack.

Ben de titriyordum, Fehl'in ruhundan hiçbir şey almadan bağlantıyı kapatmak büyük çaba gerektirmişti. Akıl almaz derecede bitkin düşmüştüm. Kolum öyle acıyordu ki etrafı bile doğru dürüst göremiyordum. Başımı iki yana salladım. "Onun hiçbir şeyini istemiyorum. Denfehlath," dedim ve perinin başı hızla bana döndü. "Buradan git ve bir daha ne benim ne de Jack'in yakınına gelme."

İpleri çekilmiş gibi ayağa kalktı. Canlı bir kuklanınki gibi katı ve zorlanmış hareketlerle yürüdü, duvarda bir kapı açıp kayboldu.

Yere çöktüm, titriyordum.

"Neden onu öldürmedin?" Jack bana bakıyordu, şaşırmış ve öfkelenmişti. "Yaptığı onca şeyden sonra hem de?"

"Anlamıyorsun. Onun ruhunu alacaktım. Fakat içimde ona ait bir şey olsun istemiyorum, Jack. Bir perinin ruhu, boş olmaktan bile kötü."

Sanki patlayacakmış gibi duruyordu. Sonra derin bir nefes aldı. "İyi o zaman." Yanıma oturup sağlam elimi tuttu. "Zaten fark etmez. Yapacağımız şeyden sonra."

"Ne yapacağız ki?"

Yayılan mutlu gülümseme, şeytansı yüzünü meleksi bir yüze çevirdi. "Dünyayı kurtaracağız, Evie. Perilerin bir daha hiç kimsenin canını yakmamasını sağlayacağız."

Jack'e bakarak başımı iki yana salladım, aklım karman çorman olmuştu. "Ne demek istiyorsun sen? Perileri nasıl durduracağız ki? Onların ruhlarını ememem. Hiçbirini hem de. Zaten isteseydim de hepsini alamazdım."

"Daha basit bir yolu var. Hem basit hem de ortada. Onlar buraya ait değiller; biz de onları başka bir yere postalayacağız."

"Hemen geri gelmezler mi? Kapı açabilirler."

"Kapı kullanmayacağız. Sen bir geçit açacaksın. Onlar kapılarıyla sadece Periler Diyarı'na ve Dünya'ya erişebiliyorlar. Başka yere açılan bir geçit yaratırsan geri dönemezler."

Geçitleri nereden biliyordu Jack? Ona anlatıp anlatmadığımı hatırlamıyordum. Belki de Raquel söylemişti. Öyle ya da böyle, geçitlerin nasıl işlediğini anlamadığı ortadaydı.

Elbette anlamayacaktı. Ben de anlamıyordum, ama bir geçit açabilmişim.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Hem onların istediği de bu değil miydi zaten? Reth bana hep onları geldikleri yere geri yollamaktan söz eder dururdu. Sanırım bu da geçit açmak anlamına geliyordu. Ne şimdi ne de başka bir zaman perilerle çalışmak istiyorum. İstedikleri yere açılan sıfır kilometre bir geçit açıp da onları mutlu etmeye de hiç niyetim yok."

"Onları gönderebileceğin başka yerler de var." Jack'in gülümsemesi yine yerli yerindeydi, ancak ses tonu soğuk ve tehditkardı.

Başımı iki yana salladım. Anlamıyordu. "Peki, onları geçitten geçmeye nasıl ikna edeceğiz? Hem geçidi nereye açacağım ki? Dahası, geçidi nasıl açacağım? Bunu sadece bir kez yaptım, o da kendiliğinden oluvermişti." Vivian'ın aldığı tüm ruhları salıverdiğim gece, yıldızlardaki geçit

bana seslenmişti. Viv'in çaldığı tüm o paranormal ruhları beni değiştirmiş, daha önce göremediğim ve o gecedan beri bir daha görmediğim şeylerin ayırdına varmama yardımcı olmuştu. O geçidi -ya da varsa başka geçitleri- tekrar bulabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Rahatla, Ev. Ben her şeyi düşündüm. Patikalar'dan Periler Diyarı'na açılan tek bir kapı var. Hatırlıyor musun?"

Jack bana gösterdiğinde neler hissettiğimi hatırlayıp başımı evet anlamında salladım.

"Çok güzel. O kapı herhangi bir yere açılabilir, ama aslında hep aynı kapıdır. Yani sen tam o noktaya bir geçit açacak olursan..."

"Periler istemeden geçitten geçerler." Nihayet anlamıştım. Tıpkı bir tuzak gibi olacaktı. Tuzaklı geçit.

"Aynen öyle! Hiç kimseyle karşı karşıya gelmene de gerek yok. Daha ne olduğunu anlamadan geçitten kayıp gidecekler."

"Sanırım bu, işe yarayabilir." Somurttum. "Fakat nasıl tekrar geçit yapabileceğimi anlasam bile, geçit açmaya yetecek kadar enerjim yok. Daha önce Vivian'dan aldığım bir sürü ruh vardı."

Kaşlarını kaldırdı. "İçinde ekstra ruh olmadığını mı söylüyorsun?"

Vampir, silf, fossegrim. Ruhlarından birer parça içimde dolaşıyordu. Sinirli bir şekilde omuz silktim, başımı iki yana salladım. "Belki birazcık, ama bu amaçla değildi. Onları almak zorundaydım. Yeterli değil."

"Denemeden nasıl bileceksin?"

"Denemekten zarar gelmez galiba."

"Aferin sana! Yetmezse fazlasını bulabiliriz. Fehi'i göndermekle kötü ettin, işimize yarayabilirdi."

"Öyle olmaz." Gözlerimi kıstım, ruh çalma konusunda böyle vurduğum davranmasından rahatsız olmuşum.

"Hadi gel!" Sağlam elime yapışıp beni duvardan çekti, Patikalar'a girdik. Resmen neşeyle hoplayıp zıplıyordu. Çok yorgundum, itiraz edemeyecek kadar şaşkına dönmüştüm, o yüzden ona ayak uydurdum. "İşte geldik." Önümüzdeki karanlığa bakarak güldü; kapının hissini tanımıştım.

“Yani onları evlerine mi göndereceğim?” Kararsız kalmıştım. Bir yandan, istedikleri şey buydu. Diğer yandan, temelli gideceklerdi. Kötü bir şey olamazdı bu. “Hangi geçidi açacağımı nereden bileceğim? Geçit bulabileceğimden bile emin değilim.”

Jack bana döndü. Gözleri alev saçıyordu adeta. Yüzündeki bir şey bana Fehl'i anımsatınca midem kötü oldu.

“Onları evlerine yollamıyorsun. Geçitler ve kapılar hakkında yazılmış her şeyi okudum. Onları gönderebileceğin çok daha iyi bir yer var.”

“Neresiymiş?”

“Cehennem elbette.” Betim benzim sarardı, Jack elimi sıktı. “Bir düşün, Evie. Neden yaptıkları bunca şeyin ardından dilekleri gerçekleşsin? Vampirleri onlar yarattılar. Vivian'ı onlar yok ettiler. Senin hayatını mahvettiler ve benimkini de çaldılar. ‘Cennete giremeyecek kadar kötü, cehenneme giremeyecek kadar iyi’ kuralı artık geçerli değil. Eğer ebedi işkenceye layık tek bir yaratık türü varsa, o da perilerdir. Bunu hak ettiler. Seni yaptılar, zorla bu hayata getirdiler; ne için? Sırf onlar için bir geçit açasın diye. Hadi, durma – bir geçit aç onlara!”

“Bilmiyorum.” Onlardan yakamı kurtarmak ayrı şeydi, hepsini Jack'in bulabileceğimi düşündüğü bir cehenneme mahkûm etmek ayrı bir şey.

“Elbette biliyorsun! Bilmen lazım! Onlarla büyümenin nasıl bir şey olduğuna dair bir fikrin var mı senin? Sevgi yüzü, ilgi yüzü görmeden büyümenin? Önce sevilip sonra bir kenara fırlatılmanın? Bana yaptıklarına... onlar için yapmaya razı olduğum şeylere inanamazsın. Tüm bunlara rağmen bir hiçtim onların gözünde, evcil hayvan kadar bile kıymetimin yoktu. Bana, bunu hak etmediklerini söyleyemezsin! Kara Kraliçe'yi ve neler yaptığını gördün! Sence o insanlar, içinde yaşadıkları cehennemi hak ettiler mi? Ve sen, tüm bunları düzeltmeme yardım etmeyecek misin?”

O insanların yüzleri gözümün önünde belirdi, beni rahatsız ediyor, beni yiyorlardı. Her şeyleri periler tarafından alınmıştı ellerinden, özgür iradeleri dahil. Perilerin hep yaptığı bu değil miydi zaten? Elimizden seçeneklerimizi alıp bizleri hastalıklı küçük oyunlarını oynamaya mecbur bırakmıyorlar mıydı?

“Peki ya Reth?” Jack'in sesi daha yumuşak ve ısrarcıydı şimdi. “Sana yaptığı onca şeyin ardından, seni kendinin kılmak için yaptıklarının ar-

dından o hak etmedi mi bunu? Bileğindeki yara izine her bakışında ondan sonsuza dek kurtulmak istemiyor musun?"

Başımı aşağı yukarı sallayıp ona katıldım, bileğime baktım. Periler kötüydüler. Kırık kolumun mide bulandırıcı ağrısı da bunun kanıtıydı. Onların ahlak kurallarından yoksun olduğunu düşünmeyi bırakmıştım. Yaşam hakkında biz insanlarla aynı fikirlere sahip olmayabilirlerdi, ancak insan dünyasındaydılar. Onların kurallarını, yaşamlarını, haklarını oyuncak eden bizler değildik. Onlar gidince nihayet güvende olacaktım. Neler planladıklarına, ne yapmaya çalıştıklarına, bir sonraki saldırılarının ne olacağına kafa yormam gerekmeyecekti. Jack haklıydı.

Bununla beraber, Jack'e yara izimden söz ettiğimi hiç anımsamıyordum. Ya da Reth'le ilgili detaylardan. Perileri vampirlerin yarattığından da. Artık adım gibi emindim ki geçitleri ağzıma bile almamıştım hiç.

"Tüm bunları nereden biliyorsun sen?" diye sordum.

"Sana söylemiştim - çok çalıştım. UPTA kayıtlarını, perilerin ilim kitapları okudum."

"Dur orada. Beni mi inceledin?"

"Tıpkı Patikalar gibi. Onları da kullanmayı öğrendim, çünkü özgürlüğüm buna bağlıydı. Senin hakkında da çok şey öğrendim, çünkü sen de aynı anlama geliyorsun. Perilerden sonsuza dek kurtuluş."

Elimi sımsıkı, çaresizce tutuyordu. Beni bu noktaya getirmek için ne kadar uğraşmıştı acaba? Haklı olabilirdi de bilemiyordum. Artık hiçbir şey bilemiyordum ama bunu şu anda yapamazdım. "Benim... Benim düşünmeye ihtiyacım var." Soruna burada çözüm bulamayacağım kadar çok acı çekiyordum.

"Hayır. Bunu hemen yapmamız gerekiyor. Perilerin başkalarının canını yakmasına izin verme. Geçidi ara. Onu hisset. İçine doğacak. Biliyorum öyle olacağını."

Jack, geçit açma lafını ağzına aldığından bu yana giderek büyüyen bir olasılıklar hissi beni rahatsız ediyordu. Biliyordum ki azıcık uğraşsam bir geçit bulabilirdim.

Geçitleri bulabilirdim.

Yüzlerce, binlerce, sonsuz olasılık. Hepsi de etrafımdaydılar. Sanki

Kara Kraliçe'nin ağır, kaçınılmaz, ezici çekim kuvveti gibiydi. Bu geçitlerden herhangi birini açabilir ve içinde sonsuza dek kaybolabilirdim.

Ya da koca bir ırkı, içinde kaybedebilirdim.

Vivian'la olduğum o gece sadece doğru geçit seslenmişti bana, oysa şimdi, yanlış geçitler tantana yapıyor, duyularımı çekiştiriyor ve açmam için bana yalvarıyorlardı. Belki de bulduğum geçitler içimdeki kargaşanın bir yansımasıydı. Belki de Patikalar'ın akışı, doğası, geçitlerin... karanlığa açılmasını sağlıyordu.

"Arianna'yı düşün," diye fısıldadı Jack. "Vivian'ı düşün. Anneni düşün. Perinin ona ne yaptığını, onu nasıl kullanıp bir kenara attığını, sonra seni bile unuttuğunu. Annen onlar yüzünden sonsuza dek kayboldu ve onu tanıma fırsatı bile bulamadın."

Gözlerimi kapattım. Jack bunu nereden biliyordu? Fark eder miydi? Periler hak etmişti bunu; durdurulmaları lazımdı. Fakat ya açtığım şeyi kapatacak kadar enerjim yoksa? Geçitlere ilişkin hiçbir şey bilmiyor olabiliyordum ama boyumu aşan, benden çok daha büyük ve kuvvetli şeylerle uğraştığımın bilincindeydim. Öyle bir şeyi açık bırakmak istemiyordum.

"Yapabilir miyim, bilmiyorum."

Jack iç çekti, sinirlenmişti. "Öyle olsun. Daha fazla güce mi ihtiyacın var? O kaçık vampire ne dersin? İşini görür, değil mi?"

"Ne yani? Ona canlı pil muamelesi mi yapacağız?"

"Hak etmedi mi?"

Alnımı ovuşturarak, düşünmeye çalıştım. Doğru, vampir zavallı ve savunmasız trol çocuklarını öldürmüş, beni de öldürmeye yeltenmişti, ancak... Ancak ne? Niye yapmayacaktım ki bunu? Birazını emmemiş miydim zaten? Dahası, tüm hayatım boyunca periler ve UPTA tarafından kullanılmıştım. Vampirin yaşamı, dünyayı peri tehdidinden kurtarmak için kullanıldığında hiç değilse bir işe yarayacaktı. O ölümsüz ruhu hak edecek bir şey yapmadığı kesindi. Üstelik ölümsüzlükle hiçbir şey yapmamış, kimseye bir faydası dokunmamıştı. Periler gibi o da canavarın tekiydi. Ne demişti bana? "Hepsini öldüreceğim." Beyinsizce diğer ölümsüz paranormalleri, sırf öyle oldukları için öldürmeyi koymuştu kafasına.

"Şey," dedim hafifçe. Başka yaratıklardan sırf var oldukları için nef-

ret eden bir canavardı. Etrafımdaki görünmez geçitlerin sesi etrafımda dönüyor, beynimin içinde uğulduyor, parmaklarımı karıncalandırıyordu ama beni cezp etmek şöyle dursun, içime fenalık veriyordu. Bunu aklımdan bile nasıl geçirebilmişim? Ben kim oluyordum da perilerin kaderini çizmeye kalkışıyordum? Koca bir yaratık ırkını, sırf öyle oldukları için nasıl cehenneme sürgün edebilirdim?

Bir seçim şansım vardı ve masumları korumak adına kendimi canavara dönüştürmeyecektim. Yakın zamanda kendimden çok şey kaybetmişim, yavaş yavaş da olsa dökülmüştü parçalar. Geçmişim, geleceğimi, yuvamı yitirmiştim. Ama doğruyu yanlıştan ayırma hissi insancaydı. İnsanca bir şeydi ve elimden bunu kimse alamazdı.

Lend'i ve onunla defalarca konuştuklarımızı, babasının yöntemleriyle UPTA'nın yöntemleri üzerine uzun uzadıya tartışmalarımızı düşündüm. Mutlak bir şey yoktu. Her şeyi "iyi" ya da "kötü" gibi düzgün kategorilere sokamazdın. Über vampir kötüydü. Arianna iyiydi. Ama ikisi de vampirdi. Bazı perilerin yaptığı ne olursa olsun (Kara Kraliçe'nin cehennemi hak etmediğini söyleyemezdim) topunun kötü olduğu anlamına gelmezdi bu.

Jack'e baktım. Melek yüzünden coşku ve öfke akıyordu. Nasıl ki Vivian dünyaya karşı duyduğu içerlemişliğin kendisini yok etmesine izin vermişti, Jack de perilere beslediği nefretin bunu yapmasına göz yumuyordu. Fakat ben bu zaferi tattırmayacaktım perilere. Ne olursa olsun benimdi bu hayat. Hiç kimsenin -ne Reth'in ne de Jack'in- beni, tanımadığım birine dönüştürmesine seyirci kalmayacaktım.

"Yapamam," dedim, Jack'i bir anda yüzüstü bırakmak istemiyordum. "Bu yanlış. Periler korkunç olabilirler, ama ben onları yargılayamam. Evlerine nasıl göndereceğimi bilsem belki yapardım bunu, fakat sırf peri oldukları için cehenneme yollayamam onları."

"Ne diyorsun sen yahu?" Jack'in sesi boğuktu, titriyordu. İnsanı gafil avlayan o gülümseyişinin yerinde yeller esiyordu artık.

"Yapamam. O yerleri hissedebiliyorum ama yapamam. Hiçbir şeyi oraya gönderemem."

Jack birden kahkahalara boğulunca irkilip sıçradım. "Yapamazsın ha? Yapamazsın demek. Ben son on üç yıldır cehennem azabı çekeyim, sen ise o şeytanları ait oldukları yere gönderirken kararsız kal." Elimi öyle bir sıkı ki canım yandı. "Maalesef bunu kabul edemem. Hele seni

buraya getirmek için çektiğim onca zahmetten sonra.”

Jack’ten, perende atan maskara Jack’ten korkacağım hiç aklıma gelmemişti, ama gözlerinin içine baktıkça, dünyadaki tek canavarların paranormaller olmadığını anlıyordum. “Başka bir yerde tartışamaz mıyız bunu?”

“Hayır, başka yerde tartışamayız.” Sesimi taklit edip benimle dalga geçiyordu. “Bunları planlamak ne kadar zamanımı aldı, biliyor musun sen? Perilerin ilim kitaplarını çalmak, kendime UPTA’da iş bulmak, Raquel’i seni tekrar işe alması için ikna etmek? Kaç tane görevi elime yüküme bulaştırdım, kaç tane sorun çıkardım da çaresiz kalıp senden medet umdu, haberin var mı? Peki, ya bir silfin izini sürmek ne kadar zordur, hiç fikrin var mı?”

“Sen... Bunu yapan sen miydin?” Taşlar yerine oturmaya başlamıştı, korkunç şeyler ortaya çıkıyordu. Merkez’deki o gece, peri benim peşimde değildi. Kitaplarını çalan Jack’i takip ediyordu. Gerçekten de saldırıların ardındaki Reth değildi.

“Fossegrimi bulmak biraz daha kolaydı ama ondan istediklerimi anlatırken az daha boğuluyordum. Ona rağmen neredeyse hiçbir şey almadın! Sonra şansımız yaver gitti de vampiri bulduk. İsveç’teyken onu emmen için bir sürü zamanın vardı, ama hayır, ona kaçmasını söyledin. O yüzden Cadılar Bayramı’nda onu bilinçsizken Patikalar’da sürüklemek zorunda kaldım. Fehl’den hiç bahsetme. Kahrolası hayatım boyunca bir peri ismi öğrenmek için bekledim, sonra tek isimli komutumu seni öldürmeden canını yakması için kullandım. Peki ya sen ne yaptın? Onu kovdun! Cennet ve cehennem aşkına, Evie, beş para etmezsin tekisin!”

Şok içinde, ona baktım. “Ta başından beri beni manipüle ediyor, beni kullanmaya çalışıyordun. Bunu nasıl yapabildin?”

“Kendi çıkarım için!” Yüzü kinle yanıyordu. “Geçidi aç. Şimdi.”

“Açmayacağım!”

Elimi daha kuvvetli sıkınca yeniden paniklediğimi hissettim. “Jack, ben...”

“Bana kişisel cehenneminle ilgili ne demiştin? Patikalar’da sonsuza dek kaybolmak mı?”

Gözlerimden yaşlar boşanıyordu. "Lütfen."

"Aç şu geçidi."

"Lütfen beni evime götür. Lütfen."

Şeytanca masumiyete sahip o gamzeli gülüş yine yerleşti yerine. "Senin bir evin yok. Ama adil davranacağım. Eğer sen perileri cehenneme yollamazsan, ben de seni kendi cehenneminde bırakırım."

"Hayır!" diye feryat edip iki elimle eline sarılmaya çalıştım, ama kırık kolumun acısıyla nefesim kesildi. Kolayca elimden kurtuldu, bana son bir kez sırtıttı, sonra bir adım gerileyip karanlığa karıştı.

Ve yalnız kaldım.

mobilde

MERHABA CEHENNEM

Yalnızdım.

Peri Patikaları'nda yalnızdım.

Bağlantı bir kez koptu mu, diğer kişiyi bulmak olanaksızdı. Bir daha. Asla. Ve bu engin, boş karanlığın içinde hiç kimse beni bulamayacaktı. Bu kâbustan defalarca paniklemiş ve terden sıılsıklam uyanmıştım, şimdiyse...

Ah, ne olur, ne olur bu bir kâbus olsun.

Deli gibi etrafıma bakındım. Jack'i belki tekrar bulabilirdim. Belki de Patikalar hakkında duyduklarım yalandı, Raquel'in nakil işlemlerini karıştırmayayım diye uydurduğu şeylerden biriydi. "Jack?" diye seslendim. Sessizliğin içinde çınlayan sesim, neredeyse sessizliğin kendisinden bile ürkütücüydü. Çünkü sesim hiçbir yankı olmadan durunca, bir mumun ışığı gibi sönüvermişti. Sessizlik daha da ağırlaşmış, omuzlarıma yük bindirmişti.

Seçeneklerim vardı. Olmak zorundaydı. Kapı! Periler Diyarı'na giden kapının yanı başındaydık. Titreyerek, çaresiz bir halde elimi uzattım ve yokladım. Hissedebildiğim tek şey kaosa -cehenneme- yani Jack'in perileri göndermemi istediği o kaynaşan, kötücül mekâna açılan geçidin dokunaçlarıydı.

Ya kapı açmaya çalışırken onun yerine bir geçit açarsam?

Hay biip. Bir cehenneme düşmüştüm ve buranın tek çıkışı yine cehennemdi.

Telaşa gerek yoktu. Birileri bana yardım edecekti. Birileri bana yardım etmek zorundaydı.

"Reth!" Birden o altın suratı gözümde tıttı. "Lorethan!" diye bağır-

dım, işe yaramayacağını bilerek ama bir şekilde eski adına da yanıt vermesini umarak.

Beni bulmaya gelirdi o. Bana kendi söylemişti: Nerede olduğumu her zaman biliyordu. Bilecek ve gelecekti. Tek yapmam gereken beklemektir.

Yeterince zaman geçmemiş miydi?

Hiç şüphesiz beni bulması için bu kadar zaman yeterliydi.

Nefesimi sayılara uydurarak bine kadar saydım.

İki bin.

Üç bin.

Ölecektim.

Dört bin.

Burada, sessiz karanlıkta, tek başıma.

Beş bin.

Ne bir kimsenin ruhu duyacak ne de bir kişi önemseyecekti.

Altı bin. Hangi cehennemdesin, Reth? Nerede kaldın?

Gelmeyecekti. Nefesim de nabzım da hızlanmıştı. Kalbim vura vura göğsümden çıkmaya çalışıyordu.

Bir adım attım. Sonra bir adım daha, ardından bir tane daha, bir daha, bir daha. Koşmaya başlamıştım ama saçımda rüzgâr yoktu. Hiçliğe doğru adım üstüne adım atan ayaklarım dışında herhangi bir hareket hissi de yoktu.

Gidecek hiçbir yer yoktu çünkü. Burada var olan tek şey bendim. Yere bakınca başım fırıl fırıl döndü. Bir şeyin üstünde durduğum ne malumdur? Ya düşünürsam? Ya ta en başından beri düşmekteysem ve tüm sonsuzluk boyunca bu karanlıkta düşmeye devam edeceksem?

Yere çöktüm, kıvrılıp cenin pozisyonu aldım. Her şey boğuklaşmış, donuklaşmıştı. Kırık kolum bile pek sancımıyordu. Etrafımdaki hiçbir şeyi hissedemezken, acaba önce hangisi alacak canımı, diye merak ettim. Susuzluk mu? Açlık mı? Nihayet bu uçurumun dibini bulmak mı? Ya hiç ölmezsem de burada, karanlıkta, böylece sonsuza dek yatarsam?

Göğsüm sıkışıyordu, kalp atışlarım gerçekten acı veriyordu. Kalp krizinden ölüp gidecektim belki de.

Ölecektim.

Ölecek ve Lend'i bir daha asla göremeyecektim. Bana neler olduğunu bile bilmeyecekti. Ondan özür dileyemeyecek, onu terk etmek zorunda kalsam bile ne kadar çok sevdiğimi ve hep de seveceğimi söyleyemeyecektim. Raquel, Arianna, David, hatta Vivian ve Carlee'ye gelince, onlara tek kelime bile açıklama yapmadan çekip gitmişim. Kim olduğumu öğrenmek, dünyadaki yerimi bulmak için öyle sabırsızlanıyordum ki yalan söylemiş, beni seven ve kim ya da ne olduğum fark etmeksizin bana bir yer sunan insanlara sırt çevirmiştim.

Zavallı Vivian artık düşlerinde sonsuza dek yalnız kalacaktı. Belki ölmeden önce uykuya dalabilir, onu son bir defa ziyaret edebilirdim. Hoşuma giderdi bu.

Lend'in David ve Arianna'nın yanında, meraklandığını hayal edebiliyordum. Lend'in yüzü - bunun ona ne yapacağını, daha şimdiden ne yaptığını bildiğim için kendimden nefret ediyordum. Nasıl bu kadar bencil olabilmiş, ona bu kadar uzun süre yalan söyleyebilmişim? Kendi kararını verme şansını hak ettiği halde, tıpkı nice insanın bana yaptığı gibi, ben de gerçekleri örtbas ederek elinden alıvermişim bu fırsatı. Doğru, beni seçmemişti, seçmezdi de ama seçim onundu. Hiç değilse, birlikte geçirdiğimiz sürede hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu olmuşum.

Bir de dolabım olmuştu. Bu da bir şey sayılırdı.

Titreyerek derin bir nefes aldım, kalbimin atışını yavaşlatmaya çalıştım. Eğer öleceksem, hiç değilse sakince ölmek istiyordum. Burada yatacak, Lend'i, Raquel'i, Arianna'yı ve David'i düşünerek ölecektim. Onlara karşı beslediğim sevgiyle dolu bir unutulmuşluğa kayıp gitmek o kadar da fena görünmüyordu.

Arianna'nın Reth'in yoluna çıktığı ve bu çabasının karşılığında bir ağaca fırlatıldığı zamanı hatırlayıp güldüm. Cheyenne'le Landon'un bir araya gelip gelmeyeceğini bilemeyecek oluşumuz çok kötüydü. Arianna adına, öyle olmasını umuyordum. Zaten hayattayken de ölüyken de yeteri kadar hayal kırıklığı yaşamıştı.

David ve etrafındaki herkese duyduğu o şaşılası güven ve sevgisine

asla aynı şekilde karşılık veremeyecek bir paranormale duyduğu ölümsüz aşk. David ne aptaldı ne de saf. Birini tümüyle o şekilde sevmek kocaman yürek isterdi.

Raquel. Onun hafif İspanyol aksanı ve sonsuz iç çekişlerle dolu cep-haneliği. Ben bir daha dönmeyince hangi iç çekişe başvuracağını merak ediyordum. Üzülüp üzülmeceğini merak etmiyordum. Üzülecekti; çünkü o nasıl benim için bir anneyse, ben de onun kızı sayılırdım. İkimiz de bir acayıptık. Normal yaşamı gördükçe, bunun sıradan bir şey olduğunu daha çok anlıyordum.

Lend. Benim Lend'im. Tek gereken onun yüzünü düşünmekti. Bu, beni boşluğun içinde sağ tutmaya yeter de artardı bile. Bana, boş olduğumu hiç hissettirmemişti. Lend'in yanında hiç boş olmamıştım. Yüreğim sakinleşti, acı, yerini yepyeni bir şeye bıraktı. Tuhaf bir his beni çekiştiriyordu, sanki bir pusulanın ibresiydim. Sevdığım insanları, özellikle de Lend'i düşündükçe güçleniyordu. İstiyordum onu. Onunla birlikte olmayı bu dünyada her şeyden çok arzuluyordum.

Ayağa kalktım. Ne yaptığımı düşünemeyecek, ümit besleyemeyecek kadar korkmuştum. Lend'i düşünerek o hissi takip ettim. Onun elini tutmanın neye benzediğini. Resim yapışını izlemeyi. Yanımdayken, sadece kendisi olduğu kıymetli zamanları. Gülüşünü. Akıllıca olduğunu bildiği bir şey söyleyeceği zaman gözlerinde beliren bakışı. Ben konuşurken, sanki koca dünyada istediği tek şey benmişim gibi beni süzüşü.

Gözlerimi kapadım, sağlam elimi öne uzatıp yürüdüm. O hissi takip ederken gülümsüyordum. Lend'i Arianna, Raquel ve David'le birlikte düşlemeyi sürdürdüm. Bu görüntü sanki bir mekâna benziyordu. Yuva denen şeyin hep böyle bir şey olduğunu hayal etmişim. Önümdeki durgun hava çalkalandı, katılaştı, derken ayağım takıldı ve karanlığın içinden dosdoğru Lend'in üstüne düştüm.

Benim Lend'im.

Beni kucağına almıştı, ağlıyordum. Raquel, David ve Arianna da oradaydılar. Lend saçlarımı okşuyor, aynı şeyi bana tekrar tekrar söylüyordu.

"Sakinleş. Evindesin. Yuvandasın."

Ve hayatımda ilk defa, bunun doğru olduğunu biliyordum.

ORTASINDA BULUŞALIM

“Bana bak, velet,” dedi Arianna, kolumdaki atele dikkatlice son halini verirken, “bu kadar bakım gerektirdiğini baştan bilsem asla seninle ev arkadaşı olmazdım.”

Gülümsedim. Acı yüzünden dişlerimi sıkıştırdım. “Ben de seni seviyorum, Ar.”

“Bu arada, ahmağın tekisin sen. Konuşmama izin verseydin, senin adına American ve George Washington üniversitelerine başvuru yaptığımı, ikisinin de Georgetown’a trenle birkaç dakika uzakta olduğunu anlatacaktım.”

“Sen - ne yaptın?”

“Bunlar da işe yaramazsa, vampir numaralarımı herhangi bir kayıt görevlisi üzerinde deneyebilirim. Hayatım yok diye, senin kendi hayatını mahvetmene izin verecek değilim ya. Sonra teşekkür edersin.”

Şoke olmuş bir vaziyette bakakaldım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kafayı Georgetown’a öyle bir takmıştım ki diğer seçenekleri görmek bile istememiştim. Arianna’nın bana böyle kol kanat germesi beni duygulandırmıştı.

Elbette Lend’e yakın olmak eskisi kadar önemli olmayabilirdi.

“Hemen hastaneye gitmek istemediğinden emin misin?” Raquel’in gözleri hâlâ endişe doluydu. Jack ona kaybolduğumu söyler söylemez David’in evine gelmişti. Şimdi yan yana oturuyorlardı.

“Yarına kadar bekleyebilir.”

Raquel, neden bu kadar inatçısının dercesine iç çekip başını iki yana salladı. “Jack’in yaptıklarına inanamıyorum. Ona karşı gözümüzü dört açacağız. Eğer onu yakalarsak, demir bir hücreden kaçamaz. Küçük şey-

tan orada kapı açamaz. Laf açılmışken, Patikalar'dan tek başına nasıl çıkabildiğini hâlâ anlayamıyorum.”

“Bilmiyorum. Hem Jack hem de Reth, gitmek istediğin yere dair bir his, orayla bir bağlantı gerektiğini söylemişlerdi. Reth için bu bağlantı, isimlerdi; Jack içinse orayı önceden görmek. Benim içinse...” Yanımda oturan ancak bana dokunmayan Lend'e yüzüm kızararak baktım. “Şey, sizlerdiniz. Hepiniz. Sizlerle olan hatıralarımı gözümde canlandırınca, buraya gelen yolu bir şekilde hissettim.”

Arianna'nın kafası karışmış gibiydi. İşin doğrusu, tüm bu “Jack koca bir türü yok etmemi isteyen bir psikopat çıktı” mevzuğu ile “anlaşılan sandığımdan da az insanmışım” olayı arasında, bir sürü şeyi sindirmeleri gerekiyordu. Lend tüm bu süre boyunca ağzını bile açmamıştı, bu beni daha da geriyordu. Yanımda artık hep böyle mi davranacaktı? Onu hâlâ seviyordum, hep de sevecek, ilişkimizle ne yapmak isterse izin verecektim. Ancak bu dokunmama, konuşmama faslının sona ermesi gerekiyordu.

Tamam, belki de onu bırakmaya o kadar hazır değildim.

Tamam, belki de onu bırakmaya hiç hazır olmayacaktım.

Arianna kaşlarını çatı. “İyi de Patikalar'dayken neden baban olan o periyi çağırmadın? Reth sana onun adını söylememiş miydi?”

Ağzım açık kalmıştı. “Biip. Vay canına. Aklımın köşesinden bile geçmedi.” O cani Fehl'inkinden başka bir peri ismi bildiğim halde Peri Patikaları'nda ölüp gitmeye nasıl razı olduğuma kendim de inanamıyordum. Aslına bakılırsa “babamı” ya da geldiğim yeri bile düşünmemiştim. Tanıdığım, benim için bir şey ifade eden insanları düşünmüştüm.

Yani o peri soyundan gelme safsatası var ya? Beş para etmez. Nereden geldiğimi bilmek kim olduğumu değiştirmemişti. O aptal babam sonsuzluğun geri kalanı boyunca Periler Diyarı'nda çürüyebilirdi. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ve ben, kesinlikle bir hiçten ibaret değildim.

Maalesef bunu hayatımın aşkıyla ilişkimi mahvetmeden anlayamamıştım. Her şeyi batırmıştım; idealimdeki yaşamı öyle bir saplantı haline getirmiş, Lend'i kaybetme konusunda öyle paranoyakça davranmıştım ki bindiğim dalı kesmiştim. Lend'e baktım. Keşke bir şey söyleseydi, ne olursa olsun.

Sanki duymuş gibi, kalkıp elini uzattı. "Biraz yürüyelim mi?"

"Tabii!" Beni kaldırmasına izin verdim. Elini tutsam mı, bıraksam mı bilemiyordum. Fakat beni dışarı çıkarırken ve göle giden patikada yürürken elimi bırakmadı. Yarı yolda birden duruverdi.

"İnanamıyorum!" Yüzü öfkeyle üzüntü arasında bir şeyle çarpılmıştı. "Bana söylemediğine inanamıyorum. Neden?"

Yüzüne bakacak yüzüm yoktu, o yüzden dökülmüş yaprakların oluşturduğu örtüyü inceledim.

"Sen hayatımdaki en kıymetli insansın, başıma gelen en güzel şeysin. Seni bu kadar sevmekten nefret ediyorum. Çünkü hayatımda birçok defa terk edildim ve seni sevmek buna tekrar davetiye çıkarmaktı. Senin kayıp gittiğini, annen gibi olup beni sevmeyecek birine dönüşeceğini düşünmek... Ne kadar erken biterse o kadar iyi. Beni şu anda öldürmez, ama daha sonra öldürebilir. Özür dilerim. Sana söylemeliydim, ama haberin olmazsa bir şekilde idare ederiz diye düşünmüştüm. Hep içimi ısıtıyor, bana o boşluğu unutturuyordun. Yaptığım bencillikti, haksızlıktı. Herkes ne olduğunu bilmeyi hak eder."

"Evie - sen - AAH!" diye bağırdı Lend. Şaşırıp ona baktım. İki elini de yumruk yapmış, gökyüzüne bakıyordu. Birkaç saniye sonra bana döndü. Yüzündeki tüm öfke akıp gitmişti.

"Ben ölümsüz değilim."

"Ama ben gördüm..."

"Ne gördüğünü biliyorum, doğru olduğundan da eminim, ama ölümsüz olmak beni ölümsüz yapmaz. Bana annemmişim gibi davranma. O hep öyleydi - başka türlü olamaz. O büyümüyor, değişmiyor. Benim de öyle olduğumu söyleyebilir misin?"

"Elbette hayır!"

"O zaman sanki hiç seçeneğim yokmuş gibi davranma! Ben o yaşamı, o dünyayı hiç istemedim. Bir gün ne yapmam gerektiğine karar vermem gerekeceğini biliyorum, ama biip be Evie. Yaşım on sekiz! Daha uzunca bir süre sonsuzlukla karşılaşmam gerekmeyecek.

"Ama önünde sonunda karşılaşacaksın."

Gözlerini devirdi. "Sanki valizimi toplayıp önümüzdeki hafta en yakındaki nehre atlayacakmışım gibi davranıyorsun bana. Çok kötü bir fikir olurdu bu, çünkü teslim etmem gereken büyük bir ödevim var. O benim dünyam değil. Benim dünyam burası. Hayatımı dilediğim gibi yaşayacağım. Yani önce diplomamı alacağım, ondan sonra kriptozooloji alanında basamakları tırmanacağım, çocuklarım olacak ve paranormal yaratıklar yardım etmek ve biçim değiştirmek haricinde akıllara durgunluk ve recek kadar sıradan bir yaşam süreceğim. Ve bunun tamamını, her bir dakikasını, hep yanında olabilmem için bana bundan sonra hep dürüst olma sözü veren, sevdiğim kızla birlikte geçireceğim."

Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarına engel oldum. Tam duymak istediğim, ancak ya duyamazsam diye korktuğum sözcüklerdi bunlar. Fakat bilmiyordu. Nasıl emin olabilirdi ki? "Ya fikrini değiştirirsen? Daha ne kadar yaşayacağımı bile bilmiyorum ki."

Yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattı, alnını benimkine yasladı. "İstediyim tek hayat seninle. Aramızda gördüğün bu mesafeyi anlayamıyorum, ama ortada bir yerde buluşamaz mıyız?"

"Neyin ortasında?"

"Bilmem? Yarınla sonsuzun, ölümle yaşamın, normal ile paranormalin ortasında. Hep olduğumuz yerde."

Dudağımı ısırdım, başımı onun başına değdirip onayladım. "Orada bize de yer var, değil mi?"

"Daima." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Dünyada bize ait o küçük noktayı mühürledik. Birlikte.

TEŞEKKÜRLER

Öyle görünüyor ki bir serinin ikinci kitabını yazmak hiç de düşündüğünüz kadar kolay değilmiş. Ama belki de siz, zor olduğunu düşünüyordunuz zaten. Eğer öyleyse bariz şekilde benden akıllısiniz demektir. Evet, her zamanki gibi, bu kitabın çıkışında faydası olan birçok kişiye teşekkür etmek istiyorum. Belki de okumanızı ödüllendirmek için bu paragrafların arasına öpüşme sahneleri serpiştirsem iyi olacak.

İlk ve en büyük teşekkürler, muhteşem bir dâhi olan kocama. Ben kütüphanede kilitli otururken çocukları deniz kıyısına götürdüğü tüm o cumartesi günleri için sağ ol (Dur bir saniye, belki de bunun için sen bana teşekkür borçlusun). Sarsılmayan inancın için teşekkürler. Artık her sahnede Evie'yi öldürmemi istemediğin için de; onun hayatta kalması hoşuma gidiyor. Özellikle de hayatımın her gününde beni güldürdüğü için teşekkür ederim. Seni seviyorum, Seksi Şey.

(Kusura bakmayın, Noah'la aramdaki öpüşme sahnelerini yazmayacağım. Onu öpmeyi çok sevsem de bu hiç yakışık almaz).

Elena ve Jonah, sizler sonsuz neşe ve keyif kaynaklarımsınız. Büyüdüğünüzü görmek hayatımın en büyük ayrıcalığı ve hayatta taşımaktan en çok gurur duyduğum unvan "Anne."

Anneciğim, babacığim. Sizler mümkün olabilecek en iyi ebeveynlersiniz. Kit ve Jim, dünyanın en iyi oğlanını yetiştirdiğiniz ve onunla evleneme izin verdiğiniz için sağ olun. Erin, Todd, Lindsey, Keegan, Lauren, Devin, Matt, Tim, Carrie, Seth, Shayne, Eliza, Christina, Josh, Emma, Beverly, Thomas, Colton, Dee, ve Mary: Hepinizle akraba olmaktan gerçekten mutluyum.

Hepinize Noel'de hediye almam gerekmediği için de mutluyum. Amma kalabalıksınız yahu.

Natalie Whipple, orada olduğun için teşekkürler. Yazdıklarımı, daha ben yazarken okuduğun için, ilk taslaktaki sorunları görmezden gelip birtirmeme yardımcı olduğun ve dağınıklığı sonradan toplamama izin verdiğin için teşekkürü borç bilirim. Sen olmasan yazamazdım.

Stephanie Perkins, senin gözün değmeden hiçbir taslağım tamamlanmış sayılmaz. Parlak tavsiyelerin yazdıklarımı, hiç olmadığı kadar bana ait kılıyor. İkinizi de en yakın dostlarım arasında sayabildiğim için ne mutlu bana.

(Peki, ikisini de çok seviyorum ama Natalie'yi ya da Steph'i de öpmeyeceğim)

Muhteşem pazarlama direktörüm Cristina Gilbert ve Paranormal'in halkla ilişkiler sorumlusu Kim Bouchard, coşkulu ve takdire şayan çabalarınız için Evie adına size teşekkür ediyorum. Troborg Davern ve Alison Donalty, kapaklarınız tam bir sanat harikası. Evie'nin kitaplarını onun bayılacağı bir biçimde giydirdiğiniz için sağ olun. Yani gerçek olsaydı bayılırdı. Ama ben onun yerine, on hayali karaktere yetecek kadar bayılıyorum zaten. Tyler Infinger, yardımların ve harika biri olduğun için teşekkür ederim. Ne zaman üstünde senin adın olan bir paket alsam, günüm aydınlanıyor.

(Kimin kimi öpeceğini bilemiyorum. Hayali karakterler mi öpüşecek? Gerçek insanlar mı? Paramore'a, Snow Patrol'a ve Ingrid Michaelson'a teşekkür etmek istiyorum ama birbirlerini öpmeseler de olur bence. Bununla birlikte, birisi Lend'i öpmeye yeltenirse Evie ona elektrik verir ve teşekkürler kısmı gereğinden fazla şiddetli olur.)

Erica Sussman, editörlerin şahı, seninle çalışmak tam bir zevk. Bu kitapları seninle birlikte yaratmaktan öyle mutluyum ki. Düzeltmesi gerekeni düzelden, ancak üzeri gülücüklerle dolu, cömert mektupların için teşekkürler. El yazın bile mutlu ediyor beni.

Michelle Wolfson, normalde kadere inanan biri değilimdir ama birlikte olmamız yazılıymış. Benim küçük ve muhteşem menajerim olduğun için teşekkürler. Dostum ve menajerim olarak yanımda durduğun için teşekkürler. Akıl almayacak kadar harikası.

(Diğer soru da şu: Gerçek bir öpüşme mi istiyorsunuz? Yoksa yanaktan, dostane bir şey mi? Sanırım dil teması teşekkürler kısmı için pek uygun değil. Galiba fazla ince eleyip sık dokuyorum. Kahretsin.)

Ve son olarak da okurlarıma. Size. *Paranormal*i okuduğunuz, dostlarınıza anlattığınız, bana notlar yazdığınız, moralimi yüksek tutmamı sağlayan başka şeyler yaptığınız ve başarılı olmama katkıda bulunduğunuz için teşekkürler. Umarım Doğaüstü'yü de bir o kadar sevmişsinizdir; bir sonraki kitapta, Evie'nin öyküsünün nerede biteceğini sizlere göstermek için sabırsızlanıyorum.

(Biliyorum, hepinizi çok seviyorum. Peki ya sizi öpsem? Ama bunu okuyanların sayısına bağlı olarak bir hayli zaman alabilir. Tabii istenmeyen durumlara da yol açabilir, çünkü ya ben yanağınızdan öpmeye çalışırken başınızı yanlış yöne çevirerseniz de burunlarımız çarpışır mı? Ya da sevdiğiniz yanaktan öpüşmemizi yanlış algılayorsa? O zaman ona "Hayır, hayır, sadece teşekkürleri daha ilginç hale getirmeye çalışıyoruz!" diye açıklama yaparız. Ama işler epey bir karışır. İyisi mi, ben herkese elimle abartılı öpücükler yollayayım.)

İşte. Kiersten elini dudaklarına götürdü; teşekkürler kısmını okuyan herkese, kendi hayali dünyalarına katılmalarını ne kadar yüreктen takdir ettiğini göstermek için, şeytanca bir sırıtışla (çünkü ona kalırsa sırıtmamanın bundan iyi şekli yok) abartılı öpücükler yolladı.